Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinvm Novvm

Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob

Basileae, 1628

Iacobi Zvingeri Philosophi et Medici

urn:nbn:de:bsz:31-107465

Visual Library

IACOBI ZVINGERI
PHILOSOPHI ET MEDICI
Baſilienſis

GRÆCARVM DIALECTORVM
Hypotypoſis,

Seorſim primùm ſingularum, tum coniunctim omnium, tabulis methodicis,

Iudicio memoriæque ſeruientibus, propoſita.

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

Lætis Studiorum initijs

GEMINI THEODORI: ALTERIVS QVIDEM PASCHALIS GALLI VIRI CLARISS. PHILOS. & Medici Pictauienſis:

Alterius verò

Proprij FILII, benè comprecatus

IACOBVS ZVINGERVS,

PASCHALI ſuo εὐδαιμονέστατα διάγειν.

TE appello, Clariſſime Vir, cùm FILIOS noſtros debebam. Sed quando illi, in morem benè natorum, à noſtro pendent ore, quod Meo occino, id tu, me interprete, Tuo. Ait Philoſophus, λόγον μόνον ἄνθρωπος ἔχει τῶν ζώων. Quid ergo mirum, ſi præclara hac nota à beſtiis diſtet in ipſa quoque infantia puer, eius linguam à ſollicitis matribus formari, vt articulatim, diſtinctéque vocem edat? Id verò etiam in Literarum curriculo vſu venit. Vt rerum omnium poſtliminiò reminiſcatur, quæ Platonis non ſpernenda ſententia eſt, ductore opus habet, cuius monitis rectam viam ingrediatur. At ſolis nutibus nequicquam id fiet, ni ſermonis præcepta, ſingula obſeruanda indigetarint. Iam quia Græcorum iactis fundamentis, quicquid humanæ eſt vel diuinæ ſcientiæ, iure debetur: illorum certè ſermonis cognitio tam neceſſaria eſt, vt qui aliàs loquelæ defectu non Homo putari queat, Græci ſermonis inſcitia, non Sciens habendus ſit. Id non neſciuit decus literariæ tuę Galliæ, Gulielmus Budæus. Aetate grandior Græcas didicit literas: & quod commendat ſtupendum ingenium hominis, quantumuis ὀψιμαθὴς, in Græciam viam, vel αὐτοδίδακτος inuenit: maximoque bono τῶν ἀρχομένων, inoffenſam eam & facilem patefecit. Scilicet is Cenſorij Catonis exemplum ſecutus eſt, qui ſenex Græcè didiciſſe, à Plutarcho traditur. At ipſa iam Græca lingua copia verborum diffluit, quam componendorum feſtiuitas ita reſtinguit, vt pro conciſa, minimèque redundante habeatur. Eſt tamen præter ambigua vocum ſignificata, tam varia dialectorum idiotiſmis, vt niſi hac parte diſcentium infirmitas ſubleuetur, nimio ſatius difficilem impeditamque ſe obiiciat. Heic ergo mihi, vel opera duntaxat ſubciſiua, deſudandum exiſtimaui, & vno quaſi obtutu, quæ notanda varietas eſſet, non magis exacta, quàm cuiuis obuia methodo, regulis & canonibus ferè perpetuis, edocendum. Non fui ſubueritus, eandem proprietatem, diuerſis id locis poſcentibus, identidem ingeminare. Communis quidem regula, ad plura ſe extendens, compendio ſeruit: ſed damnoſa obſcuritas eſt, quam ſecum vehit, vſumque præceptorum & impeditum & inutilem diſcentibus reddit. Quod ſi iam operæ curæque precium eſt, quod feci, quibus id verius, quàm Noſtris feciſſe videbor: Noſtris, inquam, ea in ætate conſtitutis, qua ſimiles variegatis Pſittacis, maturi iudicij penuriam, Latini, Græci, Hebraici ſermonis oblectamento compēſent: eò liberiùs ſubinde ad RERVM notitiam, cuius ambitu vitæ humanæ beatitas incluſa eſt, prouchēdi. Memor ſum noſtræ iuuentutis, quam magnam partem in Italia egimus. Ibi tum, Venetiis in primis, occaſionem quotidiani conuictus Græcorum ſollicitè petebamus: eā nimirum cupiti ſermonis vſum ſine maiore labore facilem, nobis comparaturi. Sed nulla fuit, quod omnes barbarè, non Græcè loquerentur: vel ſi fuit, peregrinis nobis minus ſecura, tutave putabatur. Viximus interea vita, ſtudiiſque vnanimes. Ego candore tuo delectatus, vnicè gaudebam, ingenuitatē meam ita probari tibi, vt voluntas vtriuſque cōmunis eſſet, quodque vellet alter, alter nō nollet. Italiam vniuerſam perambulauimus, plantarum ſarcinas, quæ tum iſtius philoſophematis noſtra cupido erat, humeris geſtauimus, quæque literariæ peregrinationis prima eſt vtilitas, doctos, quos licuit, Antonium Muſam Ferrariæ: Mercurialem, Aldroandum, Tagliacotium, Coſtæum Bononiæ: Andream Baccium Romæ: Portam Neapoli, viros ad inuidiam præclaros omnes: binos item ſolertes Pharmacopœos, Ferdinandum Imperatum Neapoli, Ioannem Ponam Veronæ, qui rerum naturalium accurata notitia in omnium ore verſabantur, nobis conciliauimus. Adiuti nimirum virtute & doctrina verè illuſtris Io. Vincentii Pinelli, bonorum omnium communis amici, tum Herculis Saxoniæ, medici & philoſophi perelegantis, amborum Patauî Antenoris viuentium. Ita peregrinati ſumus. Quod eo libentiùs hac occaſione publicè profiteor, qua noſtram prolem ad mutui amoris fraternum affectum, paternæ adoleſcentiæ exemplo, eorundémque ſtudiorum communitate inuitandam duxi. Vt ergo tu mecum quantumuis abſens iugiter es: ſic hoc literariæ amicitiæ communi nexu Theodoros quoq; noſtros deuincio: vt vbi vbi fuerint, memores dicti Homerici:

ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι, parentum veſtigiis innutriti, diſcant ſe mutuo amare. Vterque Theodori Zuingeri, quem nemo non magni inter mortales æſtimauit vnquam, fert nomen. Vtinam, vtinam, quod tuum pariter votum eſt omine nominis, & Deo ſeruire & proximo prodeſſe, πατραγάθοι εἶναι, ex animo conetur vterque. Qua bona ſpe iam finem facturus, tibi Meum ita commendo, vt mihi Tuus perpetuò alterius filij loco futurus ſit. Optime vale. Baſileæ 16. Nouemb. 1605.

DIA-

ATTICORVM & Ionum antiquitus eadem fuit ſermonis proprietas. & Attica Ἰωνικὴ [illegible] a [illegible]. Caeſtae vero multitudine poſtea quam miſſa in Aſiam [illegible] Ionum appellationem vſurpaſſent, caeteri, qui remanſere, antiquo Atticorum nomine retento, vernaculam ſuam magis ſtudio excoluerunt, opera praeclarorum [illegible]. Lyſiae, Platonis, Ariſtotelis, Aeſchinis, Iſocratis, Xenophontis, Demoſthenis, Ariſtophanis, & aliorum, longe lateque propagarunt. Vt recte dixerit Fabius, Veterem Atticam concesſam, ne Graecis quidem [illegible] lo graeco lingua [illegible] miſſe. Horum ergo dialectum, vel ſermonis genus, ea methodo, quae diſcentibus [illegible] docentibus peropportuna futura eſt, conſiderabimus, & oſtendemus primum generaliſsima diuiſione: quae membra [illegible] peculiari ratione [illegible].

Significationis. Hac enim vnius & eiuſdem dictionis apud diuerſas gentes [illegible] diuerſa eſt. Atticis ergo praeter communem [illegible] caeterorum Graecorum [illegible] ſignificatio tribuitur Particulis orationis; quod nonnullis exemplis docebimus.

Articulorum. Quae enim communiter ſic vſus praepoſitiui, non ignoratur. Attici tamen [illegible] illi ſignificationem nominis interrogatiui & infiniti τίς: vt apud Demoſthenem, τῷ χρὴ τούτῳ λέγω, pro τινὶ χρή. Τῷ etiam pro τίνι vſurpant, vt [illegible], & [illegible] pro [illegible]. Compoſitionem etiam ὅδε pro οὗτος, ἥδε pro [illegible]: & extra compoſitionem ὅδ' pro οὗτος δὲ. Pari ratione poſtpoſitiuum ὅς, pro pronomine οὗτος: vt apud Platonem, ἦ δ' ὅς, pro ἔφη οὗτος.

Nominum. [illegible] communi dialecto eſt prouidus: Attice ſtultus. [illegible], aucula [illegible] ſimilis: Attice homo ſimplex, fatuus. Ὄρνις auicula quaeuis: Attice, gallina. Τέχνη ars: Att. ars mechanica. Μαῖα, nutrix: Att. mater. Γραμματεῖον, libellus, tabella: Att. locus, in quo pecunia reponuntur. [illegible] ſordes: Att. cera ſigillaris. Ἄστυ, vrbs: Att. Athenae. Μουσικὴ ars muſica: Attic. ars quaeuis, [illegible] διδάσκαλοι [illegible], vt Etymologicum [illegible] τοὺς ποιητὰς τῶν δραμάτων ἢ τῶν κωμῳδιῶν ἢ τῶν τραγῳδιῶν.

Pronominum. Οὗτος pro ἐγὼ ab Atticis vſurpari teſtis eſt Schol. Ariſtophanis.

Verborum. Ait Suidas [illegible] Atticis non eſſe [illegible] portare, ſed vere aliquem [illegible] vnde [illegible] exemplar [illegible] apud Hom. Odyſſ. φ. [illegible].405. [illegible] Ariſtophanis ſcholiaſtes in Pluto [illegible] Atticis ſignificare, ferere, [illegible]: communiter autem [illegible] eraſit [illegible] Att. [illegible], poſſidere, apud Platonem [illegible] admiratus eſt. Att. mercedem dare [illegible] videre aliquem Att. colloqui cum aliquo [illegible] vtcunque in vna voce.

Aduerbiorum. Οὐδὲν μᾶλλον, nihil magis, apud Thucydidem, Atticorum ſcriptorum principem, idem eſt, quod ſimpliciter [illegible]. Scholiaſtes Thucydidis illud [illegible] reddit per [illegible]. Οὐ γὰρ ἀλλὰ, non enim. [illegible] ſed non. Attice pro [illegible] Ariſtophanis ſchol. habet. [illegible], minime. Attice ſignificat [illegible], nequaquam.

Coniunctionum. Ἀλλ' communiter vero: Attice ſignificat & ſane, etiam ἀλλά, ſed [illegible] enim, [illegible], vt annotat Thucyd. enarrator. Attice etiam ſignificat idem quod [illegible] adhuc. Ἄγε communiter ſed hortandi vtuntur Attici, vt Corinthum ſcribit. [illegible] pro [illegible] & [illegible].

Praepoſitionum. [illegible] vtuntur Attici pro εἰς: vt ἐς [illegible] pro εἰς τοὺς [illegible] pro [illegible] [illegible] pro [illegible]. [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible] [illegible] pro [illegible].

Omnino diuerſa eſt à communi Graecorum loquendi conſuetudine: atque adeo ſolis Atticis propria. Ait Plato in Cratylo, [illegible] βάρβαρα. Talia ſunt Atticis propria [illegible] nomina: [illegible] [illegible], [illegible] &c. [illegible] Atticorum numiſmatum nomina. [illegible], teſte Polluce veſtis ſimplex eſt multis rugis picata. [illegible] ſcribit Heſychius, apud Atticos ſignificare mollem delicatum. [illegible], minime gentium. [illegible], monumentum. Plura annotat H. Stephanus de Attica dialecto.

Vocis ſeu dictionis quatenus articulata formatur cum lineamentis ſcribitur. De hac latiſsime eſt dicendi campus, in quo, ne multitudine dicendorum obruamur, diſtincte notanda eſt varietas quaſi aſſertus

Vis tantum diſsimilitudinem [illegible]. Hac enim apud Atticos vel

Ex parte tantum aliquot literis transfoſitis, mutatis, aut penitus ſublatis. Quod generatim prius, tum ſpeciatim docebimus. Vt ſi quae generalem ſuppurationem confuſionis vitandae cauſa non attingent, ſpeciali examini inſeratur: quae vero ſpecialius ob ſui copiam recenſeri omnia non poſſunt, ad generalem referantur. Hanc ergo diuerſitatem expediemus, tum

Generaliter, ratione primorum dictionis principiorum, Literae & Syllabae: quarum conſiderationem vulgus Grammaticorum, illius quidem Orthographia, huius vero Proſodia demandat. Aſſiciunt quidem haec ipſa principia, dum patiuntur, & variè immutantur, ſuum opus. Sed cum dictio quae talis eſt, peculiari ſua proprietate gaudeat; eam Etymologica claſſi relinquemus: & in praeſentiarum generatim duntaxat Atticas literarum & ſyllabarum affectiones adumbrabimus. Vide ſign. A.

Specialiter, reuocantes eam ad ſingulas Etymologiae partes diſtinctas. Vide ſign. B.

Pluribus, quaeque modo ſyntactice cohaerentibus. Vide ſign. C.

A. Generales Atticorum vocum affectiones exhibent tum

- Orthographia *quæ non externã reſpicit literarũ formã ſed quantitatem & qualitatem: quatenus vel plures ſunt, vel pauciores vel ſaltem alia ab hactenus conſuetis. Ergo in dictionibus ſingulis habẽda eſt ratio literarum tum*
  - Quantitatis. *Nam ſolent Atticiſmis vocabulis, quæ ſunt communis Dialecti literas vel*
    - *Adiicere nunc aliàs idque tum in*
      - Initio, *per* πρόθεσιν, *vt inde dictio augeatur, tũ Litera* Ε: *vt* γλάμων *pro* λήμων. *tum Syllaba* Ε. *vt* [illegible] *pro* [illegible]. Α. *vt,* ἀσταχυς *pro* στάχυς. *Dicunt hoc proprium Atticorum eſſe, vt initio abundet* α. *Sunt quoque apud ipſos frequentes Anadiplaſiaſmi, quod ex augmentis verborum clariſſimè perſpicitur: vt,* ἤγαγον *pro* ἦγον.
      - Medio, *per* ἐπένθεσιν, *vt accedat, vel ſola litera, vel ſyllaba.* Litera *quidem* Ι: *vt* χεῖα *pro* χιά. *quod Stephanus libenter concedat Atticum eſſe cum eo ſæpius vtatur Ariſtophanes.* Τ *vt* [illegible] *pro* [illegible] *quod inquiunt veterum Atticorum fuiſſe:* ἀείω *pro* ἀίω. Ρ *vt* [illegible] *pro* [illegible]. *Obſeruat enim Euſtathius literæ* ρ *geminationem conſuetam eſſe Atticis.* Syllaba *verò: vt,* Ο: [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]. *& meritò ait Corinthus, cum dictum ſit* [illegible] *quod pupillas hebetet. Quamuis H. Stephanus vocem illam haudquaquam Atticam, & ne Græcam quidem exiſtimet.* Ω *quod veteres Attici interponebant: vt,* [illegible] *pro* [illegible] *ita quidem, vt iota diphthongi eliderent. &* [illegible] *pro* [illegible] *dicerent: quod tamen nonnullis eſt Aeoliſmus, pro* [illegible] *præter medio verbi.* [illegible] Δ: *vt,* ἰδέδυα *pro* ἴδυια. Ν Α: *vt,* [illegible] *pro* [illegible]. Ϛ Α: *vt,* [illegible] *pro* [illegible].
      - Fine, *per* παραγωγὴν, *vt accedat tũ Litera:* *vt,* Ν *ἐφελκυστικόν datiuis pluralibus & tertijs verborũ addunt ſequente licet conſonante: vt* [illegible]. *Quam tertiæ quoq; plusquamperfecti idipſum præter aliorum vſum adijcere ſunt ſoliti: vt,* [illegible] *pro* [illegible]*, tũ Syllaba: vt* Ι. [illegible] *pro* [illegible] [illegible] *pro* [illegible] [illegible] *pro* [illegible]. Θ Α: *vt* [illegible] *pro* [illegible] [illegible] *pro* [illegible]. *Hoc enim H. Stephanus inter atticiſmos refert. Huc etiam pertinent dictiones* [illegible] *pro* [illegible]. Ι: *vt,* [illegible] *pro* [illegible]. Τ Ι: *vt,* [illegible] *pro* [illegible]. Χ Ι: *vt* ναιχί *pro* ναί.
    - *Detrahere haſtenus vſitatas, idque tum in*
      - Initio, *per* ἀφαίρεσιν, Syllabæ Ε: *vt* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]. Α, *intercedente apoſtropho: vt,* τῇ [illegible] *pro* τῇ ἀγυιῇ.
      - Medio, *per* συγκοπήν Literæ Ι, *quã ex diphthõgis auferunt: vt,* [illegible] *pro* [illegible] [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], *quod ab Euſtathio dicitur Atticum eſſe.* Σ: *vt* [illegible] *pro* [illegible], *apud Corinthũ.* Σ: *vt,* [illegible] *pro* [illegible]. Syllabæ *verò* Ο, *vt,* [illegible] *pro* [illegible]. Ε: *vt,* [illegible] *pro* [illegible]. [illegible] *vt* [illegible] *pro* [illegible]. Δ Α: *vt,* [illegible] *pro* [illegible], *quod Stephanus Atticis attribuit.*
      - Fine, *per* ἀποκοπήν, Literæ Ν: *vt* ἄλλα *pro* ἄλλον, καλὰ *pro* καλόν. Syllabæ Ι: *vt,* [illegible] *pro* [illegible]. Ν Α: *vt,* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible]. *Amãt enim cõciſiones Attici, teſte Corintho.* Ν Ι: *vt* [illegible] *& Ionice* [illegible] *pro* [illegible]. Σ Α: *vt* [illegible] *pro* [illegible]. Τ Ι Σ: *vt,* [illegible] *pro* [illegible], *vt vult Corinthus. Hoc tamen pernegat Stephanus.*
  - Qualitatis: *quã dum mutatio fit per* ἀλλοίωσιν. *Mutantur enim*
    - Vocales
      - Vna
        - Α in
          - Ε: *vt,* [illegible] *pro* [illegible] [illegible] *pro* [illegible].
          - Η: *vt* [illegible] *pro* [illegible], *in verbis cõpoſitis cum præpoſitione* ἀνά. *Hoc agunt quoque Attici in 4. verbis ſecundæ circumflexorum, & α ex contractione natum mutant in* η, *nec tamen iota ſubſcribunt: vt* ζῶ, ζῇς, ζῇ. [illegible] *quo pertinet* [illegible] *imperatiuus,* [illegible]. *Sic apud Homerũ Vlyſſes* [illegible]. *Dicunt etiam* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible].
          - Ο: *vt* [illegible] *pro* [illegible] *apud Athenæum,* [illegible] *pro* [illegible].
          - Ω: *vt,* [illegible] *pro* [illegible] *Athenienſibus vſitatum fuit, teſte Etymologo.*
        - Ε in
          - Α: *vt* [illegible] *pro* [illegible].
          - Η: *vt* [illegible] *pro* [illegible].
          - Ι: *vt,* [illegible] *pro* [illegible] [illegible], [illegible].
          - Υ: *vt in contractionibus* [illegible] *pro* [illegible]. *Hoc annotat Io. Grãm.*
          - Ο: *vt,* [illegible] *pro* [illegible].
          - Αι: *vt,* [illegible] *pro* [illegible].
        - Η in
          - Α: *vt,* ἀνάβαθι *aſcende, pro* ἀνάβηθι. *In pauciſſimis hoc egerunt, dicit Camerarius ſuauitatis causa: vt.* [illegible] *pro* [illegible] [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible], *admirantis aduerbium. Sic* [illegible] *fecerunt* [illegible] *ſuauitatis causa.*
          - Ε: *vt,* [illegible] *pro* [illegible].
          - Ε Α: *vt,* [illegible] *pro* [illegible].
          - Ε Ι: *vt,* [illegible] *pro* [illegible].
        - Ι in Ε: *vt,* [illegible] *pro* [illegible] *teſte H. Stephano.*
        - Ο in
          - Ι: *vt,* [illegible] *pro* [illegible].
          - Ω: *vt,* [illegible] *pro* [illegible] *pro* [illegible], [illegible] *pro* [illegible].
      - Plures. *Vide ſign.* †.
    - Diphthongi. *Vide ſign. D.* Conſonantes. *Vide ſign. E.*
- Proſodia: *quæ ſyllabarum affectiones expendit, Tempus, Spiritum, Tonum, Paſsiones: de quibus ſign. F.*

ATTICA.

† Plures etiam vocales inter ſe permutant Attici.

- AEI in H, ſine iota ſubſcripto, quod in nonnullis verbis Attici cum Doribus commune habent: vt, ποιῆς pro ποιέεις, δηλῆς pro δηλέεις.
- AE in OT, in quibuſdam compoſitis ex ἔτος: vt, τριακοντούτης, pro τριακονταέτης.
- AO in Ω: vt, ἴςω pro ἴςαο.
- EA in A: vt, ποιεῖα pro ποιέα.
- EE in EI: vt παιδεῖς pro παιδέες.
- EO in
  - EI: vt πλεῖν pro πλέον, δεῖν pro δέον.
  - OT: vt, ἐπίθου pro ἐπίθεο quod excuſsit σ, pro ἐπίθεσο.
- EΩ in Ω: vt ποιμνᾶς pro ποιμένας.
- HI in H cum iota ſubſcr. vt, Νηρῇδα pro Νηρηίδα.
- OE in OT, in iis compoſitis, quorum pars prior in ο, poſterior ab ε incipit: vt πανοῦργος, pro πανόεργος. Excipiuntur tamen compoſita ab ἰδῶ. Dicunt enim ἰσοειδὴς non ἰσουδής. Compoſita etiam ab αἰγὸς excipiuntur: quamuis αἰπουργὸς legatur pro αἰπόεργος. Sin pars poſterior incipiat ab ε conſonante, tum nulla fit contractio: vt, ἀμοεδής.
- OI in OI: vt οἶς pro ὄϊς. Hoc tamen poetis adſcribit Anteſignanus.
- OO in ω: vt, διδῶ, διδοῦ pro διδόω.
- ΩI in Ω cum iota ſubſcripto: vt, λῷον pro λώιον.

D. Diphthongos quoque permutant Attici:

- AI in H cum iota ſubſcripto: vt ἔμηνα aoriſtus primus, à verbo μαίνω.
- EI in
  - H cum iota ſubſcripto: vt, βασιλῆς pro βασιλεῖς. Aliqui iota non ſubſcribunt. H. Stephanus reprehēdit ſe. Grammaticum alias dictum Philoponū quod iota ſubſcripti nullam fecerit mentionem: & hanc mutationem tantum pluralibus tertiæ contractorum adſcripſerit: cùm teſtetur Euſtathius id etiam in verbis fieri: vt, quando dicunt ᾔκαζον pro εἴκαζον. Apud Ariſtophanem inuenitur ἐκλῇς non ἐκλεῖς, & è contra ἀχαρεῖς, non ἀχαρῆς.
  - EΩ: vt ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, ἀφέωμαι pro ἀφεῖμαι.
  - H: vt, κλῇδα pro κλεῖδα.
- OI in
  - EI: vt δεῖς pro ὄϊς, πεῖος pro ποῖος apud antiquos Atticos.
  - Ω cum iota ſubſcripto: vt κλῳὸς pro κλοιὸς, νεῴ pro ναοί, templa.
- EI in HT: vt ηὐχόμην pro εὐχόμην.
- OT in Ω: vt ὤφειλον pro οὐφείλον.
- H cum iota ſubſcripto in EI: vt, βάλει pro βάλῃ.

E. Conſonantes itidem permutantur apud Atticos.

- Mutæ,
  - Π in Φ: vt apud Etymologum, ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος.
  - K in Γ: vt, γναφεὺς pro κναφεύς. Sic Grammaticus & Corinthus. Quamuis autem id improbet H. Stephanus collegimus tamen ex Ariſtophanis ſcholiaſte, antiquos Atticos dixiſſe κναφεύς, à κνᾶν radere: poſteriores autem γναφεύς.
  - B in Δ: vt, βόλιτος pro βόλβιτος, aſinorum fimus.
  - Γ in B: vt βλήχων pro γλήχων, dictamnus. Obſeruat hoc Ariſtoph. ſcholiaſtes & Corinthus.
  - Δ in
    - Σ: vt ὀσμὴ pro ὀδμή, ἰσδὴ pro ἴδη.
    - T: vt, ἐπάλιγνα pro ἐπάδαλιγνα. Hoc tamen non vult H. Stephanus Atticis attribui debere: neceſſarium eſſe dicens vt prius quàm de dialectis feratur iudicium, conſtet quænam prima ſit & vera dictionis alicuius ſcriptura.
  - X in Ξ: vt δίξα pro δίχα, τρίξα pro τρίχα, τετραξὰ pro τέτραχα. Sic Euſtathius.
  - Θ in
    - Σ: vt, κλασμὸς pro κλαθμός, apud Etymologum, ἀρισμὸς pro ἀριθμός.
    - T: vt κελάδουσαν pro κελάδουθαν vt vult Corinthus. Contrarium ſcribit Caninius, τ in θ mutari Atticè, vt κελάδουθαν pro κελάδουσαν.
    - Φ: vt, φλᾶν pro θλᾶν, quod Euſtathius obſeruat.
- Semiuocales. *Vide ſign.* *

* Semiuocales etiam inter ſe Attica dialecto permutantur:
  - Λ in
    - Γ: vt, μόγις, pro μόλις, Corinthus.
    - Ρ: vt, κρίβανος pro κλίβανος. Hoc non probat Stephanus quamuis Grammaticus eo exemplo vtatur. Sequendo enim Etymologiam, ait ex κρίβανος factum eſt κλίβανος, & ρ potius in λ mutatum, quam viceuerſa. πνεύμων quidem pro πλεύμων & [illegible] pro [illegible] dici videtur. Sed & hæc ipſa, ait Stephanus, non carent controuerſia.
  - Μ in Σ: vt, πέφασμαι pro πέφαμμαι, μεμίασμαι pro μεμίαμμαι.
  - Ν in Λ: vt, πλεύμων, pulmo pro πνεύμων: λίτρον pro νίτρον.
  - Ρ in Σ: vt μυρρίνη pro μυρσίνη, myrthus, apud Io. Grammaticum & Corinthum, quod tamen penitus negat H. Stephanus.
  - Σ in
    - Τ: vt, τεῦτλον pro σεῦτλον: & ſi duplex fuerit σ in duplex τ vt, θάλαττα pro θάλασσα, πίττα pro πίσσα. Lucianus in iudicio Vocalium aſſeuerat, in pleriſque hanc mutationem locum non habere, præſertim ſimplicis σ in τ initio dictionis. Ælius Dionyſius refert primum Periclem vitaſſe oris deformitatem, quæ fit in pronuncianda litera σ, tanquam indecentem, quum ſe adhibito in conſilium ſpeculo exerceret. Annotat H. Stephanus Thucydidem, qui primas teneat inter Atticæ linguæ ſcriptores nunquam has literas inuicem permutare dicereque non θάλαττα, ſed θάλασσα, id tamen Xenophontem & Demoſthenem agere. Putatur etiam [illegible] Atticum eſſe pro [illegible] τύρβη pro σύρβη.
    - Δ: vt, [illegible] pro [illegible].
    - Ρ: vt ἄῤῥην pro ἄρσην: præſertim, vbi literam ρ ſequitur σ. Hoc Euſtathius vult, contrarium planè Corinthus, nimirum pro ρ apud Atticos in vſu eſſe, vt dicant ἄρσην pro ἄῤῥην. At H. Steph. aduerſatur Corintho, & Ariſtophanem ἄῤῥην dicere, non ἄρσην oſtendit. Et quamuis apud Thucydidem θάρσος legatur, legi tamen etiam apud eundem θάῤῥος vt & paſſim, apud Platonem, Demoſthenem, Ariſtophanem. Vnde colligere liceat, θάρσος antiquiſſimam dictionem, à poſteris in θάῤῥος, σ nimirum in ρ, mutatum fuiſſe.
    - Ξ, in compoſitis à σύν: vt, ξύμπας pro σύμπας, ξύμμαχος pro σύμμαχος. Hoc ſemper agit Thucydides: non item Xenophon & Demoſthenes. Extra compoſitionem etiam ξὺν pro σὺν dicit Thucyd. Annotat Euſtath. [illegible] dici pro [illegible].
  - Ζ in
    - Δ: vt, [illegible] pro [illegible], nider.
    - ΤΙ: vt, [illegible], apud Corinthum.
  - Ξ in Σ: vt, παίσω, pro παίξω, à παίζω. Caninius.

F.

Proſodia Attica circa ſyllabas verſatur, & earum
- Quantitatem. Heic Attici vocales
  - Ancipites.
    - Producunt: ſunt enim illarũ productiones propriæ. Ergo
      - Α, in βασίλεια, ἀτρία, producunt: item in ἀλήθεια, ἀγνεία. Alias enim habent α breue, ſuntque propterea proparoxytona, ἀλήθεια, ἄγνοια.
      - Ι, in ὄρνις, [illegible], aliiſque nonnullis producitur: quando alias barytona in ις in omnibus caſibus corripiuntur.
    - Corripiunt, apud Comicos & Tragicos ι, vt ἴσος prima correpta pro ἶσος prima producta. Sic ἡμῖν & ὑμῖν vel ἡμιν poſteriora habent correpta, pro ἡμῖν & ὑμῖν: ideo amittunt circumflexum, qui productionis nota eſt.
  - Correptas producunt, α, nimirum in η mutato: vt videre eſt in genitiuis in εως, à recto in ευς, βασιλέως pro βασιλέος.
- Qualitatem: & quidem ſyllabarum vel
  - Integrarum. Vide ſign. G.
  - Affectarum, & apoſtrophe immutatarum, Apoſtrophum Attici initio quoque dictionis vſurpant, vt vocalis breuis ſequentis dictionis à precedentis vocali longa vel diphthongo obliteretur: ita quidem, vt ambæ dictiones vel
    - Disiunctæ maneant. vt, ὦ 'γαθέ, pro ὦ ἀγαθέ: ποῦ 'στι pro ποῦ ἐστι.
    - Coniungãtur per craſin, & in vnam coaleſcant: vt, ὦναξ pro ὦ ἄναξ: ὤνερ pro ὦ ἄνερ.

G. Integras

O. Integras ſyllabas affectu opponimus, & quo pacto Atticè comparata ſint, examinamus reſpectu tum

- Accentus. Hunc Attici vel
  - Transferunt in aliam ſyllabam: nimirum ex
    - Vltima in
      - Penultimã. Ergo
        - Oxytonum vertunt Attici in Paroxytonum & Properiſpomenon: vt, τροπαῖον pro τροπαιόν, ἴδε pro ἰδέ, λάβε pro λαβέ, quod in aliquot imperatiuis agunt, εἶπε, ἔλθε, εὗρε: quamuis communis dialectus Atticos in tribus his verbis imitetur: vt apud Ariſtoph. εἰπέ μοι φιλοῦντ' ἐμέ. Item μῶρος pro μωρός.
        - Periſpomenon mutant Attici in Properiſpomenon: vt ἧμιν pro ἡμῖν.
      - Antepenultimam. Ex Oxytono faciunt Attici Proparoxytonum: vt, πόνηρος pro πονηρός, ἀνάλωτος pro ἀναλωτός, apud Demoſth.
    - Penultima in
      - Vltimam. Paroxytonum vertunt in Oxytonum Attici, vt, ἀκρατοκωλάξ pro ἀκρατοκώλαξ.
      - Antepenultimam. Ex Paroxytono faciunt Attici Proparoxytonum, licet vltima ſit longa: vt, πάλαιοι pro παλαιοί. Id inuenies ſit in Hyperdiſyllabis quartæ ſimplicium: vt Ἄγνως. Νικίδαμος, Νικίλαος. Ex Properiſpomeno etiam faciunt Proparoxytonum: vt, ἀγόραιος, pro ἀγοραῖος.
    - Antepenultima in Penultimam. Ex Proparoxytono faciunt Attici Paroxytonum & Properiſpomenon: vt, ὀρθῖας pro ὄρθιας, [illegible] pro [illegible]: τροπαῖον pro τρόπαιον, ἐρῆμος pro ἔρημος, ἑτοῖμος pro ἕτοιμος.
  - In eadem ſyllaba retinent: mutant tamen, &
    - Ex Oxytono faciunt Periſpomenon: vt, γλαῦξ pro γλαύξ, φθοῖς pro φθοΐς.
    - Ex Periſpomeno faciunt Oxytonum. Cùm enim communiter omnis genitiuus, cuius vltima eſt longa, ſi in ea tonum habeat, circumflectatur, Attici duos excipiunt, κῶ & νῶ. Sic in ω pluralia Atticè acuunt penultimam: vt γυναῖκας pro γυναῖκας, χεῖρας pro χεῖρας.
    - Deſinentia in ω Attica acuitur, eò quòd ω finale circumflecti non poſſit, niſi in Attica apocope: vt, περιέδω pro περιίδωμι, κοινῶ, pro κοινῶσα, ἱδρῶ pro ἱδρῶτα.
- Spiritus. Hunc amãt aſperum, præſertim in ἀδηφάγοις, vt teſtatur Euſtathius. α enim ἀδηφάγοις adſpirabãt, & ἀδηφαγ diccbant, non ἀδηφάγος pro ἰσχυρός: Vnde ἀφνειὸς ait Stephanus, ὁ ἀπὸ [illegible] πλοῦτος diuitiis ab iis quæ annuatim naſcuntur. Mutant ergo tenues in aſpiratas: vt ἱκὼ pro ἰκὼ, ἁπ[illegible], teſte Tzetze. Quod locum attinet, cui inſcribitur, is non prima tantùm eſt ſed etiam
  - Vltima. Hæc enim Atticè recipit &
    - Denſum, teſte Tryphone apud Athenæum libro 9. vt, ταῶς: quamuis alij malint cum tenui. Litera denſa aliquando, vt docet Euſtathius, in denſum ſpiritum abit. Denſa enim cum denſo ſcribebantur: vt ἰδὲ.
    - Tenuem. Eſt Canon Athenæi: Nomina, quæ exeunt in ω purum, vltimam tenuant: vt, ταῶς, τρῶς, λαῶς, κρῶς, νεῶς, λεῶς, μητρῶς.
  - Penultima. Ait Euſtathius compoſita differentiæ cauſa in medio ſpiritum mutant. Exprimitur ergo vterque &
    - Tenuis: vt, εὔιππος, φίλιππος, κύριλλος, quæ propria ſunt nomina. item ἄλιος, παλαιός.
    - Denſos: vt, ἀμφιάλιος, μεθόδος, πάρεδρος, ἐξέδρα, ἔφιππος, ἰσθμιαν in antepenultima.

B.

Quod ſi iam generales Atticæ linguæ proprietates ad ſpeciales Etymologiæ claſſes ad hibuerimus, apparebunt, ceu in ſpeculo, illuſtriores. Recenſeamus partes orationis in quibus ſingulis communis formatio diuerſimodè accipitur ab Atticis:

- ARTICVLVS, quo pacto communiter habeat non ignoratur. Attici tamen aliter efferunt
  - Simplicem præpoſitiuum & poſtpoſitiuum Vel enim
    - Declinant eos more nominum, quibus adhærent, aut à quorum terminatione non diſcrepant: Vt, τοῖν λόγοιν pro τοῖς λόγοις.
    - Adiiciunt eis per paragogen Vocalas παρελκομένας. δὲ, γε, ι, ιν: Vt, οὑτοσὶ pro οὗτος, τοδὶ, τουτὶ & τουτονὶ pro τοῦτο.
  - Compoſitum. Nam
    - Ο῞ς, ἥ, ὅ. Vltimum ο Atticè mutat in ι, tranſlato etiam tono: Vt, ὁδὶ, ἡδὶ, τοδὶ. Id etiam in reliquis caſibus. Dicunt enim τωδὶ, τοιοδί.
    - Ὅςτις in genitiuo habet ὅτινος, &c. Attici verò idipſum declinant, ac ſi eſſet ὅτος, & ratione terminationis dumtaxat flecteretur. In Genitiuo ergo dicunt ὅτου in Datiuo ὅτῳ, & ὅτῳ datiuo pro ᾧτινι in plurali ἅττα. Hoc tamen eſt Atticum pro ἅτινα: & hoc pro ἄττα: quod dicitur quaſi eſſet ἅτινα. Nam cum Megarenſes Vt annotat Caninius Vſurpent σ pro τ, σάν dicitur pro τί, & hoc pro τινά.
- NOMEN plura habet accidentia, quæ ſeorſim ſingula examinanda ſunt:
  - Species Deriuatiua & Vel
    - Comparatiua & ſuperlatiua. Hæc ergo Attici comparatiuum & ſuperlatiuum terminãt in
      - Αίτερος & αίτατος: Vt φίλος, φιλαίτερος, φιλαίτατος pro φιλώτερος, φιλώτατος: τιμαιότερος pro τιμιώτερος, γεραιός, γεραίτερος pro γεραιότερος.
      - ίστερος & ίστατος: Vt λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος, pro λαλότερος, &c. ὀψίστερος pro ὀψιαίτερος. Iones pro ίστερος dicunt ίσερος, quo etiam Attici nonnunquam Vtuntur: Vt, ἄσσιστος, ἀσσίστερος, ἀρχαῖος, ἀρχαίτερος.
      - Ίστερος & ίστατος: Vt, βραχίστερος, βραχίστατος pro βραχύτερος, βραχύτατος.
      - ων: Vt, βέλτιον pro βελτίονα, πλέω pro πλείονα. Ariſtophanes, πλέω ἡ μύρια.
      - Ζων: Vt, μάσσων pro μείζων, μάσσον pro μεῖζον. Quod licet à nonnullis Poëtarum licentia aſcribatur, reperitur tamen apud Xenophontem & Hippocratem.
      - Nonnunquam etiam per metaplaſmum dicunt θᾶττον pro θᾶσσον, ἧσσον pro ἧττον.
    - Diminutiua. Hæc licet non aliter forment, quàm cæteri Græci, ea tamen libentiùs Vtuntur, quàm primitiua: Vt, λεπίδιον dicunt, pro λοπάς: παιδάριον pro παιδίον.
    - Denominatiua & Numeralia. Attici per metaplaſmum δίοι dicunt pro δύο.
    - Poſſeſſiua. In poſſeſſiuis nominibus, quæ duplicem habẽt terminationem, altera magis eſt in Vſu apud Atticos altera minùs: Vt, ἀνθρώπεια εἶναι potius dicunt, quam ἀνθρώπινα. Hoc ex Thoma magiſtro colligit H. Stephanus.
    - Verbalia. Hanc Attici aliter formant. Pro δαίμων dicunt δαήμων: pro αὔξησις dicunt αὔξη pro δίψησις, δίψα: pro δόξασις, δόξα: pro διάγνωσις, διάγνωμη.
    - Patronymica. Πελείδης dicunt pro Πηλείδης, à πηλεύς, πηλέος. Περσείδης pro περσεΐδης, à περσεύς.
  - GENVS apud Atticos diuerſum habent
    - Adiectiua. Nam adiectiua in ος trium generum, inprimis compoſita & deriuata, apud Atticos communia ſunt: Vt, ὁ καὶ ἡ ἀκόλαστος, τὸ ἀκόλαστον καὶ ἡ φιλόσοφος. Simplicia & primitiua rarò admodum communis generis in proſa oratione inueniuntur. Sic illa quæ obſeruat Euſtath. γυναῖκα ὑγιᾶ ἀπαλλάξασα, &c.
    - Subſtantiua, terminatione Vel
      - Eadem. Sic Maſculina Attici in genere fœminino Vſurpant: Vt ἡ ἄρκτος pro ὁ ἄρκτος. Fœminina etiam in genere Maſculino: Vt, ὁ χοῦς, pro ἡ χοῦς. Ita in duali nonnulla ex Fœmininis Maſculina fiunt Atticè: Vt, τὼ ἀσπίδε pro τὰ ἀσπίδε: quod in lingua communi ſequuntur hæc quatuor, γυνή, ἀδὴς, πόλις, χείρ. Hæc autem generis mutatio obſeruanda eſt interpretibus, ne ſi legant τὴν ἵππον, exponant Equum, in Fœminino genere.
      - Diuerſa. Sic ex Maſculino faciunt Neutrum: Vt, τὸ ζυγὸν pro ὁ ζυγός. Fœmininum item: Vt, ἡ ἀκαλήφη pro ὁ ἀκαλήφος.
  - Numerus dualis apud Atticos crebrò eſt in Vſu, Vt annotat Caninius. Vſurpant etiam pluralem ſæpius in Verbalibus in ος, alijsq; compluribus: Vt βαδιστέα pro βαδιστέον: ἀδύνατα pro ἀδύνατον: συγγνωστὰ pro συγγνωστόν: γάμους ποιεῖν pro γάμον: ὀνείδεια μέλεα pro δυσθανάτως εὐθὺς pro αὖθις. Quamuis hoc quoque Atticum ſit, τὰ χρυσᾶ ἔδωμεν ἀξέων, pro τὰ χρυσῶ. Sed Vel hoc ſolum libentius etiam ſingulari quam plurali Vtantur Attici.
  - Figura. Apud antiquos Atticos ἐξ in compoſitis non mutabatur in ἐκ, quanquam ſequeretur conſonans: Vt, ἔξπωμα pro ἔκπωμα: ἐξκαλεῖν pro ἐκκαλεῖν. Iam interponunt α: Vt, ἐξαπωμα, ἐξακαλεῖν. Sic notat Caninius.
  - Declinatio. De qua Vide ſign. H.
- RELIQVAE partes. Pronomen, ſigno I. Verbum K. Participium L. Aduerbium M.

ATTICA.

II. Declinatio Atticorum a communi forma diuerſa eſt ratione Caſuum vel

- **Omnium, qui in aliam declinationis ſpeciem transferuntur, terminatione nominatiui vel**
  - **Eadem exiſtente. Exēpli gratia, Nomina deſinens in**
    - Ουσ:Vt, τρίπους quintæ declinationis ſimplicium, formant Attici more tertiæ ſimplicium: Vt τρίπου, τρίπῳ, pro τρίποδος, τρίποδι, &c.
    - Ο: Vt, δένδρον, tertiæ ſimplicium, declinant Attici more primæ contractorum, δένδρους, δένδρῳ, δένδρει, δένδρεσι, tanquam à δένδρος. Vide Stephani animaduerſiones in Clenardum.
    - Ωσ: Vt ἥρως, quartæ contractorum, ipſi declinant more quartæ ſimplicium: ἥρω pro ἥρωος, ἥρῳ pro ἥρωι.
    - Ης, Vt, ἀριστοφάνης primæ contractorum declinant more primæ ſimplicium ἀριστοφάνην, ἀριστοφάνου. Sed tantum habentur in vſu, ait Anteſignanus, nominatiuus, accuſatiuus & vocatiuus in ſingulari & plurali.
  - **Diuerſa quā nouam cōſtituūt Attici: exempli gratia:**
    - Ευς, dicentes, ἰχθῦς pro ἰχθύς. Vt apud Xenoph. primo Cyropæd. ἐσπάζετο αὐτὸν τὰς ἰχθῦς. Sic βοηθῶς pro βοηθόως.
    - Η: Vt, μαθητὴν pro μάθητος ſæpius vtitur Ariſtophanes, ἔρωτα pro ἔρωτος, γυναῖκα pro γυναικός Ariſtoteles & Thucydides.
    - Ις: Vt, βασιλὶς pro βασίλισσα, αὐλητρὶς pro αὐλήτρια, μαθητρὶς pro μαθήτρια, καπηλὶς pro καπηλὶδα ἀγαπητὶς pro ἀγάπη, πρεσβῆς pro πρεσβεία.
    - Ους. Nam compoſita à πούς quintæ ſimpl. transferuntur ad primam terminatione mutata: Vt, ἰππόπους, ἰππόποδος pro ἰππόπους, ἰππόποδος.
    - Ωσ. Nam deſinentia in ος (non ſolum in αος, vt minus ſtrictè loquitur Grammaticus) lingua communi apud Atticos efferuntur per ως, ſi que ο purum præceſſerit ο mutatur in ε. Vnde quarta declinatio Attica nominum ſimplicium penes nonnullos Grammaticos. Dicunt ergo νεώς pro ναός, λαγὼς pro λαγός, ταὼς pro ταῶς.
- **Aliquorum tantum: idque in declinationis ſpeciebus vel**
  - **Generatim, ita**
    - Vocatiuus ſingularis apud Atticos ſimilis eſt nominatiuo: Vt, Ἀγάμεμνον ἄναξ dicit Euripides, pro ἄνα. Hoc non intelligens Io. Gramma. Atticos ait nominatiuum pro vocatiuo vſurpare.
    - Datiuus pluralis deſinens in ι ota ν ephelcyſticum Atticè recipit ſequente licet conſonante.
  - **Speciatim nominum tam**
    - **Simplicium. In declinatione igitur,**
      - Prima & ſecūda, ad datiuū pluralē Att. aſſumitur ιota: Vt, λογίοιςιν pro λογίοις, μοίραισι pro μοίραις.
      - **Tertia**
        - Nominatiuum, Accuſatiuum, Vocatiuum ſingularem neutrius generis in ον deſinentem efferunt Attici abiecto ν: Vt, ἄλλο pro ἄλλον, τοῦτο pro τοῦτον, κακὸ pro κακόν. Quamuis ν quandoque adſcriptū legatur ſequente vocali, vel conſonante: Vt apud Eurip. in Iphig. ὡς τοῦτ' ὦ θύγατερ εὖ ἴσασι σῷ πατρὶ. Et apud Ariſtot. 2. Poſt. cap. 8. ὥσπερ δ' ἔχει ὥς ἐφαμεν, τοῦτό τι εἰδέναι τί ἐστι, τὸ εἰδέναι τί αἴτιόν ἐστι εἰ ἔστι. Exempla ſunt hæc pronominis, cui idem quod nomini contingit.
        - Genitiuum ſingularem terminant Attici in ω: Vt λόγω pro λόγου.
        - Datiuo plurali additur per paragogen Atticam ιota: Vt, λόγοισι pro λόγοις.
      - **Quarta Attica**
        - Quinque nomina, more antiquorum Atticorum, ν abijciunt in accuſatiuo, ἅλω, ἕω, κάλω, λαγὼ quibus adijciunt nonnulli τυφῶ.
        - Nomina à communibus Atticè formata, non mutant accentum, niſi in duobus, λαγῶς pro λαγός, ἑῶς pro ἠώς. Propterea etiam hyperdiſſyllaba antepenultimam acuunt, licet vltima ſit longa: Vt, εὔγεων, εὔγεω: quia εὔγεος erat proparoxitonum.
      - **Quinta**
        - In Genitiuo ſingulari pro ο Atticè ſubſtituitur ω in tribus, teſte Clenardo & Anteſignano: Vt, πόλεως, πόλεως pro πόλιος, πρέσβεως, πρέσβεως pro πρέσβεος. Sic & πῆχυς. Ναῦς ναὸς Ionicè νεὸς Atticè νεώς: vbi ω penultimum vel ε Ionicum etiam in pluralibus caſibus mutatur Atticè in ε: Vt, ναυσὶν, νεῶν, νέας, νῆες.
        - Accuſatiuum ſingularem abbreuiant Attici: Vt, ἀπόλλω pro ἀπόλλωνα, μίνω pro μίνωα, teſte Euſtathio, Atticum eſt & Ionicum. Et ait ἔθος, ἔτι ἐν πολλοῖς ὑφαιρεῖσθαι αἱ δύο, οὕτω διάλεκτοι.
        - Nominatiuum pluralem in ες fœmininorum acuunt Attici in penultima: Vt, γυναῖκες pro γυναῖκες, χεῖρες pro χεῖρες, ἔριδες pro ἔριδες.
    - **Contractorum: in quibus Attici pro ſimplicibus caſibus vtuntur contractis, quā ſolutis. In declinatione igitur**
      - **Prima:**
        - Genitiui ſingularis ο Atticè mutatur in ω: Vt, δημοσθένους pro δημοσθένεος.
        - **Accuſatiuus ſingularis deſinet Atticè in**
          - Α ſin nominatiuus fuerit purū: Vt, ὑγιᾶ pro ὑγιῆ. Annotat H. Stephanus per apocopen fieri ex ὑγιέα: Vt Τυδῆ ex Τυδέα.
          - Η, nominū tam propriorum quàm adiectiuorum compoſitorum: Vt, δημοσθένην pro δημοσθένη, ἰσομέδην pro ἰσομέδη.
        - Nominatiuus pluralis Atticè in ης deſinit, Accuſatiuus in ας. Hoc eſt, quod ſupra diximus quædam huius declinationis nomina tranſire in primam ſimplicium.
      - **Secunda:**
        - **Genitiuus**
          - Singularis Atticè in ως deſinit: & retinet accentum, quamuis vltima ſit longa: Vt, ἔδεως pro ἔδεος.
          - Dualis Atticè contrahitur οιν in ῳν: Vt ἔδων pro ἔδοιν.
          - Pluralis tono tranſlato effertur ab Atticis: Vt, πλεῖων pro πλείων.
        - Datiuus ſingularis, Nominatiuus, item Accuſatiuus & Vocatiuus plurales contrahūtur Atticè in ει: Vt, ἔδει, ἔδη pro ἔδεϊ, ἔδεα ἔδεες ἔδεα, pro ἔδεας, ἔδη.
        - Nominatiuus & Accuſatiuus dualis: Vt & in neutris Nominatiuus, Accuſatiuus, & Vocatiuus plurales contrahuntur in η Atticè: Vt, ἔδη ex ἔδεα: σώματα ex σώματα.
      - **Tertia**
        - **Genitiuus ſingularis**
          - Mutat ε in ω Atticè: Vt βασιλέως pro βασιλέος.
          - Contrahitur Atticè, ſi ε ante ως fuerit purum: Vt, πειραιῶς pro πειραιέως.
        - **Accuſatiuus**
          - Singularis Atticè contrahitur in α ſi genitiuus in ως contrahitur: Vt πειραιᾶ ex πειραιέα. Apud Lycophronem autem etiam ποιῶ ex ποιῆα factum legitur. Quamuis videri poſſit Apocope poetica ex ποιῶα.
          - Pluralis contrahi videtur apud Thucydidem, δωριᾶς pro δωριέας. Non tamen in omnibus eſt Atticus Thucydides.
        - Nominatiuus pluralis Atticè contrahitur in ης ιota à nonnullis ſubſcripto: Vt, βασιλῆς vel ῇς pro βασιλέες.
      - Quinta: omnes caſus Ionici, qui poſſunt recipere contractionem, Atticè contrahuntur: Vt, κέρως ex κέρεος, communiter κέρατος.
      - Comparatiuorum in ων Accuſ. ſingularis Ionicus contrahitur Atticè in ω: Nominatiuus, Accuſ. & Vocat. plurales neutrius quidem in α, reliquorum generum in ους: Vt, μείζω pro μείζονα, μείζους pro μείζονας &c.

I. PRONOMI-

I. PRONOMINA *quoque apud Atticos, non nulla habent peculiaria:*

- **Poſſeſſiua** *& alia quæ more nominum ſecundæ & tertiæ ſimplicium declinantur, eaſdem quas nomina, mutationes recipiunt. Vt,* [illegible] *pro* [illegible]*. Neutra etiam* [illegible] *abijciunt Attici. Vt notauit H. Stephanus in indice Theſauri,* [illegible] *Attice pro* [illegible] *&* [illegible] *& alia ſimilia eadem ex eorum ſint* [illegible] *quod tamen addi interdum comperitur ſed rarius. Aliquando* [illegible] *habet adiunctum* [illegible]*. Vt:* [illegible] *Stephanus.*
- **Demonſtratiua.** [illegible] *in fine recipiunt Attice particulam* [illegible] *tunc in nominatiuo & datiuo* [illegible]*. Annotat H. Stephanus. Attice* [illegible] *Vt id etiam cum aliqt pronominibus* [illegible] *dicentes* [illegible] *pro* [illegible]*,* [illegible] *& eorum compoſita, ſi deſinant in conſonantem* [illegible] *longum acquirunt* [illegible] *per paragogen Attici* [illegible] *vocalem breuem* [illegible] *ſemper acutatū. Vt,* [illegible] *pro* [illegible] *pro* [illegible] *pro* [illegible] *pro* [illegible]*. Scribit Clenardus Atticos in neutro ſingulari* [illegible] *pro* [illegible]*. Addunt autem* [illegible] *ad* [illegible] *ſignificationem* [illegible] *dam. Vt res praeſens veluti digito indicetur: quemadmodum Latini addunt met, te, pte, ce: egomet, tute meapte, huiuſce.*

II. VERBORVM *Atticæ affectiones cum variæ ſint, diligēter & methodicè eſt attendendum, quātoque fieri poteſt compendio, in vna vel altera tabella temporum omnium diuerſitates certis regulis comprehēſa, ab vnico diſcentium ſunt colligendæ. Contingunt igitur Verbis nonnullæ rationē*

- **Thematum.** *Vide ſign.* *
- **Tēporum quorū apud Atticos à communi lingua Græca tot mutari poteſt, rū in Verborum**
  - **Initio, quod occupat AVGMENTVM. Hoc ſuo modo ſormant Attici in**
    - **Simplicibus, in quibus vel**
      - **Inducunt, cū alias non adeſſet. Sic**
        - [illegible] *mutatur Attice in* [illegible] *pro* [illegible]*. Contrarium affirmat H. Stephanus communiter* [illegible] *augeri. Attice vero nullatenus. Sequor Euſtathij* [illegible] *Grammaticorum* [illegible] [illegible]
        - [illegible] *mutatur Attice in* [illegible] *pro* [illegible]*. Sic Euſtathius. Hinc etiam pro* [illegible] *&* [illegible]*.*
      - **Abijciunt**
        - *Penitus: Vt,* [illegible] *pro* [illegible]*,* [illegible] *pro* [illegible]*.*
        - *Ex parte duntaxat non adijciendo, vt notat Euſtathius, ad ſyllabicum imperfecti primam literam præſentis: Vt,* [illegible] *pro* [illegible]*,* [illegible] *pro* [illegible]*,* [illegible] *pro* [illegible]*.*
      - **Mutant nonnūa.**
        - *Syllabicum augmentum in temporale vertunt Attici. Vt* [illegible] *pro* [illegible] *in tribus Verbis* [illegible]*.*
        - *Augmentum commune* [illegible] *&* [illegible] *Attici vertunt in* [illegible]*. Vt,* [illegible] *pro* [illegible] *quo* [illegible] *pro* [illegible]*.*
        - *Temporale augmentum, Verborum ab* [illegible] *incipientium* [illegible] *Attici, teſte Euſtathio in* [illegible]*. Vt,* [illegible] *pro* [illegible]*. Hoc nonnulli poeticum exiſtimant.*
    - **Multiplicantibus notanda ſunt regulæ.**
      - *In Verbis ab* [illegible] *breui,* [illegible] *&* [illegible] *incipientibus, Attici perfecto communi præponunt duas primas thematis literas. Vt* [illegible] *Attice* [illegible]*. Hocipſum vero augmentum in Plusquamperfecto denuo augent tempore. Vt* [illegible] *In plusquamperfecto tamen, actiuo & medio, verbū* [illegible] *non augent. Dicunt enim* [illegible] *&* [illegible] *perf.* [illegible] *&* [illegible] *Inter ea etiam notari debet quod attinet penultimam huius, tertiam ſyllabam à primo eiuſmodi Atticorum præteritum eam nonnunquam*
        - *Variat, quādo præteritum excedat numerum trium ſyllabarū. Tunc enim corripitur* [illegible] *ſi fuerit* [illegible] *mutatur in* [illegible] *Vel ſi breuis vocalis* [illegible] *Vt* [illegible] *Excipitur tamen* [illegible] *Verbo* [illegible] *ab* [illegible] *Verbo* [illegible]*.*
        - *NÕ variat, in iis Verbis quæ non excedunt numerum trium ſyllabarum. Vt* [illegible] *Vel quorum tertia ſyllaba eſt poſitione longa. Vt* [illegible] *Hic vero notanda duo.*
          - *1. Quædā per Atticā epētheſin accipiūt* [illegible] *Vt,* [illegible]*.*
          - *2. Quædā per metatheſin traſponūtur: Vt* [illegible] *&* [illegible]*.*
      - *Verbis ab* [illegible] *&* [illegible] *incipientibus, vt & nonnullis aliis Attici* [illegible] *commune augmentum præponunt, eodem ſpiritu manēte. Vt* [illegible] *Sic* [illegible] *verum ſutura* [illegible]*. Atticum eſt apud Euſtat. Hoc autem in plusquamperfecto alio adhuc tempore in medio augentur. Vt* [illegible] *& in plusquamperfecto Attice* [illegible]*.*
    - **Compoſitis.** *Vide ſignum.* ¶
  - **Fine.** *Vide ſign.* †

*Thema-

ATTICA.

- * Themata Attici permutant, vt coniugatio ratione characteriſtica literæ vel
  - Eadem maneat, vt, [illegible] dicunt pro [illegible]: [illegible] pro [illegible]: ἄγω pro [illegible]. In 4. coniugatione duplex σσ mutant in duplex ττ, vt, [illegible] pro [illegible].
  - Diuerſa euadat, abeatque vel
    - Barytona in
      - Aliam Barytonam: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible]. ϒ raro eſt characteriſticum, & in Atticis tantum, ait Anteſignanus, vel poëticis.
      - Circumflexam: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], pro quibus Aeoles dicunt [illegible], [illegible]: [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
    - Circumflexa in Barytonam: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible]. Finita in ζω Atticè à circumflexis facta: vt, [illegible], [illegible]. Vltra imperfectum non coniugantur, ſed reliqua tempora à circumflexis, vnde ducta ſunt mutuantur, teſte Anteſignano.

- * Compoſitorum verborum vel ſine, vel non ſint in vſu ſimplicia, augent Attici
  - Initium: vt [illegible], [illegible], dimittebat. Atticè [illegible]: & [illegible] pro [illegible] dimiſſus eſt.
  - Medium, ſimplex nimirum verbum inuſitatum: vt, [illegible], [illegible]: [illegible], [illegible].
  - Vtrumque: vt [illegible], [illegible]: [illegible], [illegible]: [illegible], [illegible].

- * Fini verborum penultimã adiungimus: & alia quæ præter augmentum occurrunt: & ita ſecundum Atticorum proprietatem conſideramus GENVS tum
  - ACTIVVM: cuiuſque modus,
    - Indicatiuum: cuius tempora Attica formatione ſunt fere talia:
      - Præſens:
        - Verborum in μι tertiam pluralem, quæ ſimilis eſt datiuo plurali Participij, reſoluunt Attici: vt [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible]. Hoc alij proprium Ionum faciunt.
        - Quod Dores agunt in ſecunda circumflex. vt α perpetuò mutent in η, id Attici ſunt imitati in 4. verbis, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].
      - Imperfectũ.
        - Tertia pluralis in ν deſinens, vertitur in σαν: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible]. Hoc Bœotice vel Chalcidicè dictum eſt. Fuit autem Chalcis in Eubœa, Athenienſium vetus colonia.
        - Verbum [illegible], in prima perſona habet ῃ pro [illegible], per craſin, ex Ionico [illegible].
      - Perfectum.
        - Verba diſſyllaba 1. & 2. barytonorum ε penultimum mutant Atticè in ο: vt, [illegible] pro [illegible].
        - Tertia pluralis in α mutatur Chalcidicè in ν: vt [illegible] pro [illegible].
        - Penultima ε, Bœotorum more vertitur in α: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
        - Verbum [illegible] Atticè reſoluit penultimam, & pro [illegible], dimiſi, habet [illegible]: pro [illegible], dimiſſa ſunt, [illegible], pro [illegible] remiſſi ſunt, [illegible]. Ergo in locum ει iota ſubſtituunt ω. Ita aliqui in hoc eodem tempore loco η vſurpant ω: vt, [illegible] dicunt pro [illegible], ab [illegible], [illegible], teſte Anteſignano.
      - Plusquamperfectũ.
        - Prima & tertia ſingularis Atticè deſinit in η: vt [illegible] pro [illegible] & [illegible]. Ait Caninius, à prima Ionica in εα, & tertia in ει, ſiunt duæ Atticæ in η: vt [illegible], [illegible], [illegible], ab [illegible].
        - Tertia pluralis Atticè deſinit in σαν: vt, [illegible] pro [illegible].
      - Aoriſtus primus.
        - In quinta coniugatione α penultimum mutatur in η, ut in 1. vt [illegible], [illegible], [illegible]. Alij iota non ſubſcribunt: nec neceſſarium eſt. Ad producendum enim penultimam aoriſti ſufficit, α breue futuri mutaſſe in η. Qui verò ſubſcribunt, ad præſentis η reſpiciunt, quod ſolet in ᾳ conuerti.
        - Tertia pluralis formatur Atticè, vt in Imperfecto: vt, [illegible], pro [illegible].
      - Aoriſtus ſecundus: Tertia pluralis formatur, vt in Imperfecto: vt [illegible] pro [illegible]. In verbis autem in μι contrarium agunt Attici. Per ſyncopen enim contrahunt eam perſonam: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
      - Futurum primum:
        - Secunda & tertia ſingularis effertur Atticè per ει: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
        - In quibuſdam barytonis formatur Atticè Futurum more circumflexorum: vel quod ipſorum præſens quondam fuerit circumflexum: vt, [illegible], [illegible], quod olim [illegible]: vel quod habeatur, tanquam eſſet circumflexum: vt, [illegible], ab [illegible], quaſi eſſet ab [illegible].
        - Deſinens in σω, ſi plus quam diſſyllabum, aſperi ſoni vitandi cauſa, terminatur Atticè in ω circumflexum, abiecto σ: vt, [illegible] pro [illegible], à [illegible]. Si deſinat in ασω vel εσω, vnà cum σ abijcit quoque adhærentem proximè vocalem α & ε: vt, [illegible] pro [illegible], pro [illegible], à [illegible], [illegible] pro [illegible], ab [illegible]: [illegible] pro [illegible], ab [illegible].
    - Imperatiuum & reliquos, qui ipſi quoque variant, de quibus vide ſign. N.
  - PASSIVVM, de quo inferius ſub ſigno O. & MEDIVM, de quo ſign. P.

N. Reliquorum modorum variatio ſimiliter notanda eſt.

- **Imperatiuo, in quo**
  - In verbis duobus tonus mutatur Atticè, λαβὲ ἰδὲ pro λάβε ἴδε.
  - Tertia pluralis præſentis & aoriſtorum Atticè formatur, vt genitiuus pluralis participiorum, vel ſaltem vt tertia dualis præſentis Imperatiui: vt, τυπτόντων pro τυπτέτωσαν: ποιούντων pro ποιείτωσαν: [illegible] pro [illegible], & ſubauditur ἔστωσαν τύπτοντες, ſint ex numero verberantium. Ait Neander hanc tertiam nonnunquam ſimilem eſſe tertiæ duali: vt τυπτέτων, pro τυπτέτωσαν, ἴτων pro ἴτωσαν. De quo Euſtath. [illegible], ait, compoſiti meminit ἀνίτων pro ἀνίτωσαν: aut à tertia ſingulari ἴτω per aſſumptionem literæ ν. Plutarchus
  - Secunda ſingularis verborum in μι contrahitur Atticè, vt, τίθει pro τίθετι, ἵστη pro ἵσταθι, [illegible] pro [illegible] [illegible] pro [illegible]. Ait Neander vſurpare Atticos tertiam perſonam Imperfecti pro Imperatiuo. Dicunt ita [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible]. Cur autem diximus [illegible], cum videatur dicendum eſſe [illegible], quemadmodum [illegible]. Ergo quamuis communiter Aor. 2. Imperatiui verborum in μι vocalem Indicatiui ſeruet, Doricè tamen, & in ſequentibus exemplis Atticè ſubditur α pro ι. Vt rectè obſeruat Anteſignanus: vt φαθί, dic pro φάθι, σύμφαθι, conſitere pro σύμφηθι, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
- **Optatiuo, in quo**
  - Primæ ſingularis præſentis vltima ſyllaba μι vertitur Atticè in ν: vt τρέφοιν pro τρέφοιμι. Vt apud Euripid. [illegible]. Obſeruet hic Caninius. Vel etiam in ην in verbis circumflexis poſt factam contractionem: vt [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible]. Sic Aoriſtus ſecundus [illegible] pro [illegible] ab antiquo [illegible]. Hunc morem circumflexorum imitantur etiam verba in μι tertiæ coniugationis non ſolum in præſenti, ſed etiam in Aoriſto ſecundo: vt, διδοίην, διδοίης, διδοίη, & δοίην, δοίης, δοίη pro [illegible]. Quidam iota non ſubſcribunt, Dorum more.
  - Secunda & tertia ſingularis & tertia pluralis Aoriſti primi Atticè formatur, vt apud Aeolas: vt, τύψειας pro τύψαις, τύψειε pro τύψαι, τύψειαν pro τύψαιεν.
  - Prima & tertia pluralis verborum in μι apud Atticos per ſyncopen efferuntur: vt, τιθεῖμεν pro τιθείημεν, [illegible] pro [illegible], διδοῖεν pro διδοίησαν.
- **Infinitiuo:** In huius temporibus Attici ante ν & ναι finale, ponunt ſyllabam μεν, & ex diphthongo ſi qua μν antecedat, ſubiunctiuum iota vel υ detrahunt: ſique ſolum ν fuerit, ει addunt: vt, τύπτειν, Ionicè [illegible], Atticè [illegible]. [illegible] & ex ſimili ſermone ab εἶναι, Ionicè habet [illegible], Att. [illegible]. Habet tamen etiam [illegible] pro quo per metatheſin [illegible], & Atticè [illegible], ex Ionico [illegible].

O. Passivi quoque generis, quo Attici libentius, quàm actiuo vtuntur, proprietates occurrũt, in modo:

- **Indicatiuo: cuius tempora ſunt ferè talia:**
  - **Præſens.**
    - Secundæ ſingularis finale Atticè mutatur in ει idque in omnibus ferè præſentibus & futuris, paſſiuæ & mediæ vocis, plurarúmque coniugationum: vt, τύπτει pro τύπτῃ, [illegible] pro [illegible]. Olim autem in ειας terminabatur: vt φαγήσεαι pro φάγῃ: quo pacto nonnunquam formantur ſecunda perſona circumflexorum: vt [illegible], [illegible], pro [illegible] [illegible] [illegible].
    - Eadem ſecunda ſingularis verborum in μι, abiecto σ contrahitur Atticè: vt, τίθεσαι, τίθεαι, τίθῃ: ἵστασαι, ἵστααι, ἵστῃ.
    - Breues vocales Attici abiiciunt, ait Plutarchus: vt [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible]. Quin etiam in nonnullis in μαι vocalẽ longam ſeruant: vt [illegible], [illegible], [illegible], pro [illegible], &c. ab [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
  - Imperfectum, ſecundam ſingularem verborum in μι paſſiuæ & mediæ vocis, Atticè contrahit, ex reſolutione Ionica: vt ἐτίθεσο, Ion. ἐτίθεο, Att. ἐτίθου: ſicut ἵστασο, ἵσταο, ἵστω: ἐδίδοσο, ἐδίδοο, ἐδίδου.
  - **Perfectum.**
    - Primæ ſingularis penultima ſi duplex μ ſi fuerit, prius mutatur Atticè in σ: vt, [illegible] pro [illegible]. Sin fuerit σ illud nonnunquam in θ mutatur: vt [illegible] pro [illegible], nonnunquam penitus abijcitur: vt, [illegible] pro [illegible], à [illegible], pulueruleutus, [illegible] pro [illegible].
    - **Tertia perſona pluralis, in**
      - Quatuor prioribus coniugationibus ante ται Atticè acquirit α, ſi ſit præceſſerit tenuis, mutat in aſpiratam: vt, ex τέτυμμαι, ſit τετύφαται, τετύφαται, pro τετυμμένοι εἰσί: ſin præceſſerit σ, mutat ipſum in characteriſticam præteriti Medij: vt, [illegible] à [illegible], pro [illegible].
      - Quinta coniugatione tantùm interponit Atticè: vt ἐψάλαται, ab ἔψαλται, pro ἐψαλμένοι εἰσί.
      - Sexta α ante ται collocat Atticè, præcedente vocali in breuem mutata: vt, [illegible] pro [illegible]. Quædam tamen diphthongum ſeu vocalem antepenultimam ſeruant longam: vt, [illegible] pro [illegible]: diuiſi ſunt, [illegible] ab inuſitato [illegible] pro [illegible] mactati fuerant.
  - Pluſquam perfectum, tertiam pluralem Atticè format à tertia perfecti, mutando in α, & augmentum imperfecti præponendo: vt, ἐτετύφατο, à τετύφαται, pro ἐτετυμμένοι ἦσαν, [illegible] à [illegible], [illegible], & per epentheſin Atticam [illegible], pro [illegible].
  - Aoriſtum poſteriorem magis amant Attici, quàm priorem: vt [illegible] potius dicunt quàm [illegible], [illegible] quàm [illegible]. Hoc tradit ſcholiaſtes Sophoclis priores Aoriſtos paſſiuos vt plurimum inuſitatos eſſe, vbi poſteriores in vſu ſunt. Addit Stephanus, inuſitatos eſſe, præterquam apud Poëtas.
  - Futurum primum ſecundæ finale η mutat Atticè in ει. Vt, τυφθήσει pro τυφθήσῃ: in præſenti dictum eſt.
- **Imperatiuo: in quo**
  - Secunda ſingularis verborum in μι non aliter quàm in imperfecto Atticè contrahitur: vt, τίθου pro τίθεσο ex τίθεο: ἵστω pro ἵστασο: δίδου pro δίδοσο, δίδοο.
  - Tertia dualis vſurpatur Atticè pro tertia plurali præſentis, & vtriuſque aoriſti: vt, τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν, [illegible] pro [illegible]. Caninius in præterito quoque [illegible] inquit, pro [illegible] vſurpari.
- **Optatiuo:** Heic in præterito perfecto, Xenophon pro μεμνῇτο dicit μεμνῷτο, meminiſſet, in prima Cyropæd.
- **Infinitiuo:** Vbi non minus ſyllaba μι ante ναι collocatur, quàm in actiuis: vt, τυφθῆμεν pro τυφθῆναι, [illegible] pro [illegible].

F.

MEDII *generis Attica formatio eadem eſt, qua actiui & paſsiui: quatenus cum iis temporum ſimilibus terminationibus conuenit. Ergo in*

- **Indicatiuo**
  - Præſentis & Futuri *ſecunda perſona ſingularis Atticè deſinit in* ει, *Vt in paſsiuo: Vt,* τύπτει *pro* τύπτῃ, λέξει *pro* λέξῃ. *In Verbis autem in* μι, *contrahitur Vt in paſsiuo: Vt,* τίθῃ *pro* τίθεσαι.
  - Imperfecti & *Aoriſti ſecundi Verborum in* μι *ſecunda ſingularis ex Ionica reſolutione Atticè contrahitur, Vt in Imperfecto paſsiuo: Vt,* ἐτίθου *pro* ἐτίθεσο, ἐτίθεσο *pro* ἐθέσο, ἵσω *pro* ἵστασο. δοῦ *pro* δόσο.
  - Pluſquamperfecti *prima & tertia ſingularis, eodem pacto, Vt in actiuo, Atticè Variat: Vt,* ἐτετάγμην *pro* ἐτετάγμεν, ἐτέταχο *pro* ἐτέταχεσο, ἐτετάχατο *pro* ἐτέταγμένοι ἦσαν.
  - Futura, *quibus medij generis libentius, quàm actiui, Attici Vtuntur, formantur Atticè à futuris actiuis: Vt,* ἀναβιβῶμαι *pro* ἀναβιβάσομαι. *Eorundem etiam ſecundam perſonam Vt præſentis in* ῃ *terminant: Vt,* ἀπολεῖ, ἀπολῇ *& Atticè* ἀπολεῖ.
- **Imperatiuo**
  - Secunda *ſingularis Verborum in* μι *Ionicam terminationem contrahit Atticè, Vt in paſsiuo: Vt,* θοῦ *ex* θέο *pro* θέσο. ἵσω *ex* ἵσαο *pro* ἵστασο. δίδου *ex* δίδοο *pro* δίδοσο. δοῦ *ex* δόο *pro* δόσο.
  - Tertia *pluralis præſentis & Aoriſtorum Atticè formatur inſtar tertiæ dualis Vt in paſsiuo quoque dictum eſt. Vt,* τυπτέσθων *pro* τυπτέσθωσαν: ποιείσθων *pro* ποιείσθωσαν.
- **Infinitiuo**, *Perfectum formatur, Vt nonnulla tempora infinitiui actiui & paſsiui. Vt,* τετάχθαι *pro* τετάχθαι.

L.

PARTICIPIA *partem nominis & Verbi capiunt, Ergo iiſdem, quibus nomen & Verbum affectionibus Atticiſmo obnoxia ſunt. Notandum tamen hic eſt:*

- Participia *dualia fœminina formant Attici, Vt maſculina, ait Caninius in Helleniſmo: Vt, apud Sophoclem pro* ἀφεῖσα *dicitur* ἀφέντε, προλαβόντε, λαβόντε, *de duabus ſororibus dicitur pro* ἀφεῖσα, προλαβούσα, λαβοῦσα. *Videtur tamen hoc non ad formam participiorum ſed ad conſtructionem & ἐτεροίωσιν Atticam generum, referendũ eſſe.*
- Perfectum *Ionicum Atticè contrahitur. Vt,* ἑστηκώς, *Ionicè* ἑσταώς, *& Atticè* ἑστώς. *Apud Euripidem in Iphig. legimus* ἀπεῖμας γεγώς, *pro* γεγαώς.

M.

ADVERBIA *apud Atticos diuerſimodè & ipſa formantur, quã de præter communem penes alios Vſum Vel*

- **Augentur** *ita Vt accedat ipſis aliquid in;*
  - **Initio**, *per πρόσθεσιν: Vt,* ἔχθες *pro* χθές.
  - **Fine:** *nimirum*
    - **I**: *Vt,* οὑτωσὶ *pro* οὕτως: νυνὶ *pro* νῦν, *cùm punctum temporis ſignificat, dicit Caninius:* νυνδὴ, *pro* νῦν δή: νυνγαρὶ *pro* νῦν γάρ.
    - **E I**: *Vt,* ὡσπερεὶ *pro* ὥσπερ: ἐπειδὴ *pro* ἐπεὶ: καθαπερεὶ *pro* καθάπερ.
    - **T I**: *Vt,* πάνυτι *pro* πάνυ: οὑτωσὶ *pro* οὕτως: μεγαλωστὶ *pro* μεγάλως: νεωστὶ *pro* νέως.
    - **X I**: *Vt,* ναιχὶ *pro* ναί: οὐχὶ *pro* οὐ.
- **Minuuntur** *in*
  - **Initio**: *Vt,* ἅπερ *pro* καθάπερ.
  - **Fine**: *Vt,* πρῷ *pro* πρωΐ. *Scribunt Corinthus & Philoponus, Atticos qualitatis aduerbia terminare in* ον, *quæ alij in* ως: *Vt,* δέον *pro* δεόντως, πρέπον *pro* πρεπόντως. *Ipſos tamen reprehendit H. Stephanus, dicens* δέον, πρέπον *& ſimilia, eſſe participia accuſatiui caſus, loco genitiui Atticè Vſurpata, pro* δέοντος, πρέποντος.
- **Minuuntur**; *nimirum*
  - **A** *in* ει: *Vt,* ἐνταυθοῖ *pro* ἐνταῦθα.
  - **E** *in* **I**: *Vt,* ἐνθαδὶ *pro* ἐνθάδε.
  - **O** *in* **I**: *Vt,* δευρὶ *pro* δεῦρο.
  - **Ως** *in* **H**: *Vt,* ἄλλη *pro* ἄλλως, πῆ *pro* πῶς, ἀμαχητὶ *pro* ἀμαχητῶς.
  - **Ον** *in* **α**: *nimirum deſinentia in* ον, *neutris nominibus ſimilia, in terminatione pluralis efferunt Attici, & ab Euſtathio Vocantur* πληθυντικὰ ἐπιῤῥήματα: *Vt,* πρῶτα *pro* πρῶτον, πρότερα *pro* πρότερον, φίλα *pro* φίλον.
  - **Nomina** *datiui pluralis ſecundæ ſimplicium pro aduerbiis Vſurpant Attici: Vt,* Θήβησι, *pro* ἐν Θήβαις, Ἀθήνησι *pro* ἐν Ἀθήναις.

C. PLVRES quoque dictiones præter communem uſum diuerſimodè inuicem Atticorum exemplo iungi poſſunt ratione eorum

- Orthographiæ: quando ſola ſcriptio diuerſa eſt, non ſenſus uerborum: ita ut plures una dictiones uel
  - Diſſoluantur: cùm eſſent iungenda Atticorum eſt diuidere, ait Corinthus ut, οὐδ᾽ ἓν pro οὐδὲν, οὐδ᾽ ἂν εἷς pro οὐδεὶς ἄν, μηδ᾽ ἂν μία, pro μηδεμία ἄν. Hoc tamen rarius fit, quàm inter Iones: quorum diſſolutio propria eſt.
  - Iungantur: cùm eſſent diſſoluenda. Contractione uel
    - Intercedente, quam inquit Plutarchus, familiarē Atticis eſſe: & Corinthus eos καθαρεύειν, ad ſinceritatem uſque ſynalœphus uti. Contrahuntur autē inprimis Atticis præpoſit. & Coniunctio ϗ cum ſuo nomine: præter illa tamen & alia. Contrahuntur ergo uel
      - Vocales
        - Simpliciter
          - Diphtongi, in alias:
            - AI EI in α: ut, κᾆτα pro ϗ εἶτα.
            - AI OI in ω: ut, κᾦον pro ϗ οἶον.
            - AI OY in ω: ut, κὡς pro ϗ ὡς.
          - Breues omnes
            - Aa in α: ut, τἀρχαῖα pro τὰ ἀρχαῖα. } ſi neutrū plurale ſequatur α uel ι.
            - A ι in α: ut, τἀπὶ pro τὰ ἐπί. }
            - AI in α: ut, θαἰμάτια pro τὰ ἱμάτια
            - A ε in ω: ut, τὠστία pro τὰ ἱστία.
            - O A in:
              - ω: ut, ὠνὴρ pro ὁ ἀνήρ.
              - ω: ut, τὦλλο pro τὸ ἄλλο in neutris.
              - α: ut, τἀργύριον pro τὸ ἀργύριον.
            - OE in:
              - ου: ut, οὑμὸς pro ὁ ἐμός.
              - α: ut, ἅτερος pro ὁ ἕτερος.
            - O I in ου: ut, θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον.
            - O o in ου: ut, οὑλύμπιος pro ὁ ὀλύμπιος.
        - Mixtæ:
          - O η in ω: ut, θὤμισυ pro τὸ ἥμισυ.
          - H ε in η: ut, μηὕνδεκα pro μὴ ἕνδεκα.
      - Mixtæ, uocales & diphthongi, ut præcedat uel
        - Vocalis.
          - O ει in ου: ut, οὑκότριψ pro ὁ οἰκότριψ.
          - O ευ in ευ: ut, μεὕρω pro μὴ εὕρω.
          - Ω ει in ω: ut, ἐγᾦδα pro ἐγὼ οἶδα.
        - Diphthongus.
          - A ι α in α: ut, κἄδικα pro ϗ ἄδικα.
          - A ι in:
            - α: ut, κἀγὼ pro ϗ ἐγώ.
            - ι: ut, κἄτι pro ϗ ἔτι.
          - A ι η in η: ut, ὁσημέραι pro ὅσαι ἡμέραι.
          - A ι ο in ω: ut, χὠ κύων pro ϗ ὁ κύων.
          - H ι ε in η: ut, τἠλεφαντίνῃ pro τῇ ἐλεφαντίνῃ.
          - O ι α in ω: ut, ὦλλοι pro οἱ ἄλλοι.
          - O ι ε in:
            - α: ut, ἅτεροι pro οἱ ἕτεροι.
            - ου: ut, οὑμοὶ pro οἱ ἐμοί, μοὔστιν pro μοί ἐστιν.
          - Ουα in:
            - ω: ut, τὠπόλλωνος pro τοῦ Ἀπόλλωνος.
            - α: ut, τἀνδρὸς pro τοῦ ἀνδρός.
          - Ουε in ου: ut, θοὐτέρου pro τοῦ ἑτέρου.
          - Ουη in ου: ut, θἠμετέρου pro τοῦ ἡμετέρου.
          - Ωα in ω: ut, τὠπόλλωνι pro τῷ Ἀπόλλωνι.
          - Ωε in ω: ut, θὠτέρῳ pro τῷ ἑτέρῳ.
          - Ωι in ῳ: ut, πατρῷσι pro πατρῴοισι.
          - Hη in η: ut, θἠμέρᾳ pro τῇ ἡμέρᾳ.
    - Non intercedente, quando integra dictiuncula, nulla literarum ablatione aut permutatione, in unum coeunt ut, κατάκρα pro κατὰ κάρα, ἀνάκρατος pro ἀνὰ κράτος, apud Xenophontem, ὁδὶ νῦν pro ὁδ᾽ ἐν, apud Ariſtoph. in ranis.
- Syntaxeos Vide ſign. ¶

¶Syntaxeos, *quando plures dictiones orationis conſtituendæ gratia concurrunt. Hic igitur notanda eſt Atticorum conſuetudo quatenus in orationis ſtructura aliquid vel*

- **Abundat**
  - Integrum *membrum. Hoc vocat Euſtath.* παράλληλα τιθέναι τὰ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, *quando orationis membra ſynonyma copulantur. Apud Homerum,* μνηστῆρσιν ἐπ᾽ ἄλλοισιν ... *vbi* ... ὑπὸ τοῦτο ... ἐπελθεῖν *idem ſignificant, circumſtantiam nimirum. Idem Hom. ait:* Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας, *Λ* ... *et* ... μαντεύεσθαι; ἐσθλὸν δ᾽ οὔτε τί πω εἶπας ἔπος, οὔτ᾽ ἐτέλεσσας, *quorum omnium idem fere ſenſus eſt.*
  - *Vna tantum dictio, ſcilicet*
    - Articulus. *Solent Attici, inquit ſchol. Ariſtoph.* τὰ ἄρθρα πλεονάζειν. *Ergo abũdat Articulus*
      - *Simplex ad*
        - Prępoſitiuum: *quando nimirum in initio repetitur: vt apud Thucyd. lib. 8.* καὶ αἱ μὲν δύο ναῦς λαβόμεναι, *vel* πλείους *pro* αἱ μὲν πλείους δύο λαβόμεναι.
        - Poſtpoſitiuum. *Annotat Soph. ſchol. ſolitos fuiſſe veteres vtrumque articulum vni eidémque nomini adiungere: vt, apud Cratinum.* ὅσπερ φιλοκαλὴς ὁ λόγον ὁ ὑφ᾽ ἑτέρου: *vbi* ὁ *&* ὁ *adhærent nomini* λόγον *&* ὁ *ſuperfluum eſt.*
        - Nomen: *vt apud Ariſtot. in Pluto.* ἐάνπερ τὸ βέλτιστ᾽ ὁ θεράπων λέξας τύχῃ. *Annotat hic ſchol.* τὸ *redundare. Apud eundem in Ran.* οὐ καθέξω ταῦτα τὸ πλεῖον χρόνον *pro* πλείω χρόνον, *non retinebo iſta longiore tempore. Imprimis etiam otioſe præponitur, numeralibus, ſuperlatiuis, infinitis, interrogatiuis: vt,* τὸ τίνα λέγεις, *quæ dicis? Apud Gregor.* ὅτι καὶ πόσον καὶ πόθεν: *quis nam, & quantus & vnde. Apud Lucam cap. 1.* ἐνένευον τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν. *Ita dicimus* τίς ἄλλος *pro* τίς, ποῖα ἄττα *pro* ποῖα. *Apud Luc.* τοῦ ἀνεχθῆναι ἄγειν, τοῦ *redundat.*
        - Verbum. *Sic* τό *Atticè abundat ante Infinitiuum, præfixas habens voculas* μὴ οὐ: *vt, apud Xenoph.* ἀλλ᾽ οὐδεὶς σοι ἀντιλέγει, τὸ μὴ οὐ λέγειν: τὸ *redundat. Opinatur quidem ſchol. Thucydidis, ellipſin eſſe propoſit.* διά, *pro* διὰ τὸ μὴ οὐ λέγειν: *ſed reſiſtit H. Stephanus. Huc etiam reducit Stephanus pleonaſmum Articuli* τό, *qui legitur apud Lucam, cap. 20.* ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, τὸ πῶς ἂν ἀνέλωσιν αὐτόν. *Qui pleonaſmus ſimilis eſt illi quem inter coniunctiones particulæ* ὅτι *annotabimus. Ait autem Stephanus: Nonnulla in ſuo ſermone habent Euangeliſtæ quæ quum à ſermonis Græci conſuetudine abhorrere videantur, debent contra illis, cum optimis quibuſque ſcriptoribus communia exiſtimari.*
      - Geminatus: *vt, apud Platonem* τὰ ποῖα τὸ ταῦτα λέγεις, *pro* ποῖα τὸ λέγεις: *ita etiam dicitur,* τὰ ποῖα ἄττα ἔργα, *pro* ποῖα ἔργα.
    - Nomen: *Quando abundãtis ſignificatio vel*
      - Aliena *eſt penitus ab eo quod dici debet: vt, ſi addatur* τίς, ὤν, ἐόντος. *Exempli gratia apud Lucian.* ποῖός δέ τις ὤν *pro* ποῖος δ᾽ ὤν. *Apud Plat.* οἷός τις ἐστὶν ὁ πυρετός *pro* οἷος ἐστὶν ὁ πυρετός. *Sic* πολύς τις *pro* πολύς, ὀλίγοι τινὲς *pro* ὀλίγοι, πᾶς τις *pro* πᾶς, ἕκαστός τις *pro* ἕκαστος, αὐτός τις *pro* αὐτός, πένης τις *pro* πένης, ἐγὼ δ᾽ ἔτι, *pro* ἐγὼ. ὀλίγον ὅσον *pro* ὀλίγον, μικρὸν ὅσον *pro* μικρόν. *Non item* θαυμαστὸν ὅσον *pro* θαυμαστόν. *Nam* ὅσον *hic abeſſe non poteſt. Significat enim mirum quantum.*
      - Non *quidem eſt aliena ſed tamen incluſa alteri, cui adhæret, vel nomini vel verbo. Nomini quidem: vt ſi ſynonyma, ſeu* ... *vel* παράλληλα *iungantur vt,* θοῇ ἐπὶ νηῒ μελαίνῃ, *apud Hom. Sunt autem* παράλληλα, *vel* σχῆμα ἐκ παραλλήλου, *quando duæ voces ſimul ponuntur* παράλληλοι, *quæ non ſignificatione, ſed* προφορᾷ *duntaxat differunt, vt ait Euſtathius. Verbo autem: vt,* ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, *oculis videre:* ... φωνῇ, *voce vocauit. Quo pertinet, quãdo nomen verbale additur verbo, quod eſt* παρατιθέναι τῷ ῥήματι τὸ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα, *& ab Euſtathio vocatur* παρονομασία: *vt,* λῆρον ληρεῖς, ... *vel ſaltem id addatur, quod pars eſt verbi compoſiti: vt,* ξενοῦσθαι ξένον, *... vt* νομοθετεῖν νόμον. *Hæc omnia ſunt Attica.*
    - Pronomen: *& quidem vel*
      - Simplex: *vt,* ἡμῖν *apud Sophoclem abundat, teſte ſcholiaſte. Dicunt quinetiam Attici,* ἁμῶς αὐτοῦ *pro* ἡμῶν. *Item* σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, ἡμῖν αὐτοῖς: *vbi pleonaſmus eſt, vel* σχῆμα ἐκ παραλλήλου.
      - Geminatum: H. Stephanus *Pronomen* μοι *geminatum inuenit apud Ariſtoph. in Acharnenſibus,* Νῦν οὖν μοι πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε Ἐκσκευάσασθαί μ᾽ οἷον ἀθλιώτατον.
    - Verbum, *& reliquæ partes Orationis, de quibus ſign. Q.*
- Deficit. *Vide ſign. R. vel* Mutatur *vide ſign. S.*

Q. Abundant etiam in orationis ſtructura aliquæ partes Etymologiæ.

- Verbum: Vt apud Xenophontem φάναι, ἐκβαλλῶ ἐν τῆς τιμῆς τά τε γὰρ ἄλλα φάναι, σὺ κάλλιον εἰνοχοεῖς. Hic, ait Steph. non ſolum ſuperfluum eſt φάναι, ſed ferè etiam orationem turbat. Abundat etiam quando cum εἰπεῖν ἐκ παραλλήλου ponitur ab eodem Xenophonte: Vt, καὶ τὸν Ἀστυάγην σιωπήσαντα εἰπεῖν μὴ ἔφη φάναι, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ: Tales pleonaſmi apud Homerum, à quo ſchematum omne genus merito fluxiſſe dicitur, ſunt frequentiſſimi. Ita abundat εἶναι: Vt, τὸ νῦν εἶναι pro τὸ νῦν. τὸ σήμερον εἶναι, pro τὸ σήμερον.
- Participium. Hoc Atticè redundat adiectum Nominibus, Verbis aut aliis partibus orationis. Nominibus quidem: Vt, γραφεῖον ὂν pro γραφεῖον. & apud Xenophontem 1. Pæd. οὐ δῆτα, εἶπεν ὁ παῖς φιλόστοργος ὢν τοῦτο ἀσπάζεσθαι αὐτόν, Vbi ὢν redundat. Verbis; Vt, παίζεις ἔχων pro παίζεις. Apud Gregorium τοῦ κλήρου φέροντες ἑαυτοὺς ἐγκατέλεξαν, id eſt, nomina inter clericos dare cœperunt. Hinc ſi tollas, ait Budæus, verbum φέροντες, eadem erit ſententia. Ita etiam ἄγων, ἰὼν & alia πλεονάζει.
- Aduerbium, Hoc ita redundat Atticè, vt eius ſignificatio ad rem præſentem vel
  - Non faciat omnino. Sic πλεονάζει, ὡς, πάνυ, μάλα, τι, aduerbialiter poſitum: Vt, οὐ μὴν ἀλλὰ pro ἀλλά. μικροῦ δεῖ. πολλοῦ δεῖ pro πολλοῦ δεῖ. ἐπειδή τι pro πολὺ ὅτι pro δὴ.
  - Faciat quidem, ſed tamen iam prius adſit, incluſa alteri. Sic aduerbia παραλλήλως iunguntur, λίαν πάνυ: σφόδρα: μάλα σφόδρα: τυχὸν ἴσως: τάχα ἴσως: τάχα που ἴσως πού, quia, vt ait Budæus. πού per ſe ſignificat Fortaſſe: σχεδόν ἀμφὶ περὶ αὖθις vel αὖ: μάλα πάνυ: τήμερον ἡμέραν. Ait Demoſthenes, σκοπεῖτε ὅτι τοῦτο πάλιν αὖ. Ita apud Eſaiam οὐ μὴ pro μὴ ponitur, quando ait de Lapide offendiculi. ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ μὴ καταισχυνθῇ. Aliquando enim dua vel plures negationes Atticè iunguntur, intēdēda negationis ergo, πρὸς τὴν παντελῆ ἄρνησιν τοῦ πράγματος ait Euſtathius Vt, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν interdico tibi hoc facere: μὴ enim redundat. Ait Aeſchines, ἀπαγορεύω μὴ στεφανοῦν prohibeo coronare. Sic οὐ μὰ δία, pro μὰ δία ponitur. Ita etiam μὴ οὐ vel μὴ οὐχί, cum voce negatiua iunguntur, vt tres negationes pro vna ponantur: Vt apud Lucianum. ἐκεῖ μὴν ὦ Ἀλέξανδρε. οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐχ ἡμᾶς εἶναι. Hic ἔξαρνος negatiuum, adiuncta habet ſuperflua μὴ οὐκ. Eſt tamen aduertendum, geminationem ſæpius, non maiorem negationem, ſed ſeruata naturali conſtructionis ſignificatione, affirmationem efficere: Vt apud Demoſthenem οὐδὲν ἐστιν, ὅ τι οὐ ποιήσει, nihil eſt, quod non præſtabit. Huc etiam pertinet, quando Aduerbia comparatiua & ſuperlatiua nominibus comparatiuis & ſuperlatiuis Atticè iunguntur ex abundanti: Vt, μᾶλλον ὀλβιώτερον, πλεῖστον εὐδαιμονέστατος. Nam μᾶλλον & πλεῖστον παρέλκει.
- Coniunctio: tum
  - Simplex. Abundat ergo ſæpius apud Atticos, ἀλλά, ἄν, γάρ, ὅ καὶ ὅτι, ὡς τοι: Vt, ἀλλὰ apud Ariſtophanem. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. pro οὐ γὰρ ἔχω κακῶς. Et οὐ μὴν ἀλλ' οὐδέ, pro οὐ μὴν οὐδέ. Apud Xenophontem. καὶ Vt, φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων. Sic γὰρ abundat: Vt ἀλλὰ γὰρ pro ἀλλά. Inprimis etiam pleonaſmus τοῦ ὅτι obſeruandus eſt apud Plutarch. in apoph. Alexandri: τῶν δὲ παίδων λεγόντων, ὅτι ταῦτα πάντα. Et apud Marcum cap. 1. καὶ γονυπετῶν αὐτόν, καὶ λέγων αὐτῷ ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι. Id cum frequenter fiat in nouo Teſtamento, miratur H. Stephanus cur vetus interpres in quibuſdā locis eam particulam reddiderit, in quibuſdam non reddiderit: cùm reddenda non ſit. Quamuis idem affirmet, alibi nequaquam prætermittendam eſſe ſed affirmatiuā quādam particula reddendam: vt Marci 7. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι καλῶς προεφήτευσεν Ἡσαΐας, &c. Vbi vir quidam doctus ὅτι reddendam cenſuerit, ſanè, equidem.
  - Geminata: & vel
    - Eadem, nimirum ἀλλά, γάρ, ἄν, &c. Vt apud Ariſtophan. in Pluto, ἀλλ' οὐ μάθησιν χρὴ ἀλλ' ἀκούειν. Vbi prius ἀλλά omitti poſſet. Apud eundem in Veſpis μὰ τὸν Δί'. οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον, καὶ γὰρ πρότερον, &c. Vbi poſterius γὰρ παρέλκει. Ait Corinthus, Atticum eſſe, in eodem membro coniunctionem ἂν ſæpius vſurpare: Vt apud Plat. 4. de Legib. τὰ ποῖ ἂν λεγόμενα ὀρθῶς ἂν φέροιτο. Addit H. Steph. in vno & eodem membro bis tantum, non pluries obſeruari ἄν.
    - Diuerſa ἐκ παραλλήλου poſita, ὡς nimirum & ὅτι. Affert H. Stephanus verba Xenophontis Hellenic. l. 6. ἐνταῦθα γνόντες οἱ Μαντινεῖς, ὡς εἰ μὴ ἀποχωρήσονται αὐτοὺς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοπήσονται. Et dicit alterum eſſe ſuperfluum.
- Præpoſitio: cuius ſignificatio vel
  - Aliena eſt à ſenſu verborum propoſitorum. Ita πρός ex Corinthi ſententia non ſolùm in compoſitione abundat ſed etiam extra compoſitionem. Profert locum Thucydidis, καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ ἀθλητῇ ἐνθόντες: cui tamen non fidit H. Steph. In compoſitione autem & πρός & alia extra controuerſiam abundant: Vt, μετάγγελος, idem quod ἄγγελος: ἀποπαιδεύειν idem quod παιδεύειν.
  - Non quidem aliena, ſed quæ prius adhæret, tum alteri Præpoſitioni: Vt, quandō ἀμφὶ & περὶ ἐκ παραλλήλου ponuntur. Iliados 2. ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμούς. &c. tum Aduerbio: Vt ſi ἐξ præpoſitio adiungatur aduerbiis de loco, quæ tamen iam antea ſignificationem eius incluſam habeat: Vt, ἐξ ἐμπρόσθεν pro ἔμπροσθεν, ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν.

R. Deficiunt,

8. Deficiunt quinetiam Attica conſuetudine in orationis contextu partes orationis

Articulus. *Atticorum eſt, inquit Budæus, articulos ſupprimere. Fit hoc frequenter in nominibus propriis: vt,* φίλιππός ἐστι *pro* ὁ φίλιππός ἐστι. *Ariſtot. in problematibus,* διὰ τί λύγγα παύει πταρμός, *pro* τὴν λύγγα ὁ πταρμός. *Xenoph.* καὶ γὰρ χορὸς ὁ ἐξ ἀνθρώπων συγκείμενός ἐστι, *pro* ὁ χορός. *Ante participia quoque redundat: vt apud Platonem,* παρέστω δὲ αὐτοῖς λεγομένοις, *pro* τοῖς λεγομένοις. *H. Stephanus in iis verbis Thucydidis, quæ leguntur lib. 7.* ἐν τοῖς χαλεπωτάτοις δὴ ὄντες, *exiſtimat articulum cum præpoſitione* ἐν *redundare pro* χαλεπώτατα δὴ ὄντες, *& rationem ſtructuræ verborum ſubiungit.*

Nomen. *Ait Corinthus, defectus Atticorum ſunt. Deeſt ergo quandoque nomen ſubſtantiuum: vt,* ἐν βραχεῖ *ſcilicet* χρόνῳ. κατ᾽ ἀμφοτέρας, *ſcil.* χεῖρας. καθ᾽ ἑκάστην, *ſcil.* ἡμέραν: πάντ᾽ ἔοικας *apud Homerum, ſcil.* [illegible] εἰς ᾅδου, *ſcil.* οἶκον. εἰς Ἀπόλλωνος, *ſcil.* ναόν. *Apud Lucam in Euangel.* δαρήσεται πολλάς, *ſcil.* πληγάς. *Vt &* *Ariſtophanes dicit* ἀπηνέγκατο τυπτόμενος πολλάς, *ſcil.* πληγάς. *Sæpius ſub articulo ſuo deficit: vt apud Ariſtoph.* μὰ τὴν, *ſcil.* [illegible] *ſcil.* [illegible] *ſcil.* τὸ χωρίον. εἰς τὴν ἑαυτοῦ, *ſcil.* πατρίδα. *Quandoque etiam deeſt Adiectiuum: vt,* διὰ βίου, *ſcil.* ὅλου, *per totam vitam:* διὰ χρόνου, *ſcil.* πολλοῦ. ἐξ ἐπιτυχόντων, *ſcil.* ἀπολλῶν.

Verbum. *Ait Euſtathius 2. Iliados in Agamemnonis oratione, quæ incipit* Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων, Μὴ πρὶν ἐπ᾽ ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, *Atticam ellepſin ineſſe verbi* δός, *vel* ποίησον, *vel* εὔχομαι, *vel alterius ſimilis. Deſideratur quandoque* ἐστι *vt apud Homerum: Odyſſea* [illegible] *pro* ἐστι. *Deſit quandoque infinitiuus ſub articulo vt apud Thucyd.* [illegible] *pro* τὸ [illegible]. *De hoc vberius conſulendum moneo H. Stephanum, qui alium Atticiſmorum proprietatem, multis verbis, exemplisque copioſis in Attica docuit appendice. Huc etiam pertinet, quod Corinthus* ἀνανταπόδοτον *vocare videtur, ſi membro conditionali verbum non ſubiicitur: vt apud Sophoclem,* εἰ μὲν τις ὧν ἔξεστι· εἰ δὲ μή, λέγε *pro* ἔξεστιν, σιώπα.

Participium. *Hoc ſæpius Atticè ad articulum deſideratur: vt,* ὁ ἐν τοῖς ἱερεῦσι, *ſcil.* ὤν. [illegible], *ſcil.* [illegible] *vel* οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, *ſcil.* ὄντες, *qui circa Socratem ſunt, vel Socrates.*

Aduerbium. *Sic deeſt* ὦ *exclamandi vt,* τῆς ἀπάτης, τῆς ἀναιδείας, *pro* ὦ τῆς [illegible], ὦ τῆς ἀναιδείας. *Item* ὡς *vt apud Thucydidem,* τοῖς μὲν σώμασι ἀλλοτριωτάτοις χρῶνται *pro* ὡς ἀλλοτριωτάτοις. *Negatiuum quoque: vt apud Demoſthenem,* [illegible] *pro* [illegible] *&c.* Ἕνεκα *ſimiliter omittitur, vt apud Thucydid.* [illegible] *pro* ἕνεκα [illegible] *& apud Matthæum cap. 2.* μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό, *pro* ἕνεκα τοῦ. Μᾶλλον, *vt apud Lucam 18.* κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος, *pro* μᾶλλον δεδικαιωμένος: *& prouerbialis ſenario,* θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον *pro* μᾶλλον θέλω. *Sic in 1. Corinth. cap. 14.* ἀλλ᾽ ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ, *pro* θέλω μᾶλλον. Μόνον *item: vt Paulus ad Rom cap. 4.* ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος, ἐπὶ τὴν περιτομὴν ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν, *pro* ἐπὶ τὴν περιτομὴν μόνον. *Sic apud Xenoph. 3. anabaſ.* τοὺς θεοὺς [illegible] *pro* τοὺς θεοὺς μόνον. *Deſiciunt etiam Attica conſuetudine* ὥστε, ἄλλως, ὀλίγου, *& alia, quorum exempla quotidiana dabit lectio.*

Præpoſitio: *vt,* ταῦτ᾽ ἄρα, *pro* διὰ ταῦτα *Ait H. Stephanus. Poſt* ταῦτα *poſitum* ἐλλειπτικῶς *additur particula frequenter particula* δή, οὖν, δέ, ἄρα, *&c. apud Plat. in Sympoſ.* ταῦτα δὴ ἐκ [illegible], *pro* διὰ ταῦτα [illegible] *pro* καθ᾽ [illegible] ἂν ἔπαθεν *pro* ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν. *Sic etiam deſunt* ἀπό, ἀντί, εἰς, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, περί, πρός, σύν, ὑπό, *&c. Apud Xenoph.* πατρὸς μὲν δὴ λέγεται Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου, *pro* ἐκ *vel* ἀπὸ πατρός. *Iſocrates autem & alij exprimunt quandoque in tali loquendi ratione præpoſitionem: vt,* πρὸς δὲ μητρὸς ἀπὸ Διὸς ὤν. *Huc etiam pertinet Synecdoche Grammatica,* καλὸς τὸ σῶμα, *pro* κατὰ τὸ σῶμα, *quæ ellepſis tam eſt in vſu, vt* [illegible] *ſit Attica lingua* [illegible] *δὲ Communis. Nonnunquam præpoſitiones in compoſitis quoque deſiderantur: vt Iliados 1.* ἀλλ᾽ ἴθι, *pro* ἀλλ᾽ ἄπιθι. *Sic* ἅπερ *pro* καθάπερ.

9. Mutantur autem nonnulla ab Atticis, in orationis ſtructura, quatenus ea, quæ cohærent, diuerſa ſunt à communi vſu, ratione tum

- Ordinis, qui inuertitur, vt poſteriora prius, priora poſterius collocentur: idque cum eius quod transfertur mutatione vel
  - Aliqua. Etenim quando Nomen membri
    - Præcedentis *additur membro ſequenti, tum mutat Atticè accuſatiuum in nominatiuum: vt apud Xenoph in Sympoſ.* ἀλλ᾽ οὐδεὶς [illegible] τὸ μὴ οὐ λέξειν, ὅτι ἕκαστος ἡγεῖται πλείστου ἄξια ἐπίστασθαι. *pro* τὸ μὴ οὐ λέξειν ἕκαστον, ὅτι ἡγεῖται. *Item Xenophon 1. anab.* ὥστε ὥρα λέγειν εἴ τι [illegible] *pro* ὥρα λέγειν τινά, ὅ,τι γινώσκει, *&c.*
    - Sequentis *attribuitur membro præcedenti, tum mutat Atticè nominatiuum in accuſatiuum. Fit hoc inprimis cum verbis* [illegible], *quæ nomen eo caſu, quo ipſis acceptum eſt, admittunt: vt apud Demoſthenem,* [illegible] γὰρ ἡμᾶς, [illegible] ὑπὸ τούτων, *pro* [illegible]. *Mar. primo & Luca 4.* οἶδά σε, τίς εἶ, *pro* οἶδα, τίς σὺ εἶ. *& Paulus 1. ad Corinth. vlt.* οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, *pro* οἴδατε, ὅτι ἡ οἰκία Στεφανᾶ.
  - Nulla. *Accidit quoque, vt id, quod præcedentis membri fuiſſet, poſteriori, nulla ſui parte mutatum Atticè inſeratur: vt apud Ariſtotelem* [illegible] *pro* [illegible]. *Sic negatiua quandoque particula non datur ſuo verbo. vt,* [illegible] *pro* [illegible]. *Nec articulus ſuo adhæret nomini: vt apud Ariſtoph. in Acharn.* [illegible] *pro* [illegible]. *Lucianus in Nigrino.* [illegible] *pro* [illegible] *&c. Plutarchus in Sympoſio.* [illegible], *&c. quæ verba vult Stephanus exemplo cuiuſdam Attici ſcriptoris dicta eſſe.*
- Terminationis, *quæ apud Atticos diuerſis modis euariat. Vide ſign. T.*

T. Terminatio plurium verborum ſyntacticè cohærentium, Attica conſuetudine à communibus loquendi regula diverſa, obſeruari debet in orationis membro vel

- Vno, & vocatur τὸ σχῆμα κατ' ἐναλλαγήν, omnibus orationis partibus conſideranda: in
  - Nominibus ratione tum
    - Articuli ratione tum
      - Generis, vbi notandum
        1. Τὼ & τοῖν ſine accentu in fœminino genere adduntur nominibus Atticè. Scribit ſchol. Sophoclis, quemadmodum δυϊκά communis eſt generis Aeolibus, ſic Atticis τὼ & τοῖν, vt, τὼ χλωρὼ ταλπιγγε & τὼ χεῖρε. & τοῖν τύχαιν. Videtur autem pro τινὸς & τινὶ poni.
        2. Nonnullis fœmininis in duali numero additur articulus maſculinus Atticè: vt apud Platonem τὼ τέχνα, pro τὰ τέχνα: apud Xenoph. τὼ ἡμέρα pro τὰ ἡμέρα. Vel ſaltem nomina, quæ prius fœminina erant, iam inter maſculina Attica recepta ſunt.
        3. Articulus præpoſitiuus neutrius generis τὸ, cum genitiuo plurali, vſurpatur pro quouis alio genere ſingularis numeri: vt, τὸ τῶν ὀνύχων pro οἱ ὄνυχες apud Thucydidem: & τὸ πολεμίων pro ὁ πόλεμος: & apud Plutarchum, τὸ τῆς ὀργῆς pro ἡ ὀργή.
      - Numeri, Quandoque articulus pluralis numeri cum præpoſitione περὶ vſurpatur Atticè loco ſingularis: vt, οἱ περὶ Πλάτωνα pro ὁ Πλάτων.
    - Speciei Nam
      - Qualitatis Subſtantiua vſurpant pro adiectiuis Attici, teſte Caninio: vt, ἄνθρωπος ὄχλος pro ἀνθρώπινος: ἑλλὰς διάλεκτος, pro ἑλληνική, γυναῖκα μοιχὸς, pro γυναικεῖος. Hoc etiam dici poteſt nomen primitiuum ſumptum eſſe pro deriuatiuo.
      - Primitiua vſurpatur Atticè pro
        - Comparatiuis: vt in Pſalm. 117. ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον, ἢ ἐπ' ἄνθρωπον: vbi ἀγαθὸν pro ἄμεινον ponitur. Niſi ſubaudire quis velit μᾶλλον pro μᾶλλον ἀγαθὸν. de quo in aduerbiis deficientibus.
        - Poſſeſſiuis: vt apud Homerum Il. 24. ἑλλὰς γυνὴ pro ἑλληνική, δ' ὕλην ἀγρὸς pro δ' ὑλικόν. Conuenit cum eo quod iam dictum eſt, ſubſtantiuum pro adiectiuo vſurpari.
      - Deriuatiua autem
        - Comparatiua Atticè ſumuntur pro
          - Poſitiuis: vt Lucæ 17. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι, εἰς οὐδὲν ἕτερον ηὐκαίρουν, ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, pro καινόν. Ita loquitur Demoſth. πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴ τι λέγεται νεώτερον, pro νεόν. Vſum hunc comparatiuorum pro poſitiuis, nō audet Stephanus affirmare Atticum, quamuis id Corinthus dicat & ſcholiaſtes Thucydidis. Affert tamē illius exempla ex Demoſthene & aliis: vt ſibi vix conſtare videatur.
          - Superlatiuis: vt apud Syneſium, μικρῷ πάντων βαρύτερος pro βαρύτατος. 1 ad Corinth 13. μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη, pro μεγίστη.
        - Superlatiua apud Atticos vſurpantur pro Comparatiuis: vt, θηρεὺς ἀκρατέστατος πάντων, pro θηρεὺς ἀκρατέστερος. Apud Ariſtotelem, κινητικώτατον δεῖ εἶναι τὸ ἄριστον τῶν θολερῶν, pro κινητικώτερον.
        - Denominatiua pro Primitiuis adhibent Attici: vt, παρθενικὴ pro παρθένος. Hoc tamen Stephanus merè poeticum eſſe ait, & Atticis inuſitatum: & peccare Corinthum, quod quodlibet ſermonis genus, à communi lingua remotum, etiam ſine exemplo, Atticis tribuerit.
    - Numeri, Nam
      - Singulari numero Attici vice pluralis nonnunquam vtuntur. Ita Thucydides τὸν λακεδαιμόνιον τὸν Συρακούσιον dicit, pro τοὺς Λακεδαιμονίους, τοὺς Συρακουσίους: quod reprehendit Dionyſius Halicarnaſſæus quaſi apud ſolum Thucydidem id fieret, cum tamen etiam apud Demoſthenem, & Ariſtophanem & alios reperiatur.
      - Dualis loco pluralis apud Atticos frequenter in vſu eſt quam amant dualem.
      - Pluralis ab Atticis adhibetur loco
        - Dualis: vt apud Homerum ἀτρεῖδα τε ἄλλοι, pro ἀτρεῖδα: cum duo tātùm Atridæ fuerint, Agamemnon & Menelaus.
        - Singularis: nimirum Collectiuo nomini ſingulari adiungitur adiectiuum plurale. Hic quamuis videatur ex traditione quoque Grammaticorum, communis eſſe dialecti & Syntheſis dici, attamen Stephanus Atticis proprium facit. ſitque adeo ἀπὸ τοῦ εἶναι πρὸς τὸ σημαινόμενον, οὐ πρὸς τὴν φωνήν: ſiue μὴ κατὰ τὸ εἶναι πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον: vt apud Demoſth. ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος καθῆσθε ἐκπεπληγμένοι. Præterea Neutra adduntur verbis aut participiis ſingularibus imperſonalibus in numero plurali: vt apud Lucianum, δῆλα λῆρος ἐστί. Et apud Platonem, ἔδοξεν δὲ ἡμῖν ταῦτα, pro ἔδοξεν.
    - Caſus, Etenim
      - Nominatiuus Atticè ſumitur pro Genitiuo: vt, apud Hom. οἱ δὲ δύο σκόπελοι, &c. pro τῶν δὲ δυοῖν σκοπέλοιν. nimirum Pro duobus genitiuis abſolutè poſitis, vſurpant Attici duos nominatiuos. vt apud Philon. Iud. de Mundo, πᾶς γὰρ τὸ αἰσθητὸν ἐν γενέσει καὶ μεταβολαῖς οὐδέποτε κατὰ τὰ αὐτὰ μὲν ἀόρατον καὶ νοητὸν προσαγορευόμενον, &c. pro παντὸς γὰρ τοῦ αἰσθητοῦ ὄντος. &c. Pro Vocatiuo etiā: vt, ὦ φίλος pro ὦ φίλε: in primis cum Imperatiuo: vt, Marci 5. ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον.
      - Genitiuus Atticè vſurpatur pro Accuſatiuo: vt apud Hom. ὄφρα πίνεις οἴνοιο, pro οἶνον. Apud Platonem ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, pro τὸν οἶνον. Putat Stephanus cum Euſtathio ſubaudiri poſſe μέρος. vel τινὸς, πίνει οἴνου ſcil. μέρος. Pro Nominatiuo ſingulari, ſi regatur à verbo ſubſtantiuo: vt, Κροῖσος ἐστὶ τῶν πλουσίων, pro πλούσιος.
      - Datiuus pro Genitiuo abſoluto Atticè collocatur: vt apud Thucyd. li. 4. ἀποχωροῦσι δὲ καίπερ χαλεπῶς ἦν, ἀντίπεραν ἔχειν, μηδ' ἑνὸς κωλύοντος, pro ἀποχωρησάντων δέ. Matth. 8. καταβάντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί, pro καταβάντος δὲ &c.
      - Accuſatiuus Atticè pro Genitiuo ſumitur, propter vim verborum priuandi & ſentiendi: vt, ἀποστερῶσι τὰ χρήματα pro τῶν χρημάτων: ἀκούω σε λέγοντα pro σου λέγοντος. Sic ſchol. Pro Datiuo: vt apud Thucyd. εἰ ἄν τί σε τὰ νῦν ἀρέσκει pro σοι τούτων. ἀλλὰ με πειθεῖς pro μοι.
      - Vocatiuus pro Nominatiuo Atticis familiaris eſt: vt, νεφεληγερέτα Ζεύς, pro νεφεληγερέτης.
      - Hoc Stephanus non Atticorum, ſed Aeolum & Bœotorum eſſe contendit.
  - Reliquis partibus orationis, de quibus ſigno V.
- Duobus, vel pluribus. Vide ſign. X.

ATTICA.

V. Eſt quoque Attica conſtructio, ſiue Syntaxeos Variatio conſideranda in cæteris partibus: in

- **Pronominis, ratione eorum**
  - Significationis. *Atticum eſt ſumere relatiuum* αὐτῆς *pro reciproco* αὑτῆς*: Vt Pſalm. 104.* ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς Γερσῶν τὰ θελήματα αὐτοῦ. *Apud Plut. in Apopht. Antigoni,* ἐξενεχθεν τῶν κρείσσω αὐτοῦ γνῶσθαι *perente ſibi iudicium inſtitui,* αὐτοῦ *pro* αὑτοῦ. *Vicenerſa etiam Attici Vſurpant Reciprocum loco relatiui: Vt apud Thuc. lib. 2.* μεθ' ἑαυτὸ, *pro* μετ' αὐτό*, poſt eum. In Apocalypſi cap. 9.* ὄνομα ἑαυτοῦ ἑβραϊστὶ ἀβαδδὼν*, pro* ὄνομα αὐτοῦ.
  - Numeri. *In pronominibus etiam plurali numero quandoque Vtuntur Attici loco ſingularis: Vt apud Iſocr. in Paneg.* ἀλλ' ἐν τούτοις καταχρήσωνται ἐξ ὧν ἔχομεν αὐτοῖς τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐγκλήματα *pro* ἐξ οὗ.
  - Caſus. *Relatiuum Atticè ſequitur caſum præcedentis Verbi non ſequentis: Vt* χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις *pro* χρῶμαι βιβλίοις ἃ ἔχω. *Valde hoc eſt familiare Græcis, & appellatur à ſchol. Sophoclis* συναπαγὴ τὸ λέγειν τῷ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου.
- **Verbi, reſpectu**
  - **Generum. Nam**
    - Paſſiuis *Vtuntur Attici pro Actiuis: Vt* ἀκούετο *pro* ἀκούω, ἐξεζητήσεται *pro* ἐξέζει. *Philoponus ait ſemper hoc agere Atticos, cæterum tamen plerunque tantum, non ſemper. Nec oratoribus Atticis hoc adeo frequens eſt, qui ſolo futuro medio impensè delectantur: Vt,* ἀκούσομαι *pro* ἀκούσω *non* ἀκουσθήσομαι *pro* ἀκούω.
    - Actiua *pro Paſſiuis Vſurpant Attici: Vt apud Hom.* βαλλόμενοι *pro* βαλλόμενοι. *& apud Thucyd. lib. 1.* ἐπιμιγνῦντες ἀδεῶς *pro* ἐπιμιγνύμενοι*, inuicem mixti ſine formidine. Id ita Vetus interpres intelligendum docet.*
  - **Modorum.**
    - Indicatiuo *Vice Optatiui Vtuntur Attici. Obſeruat hoc H. Stephanus: Vt, apud Demoſth.* εἰ γὰρ ἐξῆν ὑμῖν εἰ ἀπέθανεν, ὅτε ῥήτωρ, ὅτε στρατηγός δι' ὅτου δυνηθείησαν ἀτυχεῖς, *pro* δυνηθεῖεν. *Apud Xenoph. 2. Pæd.* εἰ σὺ εἶδες ὡς τάχιστα ὅπλα ἐποιησάμην *pro* ποιοίμην*, arma conficerem.*
    - Imperatiuo *Vtuntur Attici pro*
      - Indicatiuo: *Vt* δρᾶσον *pro* δρᾶσεις*, apud Eurip. Dicit hoc Corinthus, negat Stephanus in appendice Attica, & ad Corinthi exempla reſpondet. Apud Menandrum* οἶδ' ὅτι ποίησον *pro* ποιήσεις.
      - Subiunctiuo: *Vt apud Ariſtoph.* μὴ ψεῦσον, *pro* μὴ ψεύσῃς.
    - Optatiuum *Vſurpant Attici loco*
      - Indicatiui: *Vt apud Thucyd.* καταδύσειαν *pro* κατέδυσαν*,* λαλάσοι *pro* ἐλάλησε. *Apud Xenophon.* κατεφρόνει *pro* κατεφρόνει*,* πέμποι *pro* πέμπει. *Dicit Euſtath. Optatiuum loco præteritorum ſumi, Indicatiui non meminit.*
      - Imperatiui, *Vt annotat ſcholiaſtes Lycophronis: Vt* κλύοις ἄν *pro* κλῦθι. *Ait Nicandri ſcholiaſtes Optatiuum* πύθοιο *ſumi pro Imperatiuo* πύθευ *id eſt,* γνῶθι.
      - Subiunctiui, *teſte Io. Grammatico: Vt,* ἐὰν ἔλθοις *pro* ἐὰν ἔλθῃς. *Stephanus deſiderat exemplum probati auctoris.*
    - Infinitiuum *adhibent Attici pro*
      - Imperatiuo: *Vt apud Homerum,* καί τι ἰδέσθαι *pro* ἴδε. *Poſſumus tamen cum Euſtathio ſubaudire Verbum* κέλευε. *Sic apud Heſiodum* γυμνὸν σπείρειν γυμνὸν δὲ βοωτεῖν*, ſubaudiri poteſt* ἐπιτέλλομαι. *H. Stephanus non audet affirmare hoc ab Atticis fluxiſſe.*
      - Indicatiuo, *inprimis Aoriſtum Infinitiui, Vt obſeruat Stephanus: Vt,* ἐπειδὴ δὲ ἀκοῦσαι *pro* ἤκουσε*, apud Demoſth.*
  - **Temporum.**
    - Præſenti *tempore Vtuntur Attici pro* Imperfecto: *Vt,* ἴσασι *pro* ᾔδεσαν *teſte H. Stephano. Pro* Futuro *etiam, inprimis Verbi* εἶμι *& compoſitorum. Apud Homerum hæc* ἐναλλαγή *frequens eſt, Vt Attici ipſum imitati eſſe credantur, ſiue iam futuro careat Verbum ſiue formet Vt præſens: Vt,* ἵκεται *pro* ἐλεύσεται, τελεῖ *pro* τελέσει, διαβιβῶ *pro* διαβιβάσω. *Apud Heſiodum,* τῇ δ' εἶς *hac ibis & apud Homerum* εἶμι, *ibo.*
    - Imperfectum *pro Præſenti nonnunquam Vſurpant Attici: Vt apud Heſiodum,* ἦν ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, *pro* ἐστί.
    - Perfectum *loco Præſentis apud Atticos in Vſu eſt: Vt* ἔλπωκα *pro* ἐλπίζω*,* νενόμικα *pro* νομίζω. *Lucianus in Toxaride* ἀπιστεῖν εἶναι πεπιστεύκατε αὐτοῖς *pro* πιστεύετε. *Ariſtophanes* οὕτως αὐτοῖς τετίμημαι καὶ πεφόβημαι, *pro* φοβοῦμαι.
    - Pluſquamperfecto *Vtuntur Attici loco* Præſentis: *Vt apud Heſiod. 2. Oper.* τῇ δὲ μετ' ὀρθρογόη πανδίονις ὦρτο χελιδὼν *ὦρτο pro* ἐστὶ ὁρμᾶται. *Loco* Imperfecti: *Vt apud Xenop. 2. Cyrop.* μετὰ ταῦτα πάλιν εἰς πεῖραν ἀπῄει καὶ εἰς μάχας ἐπεπόρευτο: ἀπῄει *pro* ἀπιεῖ.
    - Aoriſtum *Vtrumque ſed maximè primum Vſurpant Attici pro* Præſenti: *Vt apud Soph.* ἀπώλεσα *pro* ἀπόλλυμαι. *Pro* Futuro: *Vt apud Callim.* οὐ γὰρ ἀπεῖλά· ὑμετέρης ἐφύλαξε*, Vbi ſchol. ait* ἐφύλαξα *pro* φυλάξω *dici.*
    - Futurum *adhibent Attici Vice Præſentis, aut Aoriſti in Infinitiuo: Vt apud Thucyd. lib. 8.* καὶ διανοοῦνται ἀποστῆσαι τὸν Σάμον στρατὸν, μὴ ἔχειν τὰς ἐπιτηδείους γνώμας, τὰ τῶν πάντων τὰς πρεσβείας λαβόντες εἰρήσειν. *Vbi ſcholiaſtes* εἰρήσειν *pro* εἰπεῖν *poſitum eſſe admonet. Plutarchus in Apophthegm. Antigoni:* οἶδ' ὅτι ἂν μὴ ἀποτεύξεσθαι, *pro* τεύξασθαι.
    - Futurum *etiam Medium pro Præſenti actiuo ſumi Atticè, docet Moſcopulus in Syntaxi.*
  - Numerorum. *Eſt enim Atticorum ſyntheſis propria, de qua in Nominum numero etiam diximus, quando collectiuo ſingulari additur Verbum plurale: Vt apud Thucyd.* ὁ δὲ ὅμιλος ἐν πολλῷ πρὸς ἀλλήλους ἔφασαν ἦσαν *pro* ἦν. *Et apud Homerum:* ὡς φάσαν ἡ πληθύς: φάσαν *pro* ἔφη. *Huc etiam pertinet quando Neutro plurali frequenter Atticè iungitur Verbum ſingulare: Vt apud Lucam,* τὰ ἱμάτιά ἐστι πάντα *pro* εἰσί.
- Participio. *Vide ſign.* *
- Aduerbio: *Attici aduerbiis non rarò addunt articulos: Vt,* τὰ πρῶτα *pro* πρῶτα, τὰ μάλιστα *pro* μάλιστα, τὸ παραυτίκα, τὸ κατ' ἀρχὰς *pro* παραυτίκα κατ' ἀρχάς.
- **Præpoſitione Caſum nonnunquam mutat:**
  - Ἐπὶ *in ſignificatione motus ad locum pro accuſatiuo genitiuum habet: Vt apud Thucyd. lib. 2.* ἀποχωρήσαντες ἐπ' οἴκου, *pro* οἶκον. *Nonnunquam etiam* ἐπὶ *accuſatiuo iunctum Atticè pro* κατὰ *cum genitiuo Vſurpatur: Vt* ἐφ' ἡμᾶς εἰρημένα, *pro* κατ' ἡμῶν.
  - Εἰς *loco accuſatiui genitiuum acquirit Atticè: Vt,* εἰς ᾅδου *pro* εἰς ᾅδην. *Hic tamen alij nominis defectum, de quo dictum eſt cauſantur pro* εἰς ᾅδου τόπον. *Alias etiam, teſte Stephano* εἰς *pro* κατὰ *ſumitur: Vt,* εἰς πάντας *pro* κατὰ πάντων, *Vt* ἐπὶ.
  - Ἐν *Atticè admittit genitiuum loco datiui: Vt,* ἐν ᾅδου *pro* ἐν ᾅδῃ. *H. Stephanus hîc ellipſin proprij caſus obſeruandum dicit, pro* ἐν ᾅδου τόπῳ.
  - Διὰ *accuſatiuo penes Atticos iungitur loco genitiui: Vt* διὰ πόλιν, *pro* πόλεως.
  - Ὑπὸ *datiuum Vice genitiui regit Atticè: Vt,* ὑπ' ἀνδρὶ καὶ ὅπλοις *pro* ὑπ' ἀνδρὸς καὶ ὅπλου. *Sic ſcribit Euſtathius.* Genitiuum *item Vice accuſatiui. Vt apud Homerum Iliad. 2.* ὑπὸ πτερύγων λαβεῖν, *pro* ὑπὸ πτέρυγα.

Heteroſis

Temporum. *Præſens tempus vſurpant Attici loco Futuri: vt apud Demoſth. εἰ σιώπα pro εἰ σιωπήσομεν.*

Caſuum. *Participia* δέον, πρέπον, παρὸν, ἐξὸν, δόξαν, προσῆκον, μέλον, τυχὸν, δέξαν *& alia que ſimilia in accuſatiuo vſurpant Attici, cum in Genitiuo deberent. Dicit ſchol. Sophocl. Atticos nonnunquam* τὸ συγκεῖσθαι *hoc eſt in obliquo caſu efferre τὰ οὐδέτερα μετοχικά participialia neutra* ἐξὸν, παρὸν, δέον *&c. eamq; conſtructionem vocat* πληγιασμόν: *vt, Lyſias ait:* παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην *pro* παρόντος, *cum poſſet opulentam aliam ducere. Ita* ἐξὸν *pro* ἐξόντος, τυχὸν *pro* τυχόντος, δόξαν *pro* δόξαντος, οὐδ' ὄν *pro* οὐδ' ὄντος. *Id verò non ſolum in Præſenti participij, ſed etiam in Aoriſto & Futuro fieri ſolet: vt,* δόξαν *pro* δόξαντος, δέον *pro* δέοντος: *imprimis cum particulis* ὡς *&* ὥσπερ: *vt,* ὡς τὸ αὐτὸ ποιήσοντας *pro* ὡς τοῦ αὐτοῦ ποιήσοντος: *item* ὥσπερ ἐκ αὐτῷ χώραν τινὰ οὖσαν, *pro* χώρας τινὸς οὔσης, *tanquam nullium ei territorium fuiſſet. Sic Clenardus.*

* Participium in verborum conſtructione mutant Attici per

Antimereſin, Participium Atticè ſumitur pro

Nomine: *vt* οἱ φεύγοντες *pro* οἱ φυγάδες. Θυόμενοι *pro* θυταί. οἱ τεταγμένοι *pro* οἱ ταγοί.

Verbo: idque triplici ferè modo.

1. Indicatiuo, *aliis verò modis loco vtuntur Attici participiis: vt apud Demoſth.* οὐδεὶς ἦν, ὁ ταῦτα διοικῶν, *pro* ὅστις διοίκει. *Item* τίς ὁ ταῦτα φυλάξων *pro* τίς ἦν, ὅστις ταῦτα φυλάξει. *Apud Thucyd.* ἔπεμψαν Δημοσθένην ἐξάξοντα *pro* ἵνα ἐξάξῃ. *Item* ὡς ποιήσων *pro* ἵνα ποιήσῃ.
2. Infinitiuo *neglecto vſurpant Participium Attici: vt apud Ariſtoph.* ἰδεῖν τοῦτον οὕτως ἔχοντα *pro* ἔχειν: διατελῶ ποιῶν *pro* ποιεῖν: μέμνημαι ποιήσας *pro* ποιῆσαι. *Simile eſt quod ait Thucydides lib. 1* καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται, *pro* ἐν τῷ μὴ μελετᾶν. *Grammatici dicunt verbis cognitionis, perſeuerandi, deſiſtendi, & aliis nonnullis hoc contingere.*
3. Circumſcribunt *verbum Attici adhibito participio & verbo ſubſtantiuo aut alio aliquo habente ſignificationem congenerem, quale eſt* εἰμὶ, τυγχάνω, γίνομαι, *&c. vt* σὺ εἶ συνειδὼς *pro* σὺ συνειδεῖς. *Cum enim ſint* φιλομαθὴς ἦσθα, *pro verbo* συνειδεῖς *vſurpât participium* συνειδώς. *Hoc autem quia per ſe non abſoluit ſententiam, opus habet verbo ſubſtantiuo, quod ſolum tempus adſignificet, aut certè alio verbo, quod diſcrepantem ſignificationem non habeat: vt* ἦσαν ἐγγίζοντες *pro* ἤγγιζον: ἐπιμελητὰ ταῦτα σοι προσήκοντα *pro* προσήκει ταῦτα σοι: ὅσοι φέροντες *pro* φέρουσι: οὐδεὶς ὢν ἐκ τοῦ δυνατοῦ βίαιος, *apud Demoſthenem. Sic* τὸ πλῆθος ἦν βουλόμενον *pro* τὸ πλῆθος ἐβούλετο: εἰ σοί ἐστι βουλομένῳ *pro* εἰ σὺ βούλει.

Aduerbio: *vt,* σπεύσας ἄνυσον, *fac propere pro* ἀνυσίμως. *Ariſtoph. in Pluto,* πέραινε τοίνυν· ὦ τιλάγε, ἀνύσας ποτέ. *Dicit H. Stephanus hoc euenire, vt participium in verbum & viciſſim verbum in participium mutetur: vt* σπεῦσαι ἀνύσας, *&* ἄνυε σπεύδων. *Interea adhibent Attici participium loco aduerbij, quia vim verbi aliquam includens, efficaciorem reddit orationem, quam ſimplex aduerbium.*

X.

Plura etiam orationis membra præter cõmunem vſum ab Atticis iunguntur: vt poſterius ab antecedẽte diuerſum ſit, & vocari ſolet πρὸς τὸ σημαινόμενον, *non* πρὸς τὴν φωνὴν *ſeu* λόγον, *ad ſenſum non ad verba reſpicere: item,* πρὸς τὸ σημαινόμενον *vel* τὸν νοῦν ἀποδίδοσθαι, ἀλλ' οὐ πρὸς τὴν σύνταξιν: *itẽm,* κατάλληλα ἔχειν, *&* κατάλληλα εἶναι πρὸς τὸ σημαινόμενον. *Diuerſitas autem illa oritur ratione tum*

Generis. *Poſterius membrum apud Atticos vel habet* Maſculinum *genus pro neutro: vt, apud Demoſthenem* μὰ δί' οὐ τὰ τοιαῦτα κατὰ ἀεὶ πεποιηκότα μὲν οὐδεὶς, *pro* ἀπεποιηκότα. *Et apud Anacreontem* ἀεὶ φέρων μὲν ἑσπέρη φέροντα τόξον *pro* φέρον. *Vel* Maſculinum *pro Fœminino: vt apud Demoſth.* καὶ ταῦτα, ἔλεγξιν ἡ μακρὰ καὶ ἀναιδὴς κεφαλὴ ἐξελθοῦσα, ὡς τῇ πρεσβείᾳ τὸ πλεῖστον ἀρχὴ, *pro* ἐξελθοῦσα. *Hoc in relatiuis etiam contingit: vt apud Platonem in Philebo* λόγοι μέν εἰσιν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν, *pro* λόγοι οὓς ἐλπίδας, *&c. Vel* Neutrum *loco Fœminini: vt apud Thucyd.* ὁ νίκησε πρῶτον ἔξεστι ἡ ἀρχὴ τοῖς Ἀθηναίοις λεγόμενον δὲ καὶ πρότερον, *pro* λεγομένη μέν.

Numeri. *Quod in ſimplici membro fit, id etiam in pluribus, vt nomini collectiuo ſingulari adijciatur Atticè in ſequenti membro numerus pluralis: vt apud Xenophontem Hell. 2.* εἰσιόντας δὲ αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολὺς, φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἥκοιεν. *Hoc ſingulari* ὄχλος *additur pluralis* φοβούμενοι. *Apud Sophoclem in Antigone:* ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί *pro* οὗτος. *Dicit ſcholiaſtes Atticum eſſe, ſingularibus pluralia ſubiungere.*

Caſus videtur notandum:

1. Tranſitur *quandoque Atticè à genitiuo ad accuſatiuum: vt apud Ariſtot.* ὡς οὐχ ὁμοίως ἡδὺ τῆς διαλέκτου ἔχοις, καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐν δὲ ἐγχεόμενον πλάττεσθαι, *pro* ἀλλ' ἐνὸς ἐγχεομένου: *vbi etiam fœmininum in neutrum genus tranſit.* Quandoque *etiam à datiuo ad accuſatiuum: vt apud Demoſthenem,* ὦ προσήκει ὑμῖν ἐστι τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας ὅτι ἐκ πάντων τούτων γίνεται συνάρχεσθαι: εἰδότας *pro* εἰδόσι.
2. Oratio *nonnunquam obliquis caſibus præcedentibus recto clauditur: vt* ξὺν δὲ ξυμφορὰς ὅτε ἐγκαθεστῶτα, ὃ κατ' τὸ μακρότατον *pro* ὅ ἐστι τὸ μακρότατον. *Sic H. Stephanus. Niſi velimus* τὸ μακρότατον *aduerbium eſſe ſignificans longiſsime. Ita apud Gregorium* Γεώργιος βασιλεὺς, προσεισιν ἐνεὸς ἀγαθῶν, τυχεῖν δὲ καὶ τῆς βασιλείας ἦ προσῆκεν πάντα τὰ παλαιὸν Ἀδάμ, *&c. pro* ἦ προσῆκεν. *Poſſumus autem dicere, hunc nominatiuum ceu per parentheſin reliquis aſſociari.*
3. Caſus *nonnunquam apud Atticos præcedentium conſtructionem non admittit, propter vim verbi ſequentis, à quo regitur: vt apud Philoſtratum,* ὁ Πρωτεὺς ὁ φανεὶς, τὸ θαῦμα τὸ ἀλλοιοῦσθαι πολλαί μὲν αὐτοῦ καὶ παλαιαί εἰσιν αἱ μορφαί. *Hic nominatiuus* Πρωτεὺς *præcedit, cui verbum finitum adhærens regere deberet ſequentem caſum accuſatiuum: vt* ὁ Πρωτεὺς εἶχε πολλὰς μορφάς. *Sed quia ſequens verbum eſt, non* ἔχω *ſed* εἰμὶ *ſubauditum, quod ſua natura cum genitiuo perſonæ & nominatiuo rei iungitur, ideo* πολλαί *nominatiuus eſt, reſpiciens* εἰσί, *quod ſubauditur, diſcordans à præcedentium nominatiua conſtructione.*

Temporis. *Membra nonnunquam temporibus Atticè diſcordant: vt apud Syneſium.* σὺ δὲ ὑγίαινοις, καὶ ἄσπαζε τοὺς μακαρίους ἑταίρους. *Hoc* ἄσπαζε *aoriſtus primus eſt,* ὑγιαίνοις *præſens: ſimul etiam modo diuerſa ſunt hoc Optatiuo, illo Imperatiuo exiſtente.*

Modi. *Modis etiam diuerſis iunguntur membra apud Atticos: vt apud Xenop. 2. Cyrop.* τοὺς μὲν τοι ἄλλους τοὺς ἐν τῷ κώμῃ εἶναι τοὺς, οὐδ' ἄν πω τοιοῦτος λέγοιτο εἰ ἄπειτο. *Hic indicatiuus conditionalis ſumitur pro infinitiuo* ἐπιτάξαι.

Perſonæ. *Huc pertinet quando Oratio* ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἴδους *ſeu* τύπου *ad* μιμητικόν, *ab obliquo ad rectum tranſit: vt, Lucæ cap. 5.* καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν ἀλλ' ἀπελθὼν, δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἀρχιερεῖ.

Antiquus Ias interdidit, ob inhabitantium commutationem. At cùm ex Attica in Aſiam, tempore regis Dauidici, vt nonnulli exiſtimant, colonias duxiſſent Iones, Epheſum Miletum, Samum, aliaſque præclaras vrbes condidiſſent, Ionum regio conſtituta eſt, & terra Ionica dicta, linguáque, qua vtebantur, Ionica: quam viri præſtantiſſimi, Pythagoras, Hippocrates, Homerus, Heſiodus, Phocylides, Theognis, Herodotus, Anacreon, Archilochus, aliique complures monumentis literarum celebrem reddiderunt. De hac compendiosè & methodicè acturi, generaliſſima diuiſione conſiderabimus, tum

Significationem vocum: ſign. A.

Vocem ipſam, quæ à communi vſu diuerſa eſt, ſiue ſit

Vna tantùm quæ apud Iones variat vel

Omnino. *Habent ergo & Iones peculiares quaſdam voces, cæteris Græciæ populis inuſitatas. Exempli gratia:* Αἱμασιὰ *ſepes, maceria.* Αἶτος *lucus.* Ἐπάϊστος, *manifeſtus.* Ἠμακτίων, *apud Suidam in manuſcripto codice ex Herodoto pro* δυσφορῶν, *indignans. &* ἠμακτεῖν, *pro indignari apud Camerarium.* Ἐνδέεις, *milites.* Μέζεα, *genitalia.* Οἴσυπος *ſordidarum ouium lana & excrementum.* Συρμαΐζειν, *purgare potione ex aqua & ſale.* Συρ[illegible] *olus quoddam apio ſimile; ſeu cibus ex adipe & melle.* Τετραπτερυλλίδες, *cicada locuſta. Multa annotat Corinthus, quæ ſola ſignificationis diuerſitate propria ſunt Ionibus.*

Ex parte duntaxat. Quod oſtendemus, tum

Speciatim, *in ſingulis Etymologiæ claſſibus. Vide B.*

Generatim, *reſpectu tum*

Orthographiæ: *quæ dictio Ionicè vel*

Augetur

Initio, *per* πρόσθεσιν *tum* Literæ, *nimirum* T: *vt,* τῷ *pro* ὧ, τὰ λέγεις *pro* ἃ λέγεις. Θ: *vt,* θεαλόπτεσθαι *pro* εἰλόπτεσθαι. *tum* Syllabæ: *nimirum* O: ὄϊν *pro* ὄϊ. E: *vt,* ἐς *pro* εἰ. Αι: *vt,* αἰπεῖ *pro* πεῖ. *ait Corinthus. Anadiploſis etiam apud Ionas frequens eſt. vt* λελάχωσι *pro* λάχωσι, κέκλυθι *pro* κλῦθι.

Medio, *per* ἐπένθεσιν, *tum* Literæ, *nimirum* I, *quod vt ſcribit Corinthus, vocali* ε *adiungunt vt* ξεῖνος *pro* ξένος. *vocali item* ο: *vt,* χροιὴ *pro* χροιή. *Hac enim vtitur Hippocrates & Homerus: quamuis alij Doricum, alij Atticum, nonnulli poeticum faciant.* Y *ad* ο *adiiciunt: vt,* νοῦσος *pro* νόσος, νοῦσοι *pro* νόσοι, μοῦνος *pro* μόνος. *Non autem dicunt* πνοιή *&* φύλλον, *pro* πνοή *&* φύλον: *quoniam hæc, vt ait Corinthus, à verbis* πνέω *&* φύω *deducta ſunt. Et quamuis* μόνος *quoque à verbo deſcendat, quia tamen eſt trium generum aſſumit* υ. Γ. *vt* ἱερηΐδ' ὑπερ *pro* ἱερὰ ὑπὲρ. M: *vt,* λαμψόμεθα *pro* λήψομαι. Σ: *vt,* λεγόμεσθα *pro* λεγόμεσθα. T: *vt,* ὅτι *pro* ὅτι *tum* Syllabæ, *nimirum* E: *vt,* ἀϊδέειν *pro* ἀϊδεῖν, ἀδελφεὸς *pro* ἀδελφός. I: *vt,* λέγοισι *pro* λέγουσι. Τη: *vt,* ἐπήτυμος *pro* ἔτυμος.

Fine *per* παραγωγὴν Syllabæ I: *vt,* δεσποτέοισι *pro* δεσπόταις, ποιητέος *pro* ποιητής. Tε: *vt,* ἰφ' ὧτε *pro* ἐφ' ᾧ.

Minuitur

Initio, *per* ἀφαίρεσιν, *quæ Ionibus eſt familiaris: tum* Literæ Δ: *vt,* αὐτὸς *pro* δ' αὐτός. Γ: *vt,* αἶα *pro* γαῖα. Λ: *vt* εἴβειν *pro* λείβειν. Σ: *vt* μικρὸς *pro* σμικρός. *tum* Syllabæ, *nimirum* E: *vt* ὀρτὴ *pro* ἑορτὴ, κεῖνος *pro* ἐκεῖνος. *Extrahunt enim Iones è dictionibus primas vocales, teſte Corintho. Præterea augmenta detrahunt perfectis & aoriſtis, vel omnia, vel aliqua: vt,* βεβλήατο *pro* βεβλήμενοι.

Medio, *per* συγκοπήν, *tum* Literæ I: *vt,* δέξω *pro* δείξω, ἐς *pro* εἰς, ἰητρὸς *pro* ἰατρός. *Ex* ει *enim ſubiunctiuam tollunt Iones, & aliquando aliam literam ſubſtituunt: vt,* πονέεσθαι *pro* ποιεῖσθαι. Γ: *vt* ἐπείκω *pro* ἐπείγω: *ſubſtituto iota ſic Corinthus ex Herodoto.* Δ: *vt* ἱερὸς *pro* ἱερὰδ. K: *vt,* βιβῶσα *pro* βιβάσκουσα, ἀγωνάς *pro* ἀγωνικάς. Λ: *vt,* κάλλιον *pro* κάλλιον. Σ: *vt,* ἐπίθεο *pro* ἐπίθεσο. T: *vt,* κρέος *pro* κρέατος. *tum* Syllabæ E: *vt,* φέρτε *pro* φέρετε. Kε: *vt,* κάμμορος *pro* κακόμορος. Mε: *vt,* εἶμα *pro* εἵμεμα. Mo: *vt,* ἀδέλφεις *pro* ἀδελφόμεις. Pε: *vt,* ἐξαιτὸς *pro* ἐξαίρετος. Ωι: *vt,* δεικαλίδες *pro* δεικαλωικίδες.

Fine, *per* ἀποκοπήν, *tum* Literæ N. *Hoc enim* ἐφελκυστικὸν *non vſurpant, adhibita potiùs apoſtropho: vt,* ἐστ' ἔπος *pro* ἐστιν ἔπος. *tum* Syllabæ Nα: *vt,* κυκεῶ *pro* κυκεῶνα. Σι: *vt,* σφί *pro* σφισί. Tα: *vt,* ἱδρῶ *pro* ἱδρῶτα.

Mutatur: *de quo ſigno C.*

Proſodiæ, *quæ conſiſtit in ſyllabarum tum*

Quantitate. *Ionum propria ſunt correptiones teſte Corintho, vt Atticorum productiones. Dicunt ergo* νέας *pro* νῆας, ζόη *pro* ζωή.

Tono. *Canonem profert Etymologus:* Ἐπὶ τῶν εἰς α βραχυκαταληκτικῶν, εἰώθασιν οἱ Ἴωνες βαρυτόνως λέγειν, ὡς καὶ ἡμεῖς, οἷον ἄγυια, ὄργυια. ὅταν δὲ φυλάττεται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρὰ οὖσα, ἰδίως καὶ τὸν τόνον, οἷον ἀγυιά, ὀργυιά, ἀλαπαδνά. *Interea auctis vel minutis dictionibus, obſeruantur Iones quoque tonum mutare: vt,* διψάω *pro* διψάω, ἀέθλιον *pro* ἀθλίου, ἀέθλιον *pro* ἆθλον, ξυνεὸς *pro* ξυνός. *Ait Nicander, Fœminina in* εια *proparoxytona, Ionibus fiunt paroxytona, ſublato* ι: *vt,* ἀληθίη *pro* ἀλήθεια.

Spiritu. *Ionas non minus, quam Æolas, Euſtathius* ψιλωτικοὺς *vocat.*

Plures, *de quibus ſigno D.*

A. Significa-

A. Significationem haſtenus vſitatis dictionibus attribuunt Iones diuerſam: quod in partib. orationis exemplo gratia oſtendi poteſt: in

- Articulo. *Iones enim frequenter vtuntur prepoſitiuis loco ſubiunctiuorum, vt, τὸ pro ὅν. Ait Hom. Iliad. 1. τὸ ἀδικομένοις λύτω. Dicunt alij, poſtpoſitiuo per προσθήκην accedere τ.*
- Nomine. *Herodotus in quinto teſtis eſt, priſca conſuetudine in pellibus caprinis & ouillis ſcriptitatum eſſe. Quas cum διφθέρας vocarent priſci Iones, tranſlatum eſt nomen ad ipſa ſcripta, vt annotat Polydor. li. 2. ca. 8. de rerum inuent.* Ἔστιος, *domeſticus, Ionice conterraneus.* Λόγχη *lancea: Ionice vt ſcribit Etymol. & Heſych ſors, partio.* Μῦθος *fabula: Ion. ſermo.* Ὀμφὸς *vader, obſes: Ion. cacus.* Τέλος *finis: Ionice ſumptus.* Τρύφος *fragmentum: Ion. ſumma vel extrema pars montis, τὸ ἀκρωτήριον.* Φάρμακον, *venenum: Ion. color.*
- Pronomine. Εὖς *Ionice pro* σύς. Σφέας *pro* αὐτούς.
- Verbo. Ἀντιάζω *occurro: Ion. bellum gero.* Ἀναιρέω, *accido: Ionice vaticinor.* Ἀναγινώσκω *recognoſco: Ion. perſuadeo.* Σπαργάω *luxurior: Ion. deſidero.* Εἶναι *pro* γίνεσθαι *Ionice ſumi, teſtatur Euſtathius 2. Iliados.*
- Aduerbio. Ἀτρεκέως *Ionice pro* ἐπιμελῶς. Ἐπιστροφέως *pro* ἀπατηλῶς. Μὴ *pro* μάλα. Ποτὶ *pro* πρός.
- Coniunctione. Μὲν *Ionice pro* μάλα: *vt apud Herod.* μὴ μὲν ἔχειν ἐλπίδα. *Sic Corinthus.*
- Præpoſitione. Ἀὶ *pro* εἰς. *vt,* πολεμεῖν ἐς *pro* εἰς πόλεμον. Ἐς *pro* εἰς. Ἐξ ὅ *pro* ἕως, *apud Herod.*

C. Mutantur literæ ab Ionibus præcipue in his

- Figuræ per ἀντιστοιχίαν: quando alterius locum ſubit. Mutantur ergo
  - Vocales
    - Vna in aliam.
      - A in
        - E: vt, γέμμα pro γάμμα dicunt Iones inprimis Democritus, qui pro μῦμμα λέγει, ait Euſtath. 3. Iliados. τέσσερες pro τέσσαρες.
        - EA: vt σφέας pro σφᾶς.
        - H ſi α ſit longum. vt, σοφίη pro σοφία, σπείρη pro σπεῖρα: vel etiam ſi breue, apud recentiores, vt, ἀληθείην pro ἀλήθειαν. Sic Plutarchus Philoponus & Corinthus. Hinc regula: In omnibus partibus orationis, cuiuſcunque numeri caſus & perſonæ fuerit, α in η mutare conſueuerunt Iones, Doricis nominibus exceptis.
        - Ω: vt, χρέω pro χρεία, ὤρεος pro ἄρεος, ὦυτὸς pro αὐτὸς in diphthongo. Exiſtimat Corinthus Ionas hoc agere in ſolis rectis ex colliſione, & in Vocatiuis, quemadmodum & Atticos: vt apud Herodotum, ὤνθρωπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον, pro ὦ ἄνθρωπε.
      - E in
        - A breue: vt, μέγαθος pro μέγεθος. τάμνω pro τέμνω apud Herod.
        - H: vt, θηεῦμαι pro θεῶμαι, θηεῦντο pro ἐθεῶντο, θηεύμενος pro θεώμενος, ἀγγήιον pro ἀγγεῖον.
        - I vt ἱστίη pro ἑστία, ἰφίστιος pro ἐφέστιος.
      - H in
        - A breue, teſte Plutarcho & Corintho. vt αἰλη pro αὐλή, λελασμένος pro λελησμένος.
        - AI, aſſumpto inſuper α: vt νικαίη pro νίκη.
        - E: vt, ξερόν pro ξηρόν, νέας pro νῆας per Syſtolen.
        - EA Ionice reſolui teſtatur Etymologus in voce ἑστεῶτ quando dicit iſtiuſmodi reſolutionis beneficio pro ἦν Ionice dici ἔην, iota nimirum adſcripto.
        - Ω: vt, ἀρωγός pro ἀρηγός.
      - I in
        - H: vt, ψιμύθιον pro ψιμμύθιον, κινέω pro κινέω. πόλιι pro πόλει.
        - E: vt, ἔφη pro ἔφη πόλεος, pro πόλιος, τίθημι pro τίθημι.
      - O in Ω: vt. δῶρον pro δῶρον.
      - Ω in
        - AO: vt, σάοφρων pro σώφρων, apud Theognidem, Anacreontem & alios.
        - EΩ, ſi ω ſit circumflexum: vt, τιθέω pro τιθῶ, ἐῶ pro ὦ.
    - Plures
      - IE in I longum: vt vult Corinthus: vt, ἱρεῦς pro ἱερεύς.
      - EA in H: vt, ὀρητὸς pro ὁραατός, ἦρ pro ἔαρ, συνήτε pro συνέαται.
      - EE in H: vt ἔφη pro ἔφεε.
      - EO in EY: vt, πλεῦνας pro πλέονας.
      - OA in Ω: vt, βῶξ pro βόαξ, Gaza lib. 3. Gramm.
      - OH in Ω: vt ἐγὼ ὦν pro ἐγὼ οὖν, βώσω pro βοήσω, νώσω pro νοήσω, βωθεῖν pro βοηθεῖν.
  - Diphthongi in
    - Vocales
      - EY in
        - Ω: vt ἐκπλώσας pro ἐκπλεύσας: Corinthus ex Herodoto, κατ' ἥλιον ἐκπλώσαντες.
        - HY: vt, ἠύκομος pro εὔκομος.
      - EI in
        - EA: vt, ποιέαται pro ποιεῖται.
        - EE: vt, σφέας pro σφεῖς.
        - EY: vt, πλεῦν pro πλεῖν.
        - HI: vt, πολλῆς pro πολλεῖς, κληὶς pro κλεὶς.
      - A cum iota ſubſcripta in H cum iota ſubſcripta. vt, αἱρέη pro αἱρείᾳ. vel ſaltem in HI. vt, θρῆιξ pro θρᾶξ, ῥηίδιος pro ῥᾴδιος.
      - AY in Ω. vt τρῶμα pro τραῦμα.
      - H cum iota ſubſcripta in HI. vt, χρηίζειν pro χρῄζειν.
      - OY in
        - EO. vt, ἐμέο pro ἐμοῦ & EΩ. vt, τέω pro τοῦ, βορέω pro βορρᾶ.
        - OO. vt, βόος pro βοῦς, & OA. vt, χρόα pro χροῦ. & OIO. vt, λόγοιο pro λόγου.
        - Ω. vt, ὦν pro οὖν.
      - Ω cum iota ſubſcripto in ΩI. vt, τῷι λόγωι pro τῷ λόγῳ. Et apud Hom. ὑπερῷιον pro ὑπερῷον, niſi ſit poeticum.
    - Diphthongos alias
      - AY in
        - HY. vt, νηῦς pro ναῦς.
        - ΩY. vt, θωῦμα pro θαῦμα. Nam ωυ diphthongus Ionum eſt propria, quæ tamen nunquam diſſoluitur. vt, ὠὐτὸς pro αὐτός.
      - AI in H cum iota ſubſcripta. vt μῄδεης pro μαίδης.
  - Conſonantes: de quibus conſule ſign. E.
- Situs & ordinis. Tranſponunt enim Iones literas per
  - Metatheſin in vna tantum ſyllaba. vt, κραδίη pro καρδία, κάρτερος pro κράτερος.
  - Hypertheſin, in duabus. vt, ὀθνεῖος pro νοθεῖος, γυνὶς pro γόνυς.

E. Conſonan-

IONICA.

E. Conſonantes quoque inter ſe permutantur Ionice, nimirum

- Tenues mutantur in Denſas: vt, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, ἐνθεῦτεν pro ἐντεῦθεν, δεδέχαται pro δεδέκαται. Quod ipſum in nonnullis facit et communis dialectus: vt, ἀντήλιος pro ἀνθήλιος, ἀπηλιώτης pro ἀφηλιώτης. Vel ſaltem in Tenues alias Π nimirum in K: vt κῶς pro πῶς, ὅκως pro ὅπως, quod imprimis inquit Anteſignanus & Guillonius, in interrogatiuis fit & relatiuis.
- Denſæ in Tenues: qua mutatione vnicè delectantur Iones in compoſitis imprimis, tum in ſimplicibus: vt, ἀπικέσθαι pro ἀφικέσθαι, δέκομαι pro δέχομαι, ἐπ' ὅσον pro ἐφ' ὅσον, ἀπ' οὗ pro ἀφ' οὗ, οὐκ ὦτε pro οὐχ ..., κιθὼν pro χιτών. Quamuis, teſte Grammatico & Corintho, X etiam in Ξ mutent: vt, τρίξα pro τρίχα, δίξα pro δίχα.
- Mediæ mutæ: B & Γ in Z: vt ζέρεθρον pro βέρεθρον, φύζα pro φυγή.
- Semiuocales: Duplex σσ in Ξ: vt, δίξα pro δισσά, teſte Grammatico.

B. Specialius iam examinanda ſunt ea quæ hucuſque generatim à nobis ſecundum literarum affectiones dicta ſunt: atque adeo in ſingulis orationis partibus Ionum proprietates declaranda & ob oculos diſcentium euidenter collocanda ſunt. Ergo

- ARTICVLVS hæc ferè propria habet
  - Articuli fœminini generis in ſecunda, maſculini & neutri in tertia declinatione, eandem cum nominibus recipiunt dialectorum varietatem: vt τῇσι pro ταῖς, τοῖσι pro τοῖς, ἡ pro ἁ. Neander τέων dicit pro τῶν ſeu ὧν maſculino, quod tamen, teſte Caninio non probatur Grammaticis. Niſi dicere velimus ad exemplum primæ & ſecundæ declinationis nominum in genitiuo plurali accepere ε.
  - Poſtpoſitiuo Articulo præfigunt Iones literam τ exceptis nominatiuis ὅς & ἥ: vt, τοῦ pro οὗ, τοὺς pro οὕς. Niſi, quod iam dictum eſt ex Io. Grammatico, velimus Ionas nonnunquam præpoſitiuo articulo vice poſtpoſitiui vti. Præfigunt etiam genitiuo οὗ vocalem O: vt apud Homerum ὅου pro οὗ.
  - Compoſitiui Articuli ὅστις nonnullos caſus aliter quàm conſuetum eſt, formant Iones: ὅτεο dicunt pro ὅτου, ὅτεῳ pro ὅτῳ, ὅτεων pro ὧν, ὁτέοισι pro ὅτοις, ἄσσα pro ἅτινα, ait Euſtathius.
- NOMEN iidem diuerſum eſt ratione
  - Deriuationis. Nam
    - Comparatiua nonnulla formant Iones præter vſum communem & Atticorum in
      - ιστερος, & ſuperlatiuum in ιστατος, cum primo eſſet, vel οτερος: vt, ἀχαρίστερος pro ἀχαριστότερος. Vel αιτερος: vt, πλησιαίτερος pro πλησιέστερος. Vel ιστερος: ῥᾳδιέστερος pro ῥᾴων. Vel tandem ſecundum Atticos ιστερος: vt, ἀκρατίστερος pro ἀκρατέστερος.
      - ιτερος, cum primo eſſet ιστερος: vt, ῥηίτερος pro ῥᾳδιέστερος. Nam Iones poſitiuum communem ῥᾴδιος reſoluunt in ῥηίδιος. Ab hoc regulariter formaretur comparatiuum ῥηιδιέστερος. Iones autem per Syncopem dicunt ῥηίτερος, & in ſuperlatiuo ῥήιστος pro ῥᾷστος.
      - ιων, vbi Attici εω & communes ειν dicebant: vt, πλέων pro πλεῖν & πλεῖον.
    - Denominatiua, & inter hæc Numeralia Iones quoque per metaplaſmum ſuo modo efferunt: vt, τέσσερες pro τέσσαρες, τριήκοντα pro τριάκοντα, & ſic de cæteris, ἐγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα.
    - Poſſeſſiua nonnulla Ionico more amittunt ι, teſte Corintho: vt, ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος.
    - Patronymica Iones vel
      - Conſueta mutant. Quæ enim deſinebant in δης, illi vel per ων efferunt: vt, κρονίων pro κρονίδης, πηλείων pro πηλείδης.
      - Noua formant ex deſinentibus in ων: vt, πηλειωνίδης pro πηλείων.
  - Generis. Etenim
    - Subſtantiua maſculina in fœminina vertunt Iones, ſeruata terminatione: vt, ἡ κίων pro ὁ κίων, columna; vel mutata: vt, ἀοσσητὴρ pro ἀοσσήτειρα: ait Grammat. & Corinthus. ἔστι δὲ τιμιωτέρας μάλιστα ἀοσσητὴρ ἰδεῖν. Ait Etymol. in voce ἵππος ἰστέον ὅτι οἱ Ἴωνες πάλαι τὰς ἀγέλας ἐκάλουν τῷ προσφέρῃ, τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄνους, καὶ τὰς βοῦς λέγοντες. Euſtathius ſcribit Atticis cum Ionibus commune eſſe, vt fœmininum genus pro maſculino vſurpent: Iones tamen non mutare terminationem.
    - Adiectiua in ος apud Iones fiunt generis communis: vt κλυτὸς ἵππος ... pro κλυτή. Quinetiam Fœminina maſculinorum in ος vel ιος, mutantur in ιη: vt, ἀγρίη pro ἀγρία, ἀνθρωπηίη ἀνθρωπία.
  - Numeri. Numerorum dualium diligentem habent rationem Iones, teſte Io. Grammatico.
  - Declinationis, quæ à communi forma diuerſa eſt, ratione tum
    - Terminationis quæ deſinunt apud Iones vel in
      - Αιη ex η: vt, σπηλαιαίη pro σπηλαίη.
      - Αιη ex α: vt, ἀθλαιαίη pro ἀθλαία.
      - Ας ablato finali ος: vt, Νικόλας pro Νικόλαος, Μενέλας pro Μενέλαος.
      - Αμος ex εις: vt, οὐδαμὸς pro οὐδεὶς in omnibus caſibus: in plurali οὐδαμοὶ pro οὐδένες, aut οὐδεῖς, quibus oratores etiam vtuntur.
      - Ευς ex ος: vt, ἀγεύς pro ἀγός. Hoc ab aliis tribuitur Atticis.
      - Ευ ex υ: vt, πολλὸν pro πολύ, πολλὸς pro πολύς.
      - Ηρ ablato finali ος: vt, ἐέλδωρ pro ἐέλδωρος, amabilis.
    - Caſuum vt dicetur folio ſeq. ſign. †
- Reliquæ partes orationis. Pronomen ſigno G. Verbum ſigno H. Participium ſigno I. Aduerbium & Coniunctio ſigno K.

*** Ionum proprietas in Declinationibus obſeruanda eſt tum**

- **Simplicibus:**
  - **Prima:**
    - *Iones in toto ſingulari numero & datiuo plurali prima ſimplicium mutant α in η, exceptiſq; nominibus, quæ Dorica ſunt, in ας deſinentia:* vt, αἰνείης pro αἰνείας, αἰνείῃ pro αἰνείᾳ, αἰνείην, αἰνείη. *In datiuo plurali* ταμίῃς, *αι mutato in η. In Doricis nominibus hoc non vſu venit, quia antea ſunt verſa ex ης in ας:* vt, λυςάς pro λυςής.
    - Genitiuus *ſingularis Ionicè deſinit in* εω, *cum accentu in antepenultima:* vt, βορέεω pro βορέου. *Io. Grammaticus ait, Omne* ης, *cum genitiuus in* ου *deſinit formas eum per* εω.
    - Accuſatiuus *ſingularis Ionicè deſinit in* εα: vt, αἰνείεα pro αἰνείαν, ποιητέα pro ποιητήν.
    - Genitiuus *& Accuſatiuus pluralis per epentheſin Ionicam accipiunt* ε: vt, ταμιέων pro ταμιῶν, ταμιέας pro ταμίας.
    - Datiuus *pluralis* αι *mutat Ionicè in* η, *aſſumpto nonnunquam per paragogen* ι: *vel retento* αι, *eandem recipit paragogen, hoc eſt, deſinit Ionicè in* ης *vel* ησι, *vel* αισι: vt, ταμίῃς pro ταμίαις, ἀλφηςῇσι pro ἀλφηςαῖς, λυςαῖσι pro λυςαῖς.
  - **Secunda:**
    - *Iones in ſecunda ſimplicium* α *paſſim mutant in* η: vt, μελίσση pro μελίσσα, γεφύρη pro γέφυρα, γεφύρης, γεφύρῃ, &c.
    - Genitiuus *& Datiuus plurales formantur Ionicè, vt in prima declinatione:* vt, ἀρετέων pro ἀρετῶν, ἀρετῇς pro ἀρεταῖς, &c.
  - **Tertia:**
    - Genitiuum *ſingularem reſoluunt Iones in* οιο: vt, λόγοιο pro λόγου.
    - Genitiuus *& Datiuus dualis inter* οι *&* ν *aſſumit Ionicè iota:* vt, λόγοιϊν pro λόγοιν.
    - Datiuo *plurali addunt Iones* ι *per paragogen:* vt, λόγοισι λόγοις.
  - **Quinta:**
    - Barytona *in* ις *&* υς *Ionicè declinantur purè duntaxat:* vt, ὄφις ὄφιος, non ὄφεως, χάρις, χάριος, χάρεϊ, χάριν.
    - Genitiuum *pluralem Iones in quibuſdam formant, vt in prima declinatione:* vt, χειρέων pro χειρῶν, ποσσιδέων pro ποσσιδῶν.
    - Datiuum *pluralem Iones ducunt à nominatiuo plurali addendo* σι, *& in neutris inſuper* α *mutando in* ε: vt ἄνδρες, ἄνδρεσι, ἔπεα ἐπέεσσι.
- **Contractis**, *in quibus notandum eſt, Iones malle vti non contractis caſibus, idque in omnib. ſpeciebus. Ergo dicunt* ἀληθέες *pro* ἀληθεῖς, ὄφιι *pro* ὄφι, βασιλῆϊ *pro* βασιλεῖ, νόος *pro* νοῦς, ῥόος *pro* ῥοῦς, &c. *Verſus primus primi Iliados eſt,* μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω ἀχιλῆος: *in quo rectè obſeruat Gualperius, nulla neceſſitate* πηληϊάδεω *dici pro* πηληϊάδου, *prima ſimplicium, quandoquidem in ſcanſione* εω *contrahitur per συνίζησιν in* ω. *Notanda tamen quædam ſunt in ſingulis ſpeciebus declinationum, in*
  - **Prima**, *Iones nonnunquam ex genitiuo contracto nominum in* κλῆς *deſinentium formant alium genitiuum, & ex eo cæteros caſus:* vt, ἡρακλέης *Hercules, & contractâ terminatione* ἡρακλῆς. *Hoc genitiuum habet* ἡρακλέεος, *quem duobus modis contrahit: primo* εο *in* ευ: vt, ἡρακλέευς, pro ἡρακλέεος: *ſecundo* εο *in* ου: vt, ἡρακλέους pro ἡρακλέεος. *Ab hoc poſteriore contracto genitiuo formant Iones alium,* ου *in* ηο *reſoluendo, vel ſaltem* η *per epentheſin aſſumendo:* vt, ἡρακλῆος pro ἡρακλέους, in datiuo ἡρακλῆϊ, &c. *Sic Anteſignanus.*
  - **Secunda:**
    - Mutant *Iones penultimum* ι *in* η *nonnunquam:* vt, πόληος pro πόλιος, πόληϊ pro πόλιϊ, πόληα pro πόλιν, πόληες pro πόλιες: *nonnunquam in* ε: vt, πόλεος pro πόλιος, πόλεες pro πόλιες. *Hoc eſt quod dicit Corinthus, in* ος *deſinentes genitiuos, à rectis in* ις *factos, Iones per* ιος *proferre:* vt, ὄφιος, ὄφιος, πόλις, πόλιος.
    - Contrahunt *Iones* ιι *&* ια *in* ι *iota, Corintho teſte:* vt ὄφις pro ὄφιες, ὄφιας. *Ait Cruſius: In Ionica declinatione etiam Nominatiuus terminatio dualis contrahitur:* vt, ὄφιε, ὄφι, *quod aliàs Atticorum eſt.*
    - Datiuum *pluralem à nominatiuo formant Iones, vt datiuum quintæ ſimplicium:* vt, ὀφίεσι pro ὄφισι, *à plurali Ionico* ὄφιες.
  - **Tertia:**
    - Penultimum ε *in omnibus caſibus, excepto nominatiuo ſingulari Ionicè mutatur in* η: vt βασιλῆος pro βασιλέος, βασιλῆες pro βασιλέες, *& in datiuo plurali* βασιλῆσι pro βασιλεῦσι, *abiecto etiam* υ. *Veteres tamen Iones, teſte etiam Anteſignano,* η *in* ει *vertebant:* vt, βασιλεῖος, pro βασιλῆος.
    - Datiuum *pluralem à nominatiuo quandoque formant Iones, vt datiuum quintæ Simpl.* vt, βασιλήεσι, *à* βασιλῆες.
  - **Quarta.** *Accuſatiuum in* ω *deſinentem, Iones mutant in* ουν: vt, λητοῦν pro λητώ.
  - **Quinta.** *Iones ex obliquis detrahunt* τ *literam:* vt, κέραος pro κέρατος, κέραϊ pro κέρατι.
  - **Oligopathum.** *Iones in accuſatiuo ſingulari, nominatiuo, accuſatiuo & vocatiuo plurali* ν *abiiciunt:* vt, μείζονες, *Ionice* μείζοες, *vnde Atticum contractum* μείζους.

G IN PRONOMINE Iones ſuis quoque priuatis gaudent loquendi modis;

- Quæ more ſecunda & tertia declinationis ſimplicium declinantur pronomina, iiſdem modis variant Ionicè: vt, ἐμεῖο pro ἐμοῦ, σέο pro σοῦ, εὗ pro οὗ, ἑοῖο pro τοῦ, ἡμέες pro ἡμεῖς, ἡμετέρηος pro ἡμετέροις, &c.
- Syllabas circumflexas in Primitiuis, ἐγὼ, σὺ, οὗ, diuidunt Iones, ει in εο, ευς in εες, ων in εων, ας, in εας: vt ἐμέο pro ἐμοῦ, σέο pro σοῦ, ἕο pro οὗ, ἡμέας pro ἡμᾶς, ὑμέας pro ὑμεῖς, σφέες pro σφεῖς, ἡμέων pro ἡμῶν, ὑμέων pro ὑμῶν, σφέων pro σφῶν, ἡμέας pro ἡμᾶς, σφέας pro σφᾶς. Additur quandoque iota ad ε: vt, ἐμεῖο, σεῖο εἷο, ἡμείων, ὑμείας σφείας, &c. quod Anteſignanus eſſe dicit, alij Ionibus relinquunt.
- Reciprocum οὗ, in datiuo Ionicè habet ἑοῖ pro οἷ, in accuſatiuo ἓε pro ἕ, in datiuo plurali σφὶ vel σφὶν pro σφίσι.
- Οὗτος, Αὐτὸς, Αὐτὰς & eorum Compoſita ante vocalem longam vel diphthongum terminalem, admittunt perenthesin Ionicam ι, in αὐτὸς quandoque mutant Ionicè αυ in ωυ: vt, τούτεῳ pro τούτῳ, τούτεῳ pro τούτῳ, τουτέων pro τούτων: αὐτέη pro αὐτῇ, ταὐτέης pro ταύτης, αὐτέων pro αὐτῶν, αὐτέας pro αὐτὰς: αὐτέῳ pro αὐτῷ, ωὑτὸς pro αὐτὸς, ἐμεωυτῆς pro ἐμαυτῆς, ἑωυτέῳ pro ἑαυτῷ, &c.
- Ἐκεῖνος ſecundum nonnullos Ionicè habet κεῖνος quod alij tribuunt Aeolis, alij Poetis.

H VERBORVM Ionicæ proprietates, in eorum accidentibus conſideranda ſunt, in

- Coniugatione, in qua ratio habenda eſt
  - Thematum. Iones verbis contractis ſecunda circumflexorum per epenthesin immittunt ε: vt, ὁρέω pro ὁρῶ, et ὁρέομεν, μενοινέω pro μενοινῶ, &c. Annotat etiam H. Stephanus in Theſauro, ὠνέω Ionicum eſſe pro ὠνέω ex ὠνέω, quod tamen etiam pro Poetico habeatur.
  - Temporum reliquarum. Eorum enim varietates cum plures ſint, nūc omnibus ſpecieb. coniugationum, nunc aliquibus vſitata, nos omnes & ſingulas, in diſcentium gratiam, Methodo ἀνεκδοίᾳ neglecta, per ſola genera & eorum modos & tempora enumerabimus: ſub quibus, ſi qua ſingularum coniugationum fuerint proprietates, facilè deprehendentur. Heic ergo iam nunc conſiderabimus tum
    - Initium Verborum: ipſum ſcilicet AVGMENTVM: quod Iones vel
      - Tollunt. Iones augmenta Verborum tollunt: vt, ἶδε pro εἶδε, τύπτε pro ἔτυπτε. Hoc adeò eſt familiare Ionibus, vt ſæpius Plusquamperfecto, aliiſque temporibus, quæ plura habent augmenta, tollant omnia: vt, δέδεκτο, pro ἐδέδεκτο, δέδεκτο, ἐδέδεκτο: δέδεκτο pro ἐδέδεκτο, δέδεκτο: βεβλήαται pro βεβλήαται, βεβλήμενος pro βεβλημένος. Ita quoque detrahunt augmenta temporalia. Hinc aliqui diphthongos αι & ει ab Ionibus non mutari volunt: vt, αἰτέω, αἴτεον, αἴτησα, αἴτησα: εἰκάζω, εἴκαζον, εἴκασα, εἴκασα. Quod etiam fit in Paſſiua voce αἴτημαι, εἴκασμαι, &c.
      - Addunt vbi
        - Non deberent. Iones multis temporibus, eorum modorum, quibus non conueniunt, addunt perſæpe augmenta: vt in Præſenti Indicatiuo κέκλυθι dicunt pro κλῦτε: in Futuro πεπιθήσω pro πείσω: in imperatiuo κέκλυθι pro κλῦθι & κλῦμι, πέπλαθι pro πλᾶθι à πλάω: in Coniunctiuo λελάχωσι pro λάχωσι: in Infinitiuo, δεδιέναι pro δειπνάναι, λελαβέσθαι pro λαβέσθαι, &c.
        - Deberent quidem, ſed tamen per conſuetudinem duplicant. Ergo Iones quandoque repetunt primam literam præſentis quandoque Atticam anadiploſin vſurpant: vt, τέτυπον pro ἔτυπον, ἔλω pro λῶ ex εἶμι: ἀραρήκα pro ἤρικα, ex αἴρω: vnde participium ἀραρηκώς, quo vtitur Herodotus in Terpſichore. Sic ὀρώρυγμαι pro ὤρυγμαι, ἠμήμικα pro ἤμικα, ab ἠμέω.
      - Mutant:
        - Quod Atticorum eſt, hoc Etymologus Ionibus tribuit, vt augmenta λε & με mutent in ει: vt, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι, εἴληφα pro λέληφα.
        - In verbis ab ε incipientibus Iones aſſumunt pro augmento iota, non ſolùm in iis thematibus quæ communia ſunt, ſed & in aliis nonnullis: vt, εἰργάζον pro ἠργάζοντο, ab ἐργάζομαι. Quanquam fateatur Corinthus, præſens quoque Ionicum eſſe εἰρωτάω, quod apud Herodotum & alios legatur.
    - Finem: ſub quo non ſolùm terminationem, ſed & penultimam, quæque poſt augmentum leguntur alia comprehendemus. Heic autem Generatim à primo notamus, quod, Iones non ſolùs circumflexorum verborum terminationes ſine craſi eloquuntur: ſed etiam cæterarum coniugationum quæuis tempora circumflexa reſoluunt, inſerto per epenthesin ε: vt, ποιέω dicunt pro ποιῶ, ποιέεσθαι pro ποιεῖσθαι, ἐχρέωντο pro ἐχρῶντο, χρεώμενος pro χρώμενος, ἐλάω item pro ἐλῶ, quamuis hoc rarius agant in ſecunda circumflexorum: ἐρέω pro ἐρῶ futuro primo verbi εἴρω: τυπέω pro τυπῶ verbi τύπτω: τυπέεσθαι pro futuro 2. Optatiuo τυποίμην: τεμέειν pro τεμεῖν Aoriſto 2. Infinitiuo: ταχθέω pro ταχθῶ, ταγέω in ταγῶ, qui ſunt Aoriſti Coniunctiui vocis Paſſiua: τιθέω pro τιθῶ, θέω pro θῶ, ἱστέω pro ἱστῶ, στέω pro στῶ, ἕω pro ὦ, δέω pro δῶ, quæ omnia coniunctiua ſunt verborum in μι, τίθημι, ἵστημι, εἰμί, ἵημι, &c. Hæc generatim: iam ad Speciales proprietates, Vide ſign. L.
- Figura. Ait In. Grammaticus: Compoſitiones verborum proferunt Iones per conſonantes tenues: vt, κατόρθωσαι pro καθορθῶ, κατορᾶ pro καθορᾶ, &c.

L. Tempo-

Z. Temporum *ergo Ionicè formatorum ratio obſeruanda eſt in Genere.*

- PASSIVO *& Medio, de quibus ſigno M.*
- ACTIVO: *& illius modo*
  - Indicatiuo. *Casus tempus*
    - Praeſens eſt:
      - Ad *tertiam ſingularem adijciunt Iones ſyllabam* σι *&* ει *mutant in* η, *Aeolum more: vt,* ἐρίδησι *pro* ἐρίδει. *Hanc formam loquendi, qua delectatus eſt Ibycus,* Ἰβύκειον σχῆμα *vocat Euſtathius.*
      - Reduplicatio *verborum in* μι *apud Ionas fit per* ι: *vt,* τίθημι *pro* τίθημι, ἵστημι *pro* ἵστημι, ἵημι *pro* ἵημι, *vnde* ἵεμαι *&* ἵεμαι: τίθημι *morior, à* θνῄσκω.
      - Tertia *pluralis verborum in* μι *reſoluitur Ionicè, ponendo* α *ante* σ, *& abijciendo* ε *diphthongo ſi adſit ſubiunctiuam: vt,* τιθέασι *pro* τιθεῖσι, ἱστάασι *pro* ἱστᾶσι, διδόασι *pro* διδοῦσι, ζευγνύασι *pro* ζευγνῦσι, ἴασι *pro* εἶσι, ἰᾶσι *pro* ἰεῖσι.
    - Imperfectum:
      - Tertia *ſingularis Imperfecti & Aoriſti vtriuſque omnium coniugationum, formatur Ionicè à ſecunda, addendo* κε, *& augmentum abijciendo penultima correpta, longis ſcilicet vocalibus in breues mutatis, & è diphthongis poſteriori ſublata: vt,* τύπτεσκε *pro* ἔτυπτε, τίθεσκε *pro* ἐτίθει, ποίεσκε *pro* ἐποίει, στάσκε *pro* ἔστη. *Quamuis autem hoc idem fieri dicant* Caminius *& alij nonnulli, in reliquis perſonis, non tamen illum, niſi ex Poetis exempla proferri poſſe, ſunt qui contendant.*
      - Prima *& tertia ſingularis nonnullorum verborum in* μι *Ionicè deſinūt in* εα *&* εε, *vt plusquamperfectum: vt,* ἐτίθεα *pro* ἐτίθην, ἐτίθεε *pro* ἐτίθη. *Sic* εἰμι *habet* ἔα *&* ἔσκε *pro* ἦν *prima & tertia perſona. Pro poetico etiam* ἦσκεν, *à prima perſona* ἔον, *Iones dicunt* ἔας *pro* ἦς.
    - Perfectum: *Characteriſticam literam* κ *exterunt Iones, & longam antecedentem corripiunt: vt,* βέβαα *pro* βέβηκα, ἕστεα *pro* ἕστηκα. *Nonnunquam tamen longam retinent: vt,* κεκότηα *pro* κεκότηκα, κεχάρηα *pro* κεχάρηκα: *niſi poeticum ſit.*
    - Plusquamperfectum: *Primam in* ειν *vertunt Iones in* εα, *tertiam* ει, *in* εε: *vt,* ἐτετύφεα *pro* ἐτετύφειν, ἐτετύφεε *pro* ἐτετύφει. *Pro* ειν *autem dicitur* ηια *teste Euſtathio: qui etiam obſeruat* εα *rurſum contrahi ab Ionibus in* η: *vt,* εἰρήκεα, εἰρήκη: *Tertia autem in* εε *adiungi* ν: *vt,* εἰρήκεεν, εἰστήκεεν, *quod rurſum contrahatur in* ει. *vt,* εἰρήκειν *pro* εἰρήκει, εἰστήκειν *pro* εἰστήκει: *vnde apud Homerum,* ἤσκειν εἴρια καλά, *pro* ἤσκει, *in 3. Iliad. Sic* ᾔδειν *pro* ᾔδει.
    - Aoriſtus *vterque in tertia ſingulari formatur ab Ionibus, vt dictum eſt in Imperfecto: vt,* τύψασκε *pro* ἔτυψε, ἄγεσκε *pro* ἦγε, ποιήσασκε *pro* ἐποίησε, δόσκε *pro* ἔδωκε, δόσκε *pro* ἔδωκε.
    - Futurum primum:
      - Ad *tertiam ſingularem addunt Iones per paragogen* ιν: *vt,* τύψεσιν *pro* τύψει.
      - Quintæ *coniugationis circumflexum reſoluunt Iones: vt,* ἐρέω *pro* ἐρῶ, τιμήσω *pro* τιμῶ.
      - Vnum *eſt verbum* ἔρδω *Ionicum, quod futurum habet* ἔρξω: *Fit enim à* ῥέζω, ῥέξω, *& per metatheſin* ἔρξω.
    - Futurum *ſecundum reſoluunt Iones: vt,* λυπέω *pro* λυπῶ, λυπέομαι *pro* λυποῦμαι.
  - Subiunctiuo: *Tertiis perſonis ſingularibus ſubiunctiuorum, ſæpe addunt Iones* σι *vel* σιν *ſequente vocali: vt* δῷσι *pro* δῷ. *Quidam iota non ſubſcribunt,* διδῶσι *pro* διδῷ. τύπτῃσι *pro* τύπτῃ, ποιῇσι *pro* ποιῇ. *Quod ſi circumflexam terminationem reſoluunt, vt initio dictum eſt, terminant in* ηισι: *vt,* ποιήῃσι *pro* ποιῇ. τιθήῃσι *pro* τιθῇ. *Varinus annotat Atticam hanc eſſe in ſubiunctiuis paragogen & nominatam fuiſſe* Ἰβύκειον, *quod ea imprimis Ibycus vteretur.*
  - Infinitiuo:
    - Huius *tempora omnia, excepto Aoriſto primo, formant Iones, vt Attici, eo ſolum diſcrimine quod* αι *non adiiciant: vt,* τυπτέμεν *pro* τύπτειν, πεποιηκέμεν *pro* πεποιηκέναι, θέμεν *pro* θεῖναι.
    - Perfectum Infinitiui *formant Iones à perfecto actiuo, ſublato etiam* κ: *vt,* τεθνάναι *à* τέθνεα, *pro* τεθνηκέναι: ἑστάναι *ab* ἕστεα, *pro* ἑστηκέναι: βεβάναι *à* βέβαα *pro* βεβηκέναι.

M.Reliqua

IONICA.

Passivum, cuius considerandus est Modus

Indicativus:

- Nonnulla verba in μαι in Passivo genere apud Iones vocalem longam servant, Atticorum more ut, ἀρῆμαι pro ἐρῆμαι, ὤνημαι pro ὄνημαι.
- Secunda persona singularis aliquot temporum, Præsentis, Imperfecti, Futurorum trium, Subiunctivi item, formatur a tertia eiusdem numeri, ex ultima syllaba detracto τ, ut, τύπτεαι pro τύπτῃ, ἐτύπτεο pro ἐτύπτου, τυφθήσεαι pro τυφθήσῃ, τάξεαι pro τάξῃ, τετάξεαι pro τετάξῃ, ἐτίθεσο pro ἐτίθου ab ἐτίθετο, τύπτηαι pro τύπτῃ, ἵστασο pro ἵστω ab ἵστατο, ἐδίδοσο pro ἐδίδου ab ἐδίδοτο, ἐδήλοεο pro ἐδηλοῦ ab ἐδηλοῦτο, δύνασαι, vel δύνεαι, α in ε mutato ex δύναται pro δύνῃ. Dicunt alii secundam personam Imperfecti in ου circumflexum resolui Ionice in εο, ut, ἐτύπτεο pro ἐτύπτου. Est tamen prior datus canon generalior, etiam eas secundas comprehendens, quæ non desinunt in ου circumflexum.
- Prima pluralis desinens in μεθα omnium temporum & modorum, ad θ per epenthesin acquirit Ionice ε, ut, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, ἐποιεύμεσθα, pro ἐποιούμεθα, τιθέμεσθα pro τιθέμεθα.
- Tertia persona pluralis præteriti Perfecti & Plusquamperfecti omnium coniugationum formatur a tertia singulari ut apud Atticos dictum est: ut, τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσί, ἐψάλαται pro ἐψαλμένοι εἰσί, ἐπεποιέατο pro ἐπεποίηντο. Addit Antesignanus, in quinta Coniugatione non inveniri hanc Ionicam personam, nisi verbum desinat in λω & ρω, ubi λ & ρ manent ante α & ρ aspiratur, ut quibusdam placet: ut, ἐσπάρθαται seminati sunt. Herodotus in Plusquamperf. pro ἐσταλάατο dixit ἐσταλάδατο, per pleonasmum syllaba δα. Neque enim inveniuntur in verbis sextæ quæ ante ται habent ε.

Imperativus: Secundam syllabam Imperativi Passivi desinentem in ου Iones resolvunt in εο: ut, τύπτεο pro τύπτου, φιλέεο pro φιλοῦ. Desinentem autem in σο per Syncopen minuunt, abiecto σ, & fit in verbis in μι: ut, τίθεο pro τίθεσο, ἵσταο pro ἵστασο, δίδοο pro δίδοσο, ζεύγνυο pro ζεύγνυσο.

Optativus: Nam

- Prima pluralis in μεθα, acquirit Ionice σ, ut in Indicativo: ut, τυπτοίμεσθα pro τυπτοίμεθα.
- Tertia pluralis in ντο desinens, loco ν abiecto, acquirit α: ut, τυπτοίατο pro τύπτοιντο, τυφθείατο pro τυφθεῖντο.

Subiunctivus. Nam

- Secunda singularis præsentis formatur a tertia, apud Iones, ut in Indicativo: ut, τύπτηαι pro τύπτῃ.
- Prima pluralis in μεθα acquirit Ionice σ, more temporum Indicativi: ut, τυπτώμεσθα pro τυπτώμεθα.

Infinitivus Hic

- Diphthongus ει prima circumflexorum nonnunquam resolvitur Ionice in εε: ut apud Hesiodum ἐξελαέεσθαι pro ἐξελᾶσθαι, ἀπληΐεσθαι pro ἀπληεῖσθαι.
- Aoristus uterque Ionice desinit in μεναι abiecto αι ab Attica formatione: ut, τυχθῆμεν pro τυχθῆναι, ταγῆμεν pro ταγῆναι, σταθῆμεν pro σταθῆναι.

M. Reliqua genera sunt

Medium enim Ionica variatione eadem sunt cum Activo & Passivo genere quatenus cum iis terminationum debita proportione conveniunt. Nos eas prim perstringemus omnia, vel saltem pleraque.

- Secunda singularis Medii generis Indicativi & Subiunctivi modi formatur Ionice a tertia, abiecto τ ut dictum est in præsenti Indicativo passivo: ut τύπτεαι pro τύπτῃ a τύπτεται, ἐτάξαο pro ἐτάξω ab ἐτάξατο, τύπτηαι pro τύπτῃ a τύπτηται. In hoc vero genere eadem parte formatur secunda Aoristorum modi Subiunctivi: ut, τάξηαι pro τάξῃ, τάγηαι pro τάγῃ.
- Prima pluralis in μεθα, Indicativi, Optativi & Subiunctivi, acquirit σ, ut in Passivo: ut, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, ταξάμεσθα pro ταξάμεθα, &c.
- Tertia singularis, ut & prima Plusquamperfecti Indicativi Ionice desinunt in εα & εε, ut in Activo: ut ἐτετάγεα pro ἐτετάγειν, ἐτετάγεε pro ἐτετάγει.
- Futurum secundum circumflexum Iones resolvunt: ut, ταγέομαι pro ταγοῦμαι, ταγέεσθαι pro ταγεῖσθαι.
- In Imperativo secundam in ου, vel verborum in μι in σο desinentem Iones efferunt, ut in Passivo dictum est: ut, τάπτεο pro τάπτου, ἵσταο pro ἵστασο.
- In Optativo tertia pluralis in ντο desinens formatur, ut in Passivo: ut, ταττοίατο pro τάττοιντο, ταξαίατο pro ταξαίντο.
- In Infinitivo, Præteritum perfectum Activi more formatur, sed tamen neglecto αι: ut, τεταγέμεν pro τετάχθαι.
- Verbi εἶμι Perfectum εἶα & ἦα Ionice habet εἶα: & Plusquamperfectum ἤειν, Ionice habet ἤια, ut ἐτετάγεα.

I.

Participii *Ionica eadem eſt ratio, quæ Nominum, quæ Verborum, quatenus cum his declinationum & coniugationum ſimilitudine conuenit. Ergo ratione*

- Nominis *quæ ſecunda & tertia declinationis ſunt participia, eodem, vt illa, modo declinantur:* vt τετυφθέντεσσι pro τετυφθεῖσι, λαξευθέντεσσι pro λαξευθεῖσι.
- Verbi, & illius tum
  - Initij. *Participia quoque augmenta vel abiiciunt:* vt βλήμενος pro βεβλημένος: *vel præter vſum communem acquirunt:* vt, κεκαμών *Aor. 2.* pro καμών, πεπαλών pro παλών.
  - Finis vel etiam Penultimæ
    - Participia *circumflexa eodem modo, vt Verba, reſoluuntur Ionicè:* vt, ταγέων pro ταγῶν, λυπεόμενος pro λυπούμενος: *in ſecunda quoque circumflexarum* χρεώμενος pro χρώμενος, ὁρμεώμενος pro ὁρμώμενος. *Ita verbum ſubſtantiuum* ὤν, ὄντος, *Ionice habet* ἐών, ἐόντος.
    - Perfectum *formatur Ionice à perfecto actiuo, emiſſo κ:* vt, ἑστεώς pro ἑστηκώς, βεβαώς pro βεβηκώς.
    - Participio εἴπας, *ait Corinthus, non vtuntur Iones, ſed ſolo* εἴπας: vt, τύψας.
    - Futurum *medium* τυψόμενος, *Iones faciunt* τυψεύμενος, *vt Dores, teſte Corintho.*

K.

In Reliquis orationis partibus pauca obſeruantur quæ Iones peculiaria habent: In

- Adverbio:
  - *Ea quæ deſcendunt à genitiuis pluralibus contractis primæ coniugationis in ης & ις, Ionicè reſoluunt:* vt, ἀληθέως pro ἀληθῶς, ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς.
  - Δεῦρω *dicunt Iones pro* δεῦρο, *vltima producta.*
  - Οὕτω *ſequente vocali apud Ionas non recipit σ:* vt apud Herod. οὕτω ἀπέπτης.
- Coniunctione: *Iones* α *in* ω *mutant:* vt, ὤν pro ἄν, γῶν pro γῦν.

D.

Audiuimus *hactenus, quæ ſint vnius dictionis Ionicæ affectiones. Iam quæ duarum ſint, aut plurium videndum eſt. ratione tum*

- Orographiæ *ſi diuerſitas aliqua in ſcriptis & pronunciatis literis obſeruatur, vt diuerſa voces vel*
  - Disiungantur, *cum iuncta eſſe deberent ſimulque vel*
    - Intercedat *aliquid, eſtque Tmeſis vel Hyperbaton:* vt, ἐξ ὧν εἷλον pro ἐξεῖλον. *Conſueuerunt enim Iones* ὧν *redundans inter verbum & præpoſitionem inſerere. Sic* λέων κατ' ὧν ἔπερσε καὶ ἐδ' ὧς, pro καλέδ' ἐδ' ὧς. *Item* κατ' ἐλάσας Ηἰτιαια, pro καταλάσαντες.
    - Nihil *intercedat:* vt, πέλοντες εἶσος pro πελοπονήσιος, ταῖγα ἀγχιν pro αὐταγχιν ἀγχου ἔλαιεν pro ἀγγελάσεν: ὅ ὤρα ἀπὸ αἱρέωμι pro ἀφαιρέωμι.
  - Coniungantur *diſiungenda: per contractionemque ſit vel*
    - Simpliciter Vocalium
      - AO in Ω: vt θῶυλα pro τὰ ὅπλα.
      - OA in Ω: vt, τὤγαλμα pro τὸ ἄγαλμα, ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, *quod alij tribuunt Atticis.*
      - OE in A: vt, ἅτερος pro ὁ ἕτερος.
      - ΩA in Ω: vt ὦναξ pro ὦ ἄναξ.
    - Mixta
      - Vocalium & Diphthongorum: vt, OAY in AY: vt αὑτὸς pro ὁ αὐτὸς.
      - Diphthongorum & Vocalium
        - OIA in Ω: vt ὤνθρωποι pro οἱ ἄνθρωποι.
        - OIE in A: vt, ἅτεροι pro οἱ ἕτεροι.
        - OYE in A: vt θατέρου pro τοῦ ἑτέρου.
        - OE in A: vt, θἀτέρῳ pro τῷ ἑτέρῳ.
- Syntaxeos. *Iones appellatos fuiſſe* μακρολόγους, *quod longiore vterentur verborum ambitu, teſtatur Cæl. Rhodig. lib. 28. c. 4. Eſt autem in ipſa orationis ſtructura notanda Ionibus vſitata*
  - Redundantia *vel Pleonaſmus Articuli Pronominis aliarumve partium orationis, quod lectio auctorum facile edocebit.* δή, γε, ἄρα, ὦν, τε, *& ſimilia ſæpe* παρέλκει.
  - Defectus, ἔλλειψις. *Ita dicunt* μετὰ δὲ *ſcilicet* τούτων *poſthac vel poſtea:* & πρὸς δὲ *ſcilicet* τούτοις & πρὸς δὲ *ſcilicet* τούτοις, *præterea, &c.*
  - Enallage
    - Numerorum. *Plurali numero pro ſingulari frequenter vtuntur Iones:* vt apud Herodotum ἐποιήσαμεν pro ἐποίησα.
    - Caſuum. *Nominatiuum pro Genitiuo inſtar Atticorum vſurpant Iones:* vt apud Homerum, οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν, pro τῶν δὲ δύο σκοπέλων.
    - Modorum. *Infinitiuus ſæpe apud Ionas Imperatiui vice ponitur:* vt, ἀγορευέμεν pro ἀγόρευε, *apud Homerum. Fit hoc inprimis in præceptis, pactionibus & precationis.*
    - Temporum. Nam
      - Imperfectum *ſumunt pro Præſenti Iones:* vt apud Homer. Il 22 ἀλλά τις ἀρτεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, *vbi Euſtathius annotat* ἔπλεο *vel* ἔπλευ, *Ionice ſumi pro* πέλεις.
      - Perfecto *pro Præſenti vtuntur Iones, teſte Euſtath.* vt, διανενόημαι pro διανοοῦμαι.
  - Anaſtrophe, vt, ὧδε εἶπεν pro εἶπεν ὧδε· ἄρνιθες ὥς, pro ὡς ὄρνιθες. *Herodotus lib. 4.* ὑπερβορέων δὲ πέρι ἀνθρώπων, οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι οὐδέν, pro περὶ ὑπερβορέων δὲ ἀνθρώπων.

DIALECTVS DORICA.

Doriensium idioma aſperius eſt, Vt & Aeolum. Dictū ab id πλατειάζειν, & apud Theocritum mulieres πλατειάσδοισαι ἅπαντα, ob frequentem Vſum literæ α. Peloponneſijs Vſitatum fuit, Spartanis inprimis, Doriensium nobiliſſimis: Argiuis item, Rhodijs, Cretenſibus & alijs: qui tamen inter ſe non penitus cōſenſerunt. Eo etiā ſunt Vſi Pythagoras, Epicharmus, Pindarus, Ibycus, Bacchilides, Archytas, Simonides, Theocritus. Nos eius naturam inueſtiganturi generaliſſima diuiſione conſiderabimus &

- Significationes Vocum, quæ peculiares ſunt Doriensibus. Ergo Ῥήτρα pactum, conuentio, Dorice eſt lex, ὁ νόμος. Θωϊά, cædes: Dorice ij qui perpetrarunt digna cæde. Ταὶ pro αἱ, dicunt, pro τάς. Ἱαρά pro ἱερά. Κνύζειν deturpare. Dorice tradere. Νὴ iterum. Dorice' retro ὀπίσω. Ἐν pro εἰς, ἐν χορὸν pro ἐς χορόν, Vt notat Io. Grammaticus: Ἀνά pro σύν: Vt, χρυσέῳ ἀνὰ σκάπτρῳ, pro σὺν χρυσέῳ: ἀντεῖνον pro συντεῖνον.
- Voces ipſas tum
  - Vnam duntaxat, quæ à communi Vſu diuerſa eſt Vel
    - Ex parte ſolummodo. Conſiderandum hoc eſt tum
      - Generatim, ratione
        - Orthographiæ, quatenus dictio Vel
          - Augetur
            - Initio tum Litera. Β: Vt βρόδια pro ῥόδια. Solent enim Dores β præfigere dictionibus à Vocali incipientibus. Τ: Vt, τὶν pro σοί, τὺ pro σύ. Χ: Vt, χαλαρός quaſi ἀλαρός, ait Etymologus: tum Syllaba. Sic noua formant themata per reduplicationem, τετάγω pro τάγω.
            - Medio: tum Litera. Ι: Vt ποιεῖν pro ποεῖν, ἀλλᾶ pro ἀλλᾶ. Eſt enim Dorum proprium iota ad α apponere teſte Corintho. Υ: Vt, ζευγίδια pro ζυγίδια. Β: Vt, ἔβαλον pro ἔβαλον, pro ἔλον, Grammaticus. Θ: Vt, ὄρνιχθα pro ὄρνιχα, τρίχθα pro τρίχα. Ν: Vt ὀρνῖν pro ὄρνιν. Σ: Vt, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα. Diplaſiaſmo etiam Vtuntur, geminatione nimirum trium conſonantium, Vt Vult Corinthus: Vt ὅττι pro ὅτι, ὅππόθεν pro ὁπόθεν, ὄκκα pro ὅκα: tum Syllaba, Ai: Vt, πεποίδαιεν pro πέποιθεν. Ε: Vt, κενεός pro κενός, ἀεργός pro ἀργός. Με: Vt, ἐμμεν pro εἶναι, Io. Grammaticus.
            - Fine: tum Litera. Ν: Vt, ἐγών pro ἐγώ. Σ: Vt, εἴκατες pro εἴκατι: tum Syllaba, Ι: Vt, καλαῖσι pro καλαῖς. Γα: Vt, ἔγωγα pro ἐγώ. Νη: Vt, ἐγώνη pro ἐγώ.
          - Minuitur
            - Initio: tum Litera, Σ: Vt, ἧμος pro τῆμος: tum Syllaba, Θε: Vt, λῶ pro θέλω, λῇς pro θέλεις.
            - Medio: tum Litera. Ι: Vt, σφὲς pro σφεῖς, γράφεν pro γράφειν. Ait Gramm. iota ſemper detrahunt Dores: ſecundum Corinthum autem, è materialibus etiam ſubducunt: Vt ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος. Υ: Vt, νᾶς pro ναῦς, βασιλῆσι pro βασιλεῦσι. Δ: Vt, παρός pro παιδός. Θ: Vt, ἐσλόν pro ἐσθλόν. Ρ: Vt, ἐμπροσθεν pro ἔμπροσθεν. Σ: Vt, ὄπισθεν pro ὄπισθεν. Illius autem loco quandoque aſperum ſpiritum ſequenti Vocali inſcribunt: quod etiam agunt Argiui, Lacones, Pamphylij, Eretrij, Oropij: Vt, εὖσι pro εὖσι, βωᾶσα pro βῶσα, μοῦσα pro μοῦσα: tum Syllaba. Ε: Vt, ἔγημα pro ἐγήματο, ἴδμεν pro εἴδομεν. ΕΥ: Vt, καλλόμαι pro καλεύομαι. Μι: Vt ἀπαλέος pro ἀμαπαλέος, ἀπέχης pro ἀμαπέχης. Ο: Vt, μετάλας pro μεγάλας.
            - Fine: tum Litera, Σ: Vt ὁ pro ὅς: tum Syllaba. Αι: Vt, πάρ pro παραί, ἄν pro ἀνά. Βδα: Vt, λάν pro λάβδα. Μα: Vt, δῶ pro δῶμα. Μεν: Vt, Κεῖ pro κεῖμεν. Γα: Vt, κρᾶ pro κέραϊα. Apocope certè Dorum eſt propria.
          - Mutatur, de quo Vide ſign. A.
        - Proſodiæ ſyllabarum nimirum tum
          - Quantitatis. Ergo
            - Productiones ancipitum Dorum ſunt propria, teſte Grammatico, & Corintho: Vt ἄργυρος ἐνιαλίω. Sic τὸ ὑδ ἄρη, ἰλύς, Vt ſcribit Etymologus, producunt. Ἴδας tamen ait Corinthus, Ionice & ipſi corripiunt, Vt apud Theocr. ὡς ἴδες, ὡς ἐπάγη, ὡς ἴδ ἐμὲ τῶ πῶ μοι ἴδ ὄντι.
            - Corripiunt Dores accuſatiuos plurales appellatiuorum in ας deſinentes, ſimiliter etiam participia: ideo etiam tonum mutantes: Vt, νύμφας pro νύμφας, χρῶας pro χλεύας, νοῦλας pro νοῦσας, σφάγας pro σφαγάς.
          - Spiritus. Solent Dores expuncto ſigma in medio, aſperum ſpiritum ſequenti Vocali adſcribere: Vt, ποίεμαι pro ποιοῦσαι.
          - Toni quem Dores Vel
            - Transferunt in alias ſyllabas, ex
              - Vltima in Penultimā. Nam
                - Ex Oxytonis in δες maſculinis Doricè & Aeolicè fit barytonum: Vt, βασίλιδες pro βασιλίδες, οὐδὲν ἀξιδες pro οὐδανίδες.
                - Ex Periſpomeno faciunt Dores in aduerbijs inprimis Qualitatis, Paroxytonum: Vt, σόφως pro σοφῶς, ἄπλως pro ἀπλῶς.
              - Penultima in Vltimam. Ex Paroxytono faciūt Dores Periſpomenon, in genitiuis pluralibus, aduerbijs qualitatis, & futuris primis Verborum. Vt παιδῶν pro παίδων, πάντῶς pro πάντων, αὐτῶς pro αὕτως, παντῶς pro πάντως, τυψῶ pro τύψω, ποιησῶ pro ποιήσω.
              - Antepenultima in Penultimam:
                - Proparoxytona pluralia in οι nomina & participia. Fœminina item pluralia in αι recti caſus, & Indefinita in αι & οι deſinentia, Doricè fiunt paroxytona. Vt, φιλοσόφοι pro φιλόσοφοι, καλυψάμενοι pro καλυψάμενοι, ὀρνίθας pro ὄρνιθας: ἰσχάδας pro ἰσχάδας, ἀλάθεον pro ἀλάθεον.
                - Proparoxytona mutant Dores in Properiſpomena futurorum mediorum. Vt, τυψοῦμαι pro τύψομαι.
            - Retinent in eadem ſyllaba, ſed ex Properiſpomeno faciunt Paroxytonum. Vt, χεῖρας pro χεῖρας, νάας pro νᾶας.
      - Speciatim: Vide ſign. B.
    - Omnino. Habent enim & ipſi quaſdam Voces peculiares, quales ſunt, Αἰμακουρίαι mortuorum parentationes. Ἄτθος, lucus. Ἀμφύς, pater. Βαίτα, Veſtis paſtoralis. Μύχων, palearum aceruus. Πῖρος, roris gutta, &c.
  - Plures, Vel Syntacticè Vel Orthographicè cohærentes. Vide ſign. C.

A. Mutantur inter ſe Literæ apud Dores reſpectu tum

- **Figuræ per [illegible] mutatur**
  - **Vocalis**
    - **Vna**
      - **A in**
        - E. vt, παῖδε pro παῖδα, ἄτερος pro ἕτερος.
        - H. vt σιγῆν pro σιγᾶν nimirum ſi α natum ſit ex contractione αε & αη vel etiam ſi fuerit α ex ναι & αι. Tum enim mutatur in η licet iota ſubſcribendum negligatur.
        - Y, quod Aeoles quoque agunt. vt σύρξ pro σάρξ, Etymologus.
      - **E in**
        - A breue. vt γᾶ pro γῆ, ἄτερος pro ἕτερος, τράχω pro τρέχω, αἶκε pro εἴκε.
        - O. vt λάβοι pro λαβε, aſſumpto inſuper ι.
        - Ω. vt νομῶ pro νέμω, quando nimirum verba circumflexa ſumuntur pro barytonis: ὤτερος pro ἕτερος.
      - **H in**
        - A longum vt, σελάνα pro σελήνη. Et ſi duo η in duabus ſyllabis ſe mutuo ſequantur, vtrumque abit Doricè in α: vt, παγάν pro πηγήν. Quamuis dicat Corinthus prima coniugationis circumflexorum paſſiua indefinita corripi in penultima: vt apud Theocritum γαμηθεῖσα pro γαμηθεῖσα: vbi per penultimam non poteſt, niſi μα quod ex μη Doricè factum eſt, intelligi, quod in maſculino γαμαθεὶς eſt penultima. Regula eſt: In omnibus partibus orationis, cuiuſcunque numeri, caſus & perſonæ Dores η in α longum mutare conſueuerunt.
        - EE. vt φιλιέεσω pro φιλήσω, ait Etymologus.
        - EI. vt, τιθεικα pro τέθεικα Bœoticè.
        - Ω: vt, τὰς μελίαινας pro τὰς μελίσσης, τῷ μελίσσῳ pro τῇ μελίσσῃ.
      - **O in**
        - A: vt εἴκατι pro εἴκοσι.
        - Ε: vt ἀργυφόντης pro ἀργοφόντης, ἀνδρεφόνος pro ἀνδροφόνος.
        - OY: vt, [illegible] pro [illegible].
        - Ω: vt ὦρος pro ὄρος, [illegible] pro [illegible].
      - **Ω in**
        - A productum: vt, πρᾶτος pro πρῶτος, μνοᾶν pro μνοῶν, γελᾶν pro [illegible]. Hinc Cruſius ait, ſe credere ω pronunciatum fuiſſe per α obſcurum.
        - EY: vt ἠγάπευν pro ἠγάπων, ἐπλεύμενος pro ἐπλώμενος. Hoc raro inquit fieri Caninius.
    - **Plures numerô**
      - AE in H: vt, ἔζη pro ἔζαε. Et licet ααι fuerit, tamen in η vocalem abit, iota ſubſcribendo neglecto: vt, βοῆς pro βοάαις.
      - EA in A: vt θᾶλας pro θαλέας: & in H: vt, κρῆς pro κρέας.
      - EO in EY vt, πωλεῦμαι pro πωλέομαι, ἀρεῦς pro ἄρεος. In verbis paſſiuis hoc frequens, vbi εο per diæreſin ex ω factum eſt: vt, [illegible] pro [illegible].
      - OA in Ω: vt, [illegible] pro [illegible].
      - ΩH in A: vt, πρᾶν pro πρώην. Niſi dicamus eliſo ω, vocalem η mutatam fuiſſe in α.
  - **Diphthongus:**
    - A cum iota ſubſcripto. vt & η & ω, impropriæ ſunt carentes diphthongi Doricè amittunt iota ſubſcriptum, & in ſimplices vocales abeunt. vt τᾷ αἰνεία pro τῇ αἰνείᾳ. Quamuis hoc non ita ſit generale, vt non frequenter etiam iota ſubſcriptum retineant.
    - **AY in**
      - A: vt νᾶν pro ναῦν: item in Ω: vt, ὦλαξ pro αὖλαξ.
      - OY: vt, [illegible] pro [illegible].
    - **EI in**
      - A: vt, κλᾶδας pro κλεῖδας, κλᾶξ pro κλείς. Quidam enim iota ſubſcribunt.
      - AI: vt αἰ pro εἰ, φθαίρω pro φθείρω.
      - H: vt, ἰδῆν pro ἰδεῖν, πλῆος pro πλεῖος. Et verò non debet eſſe factum per pleonaſmum literæ ι, vt in Ionico ξεῖνος pro ξένος: tum enim non mutatur in η, vt vult Euſtathius.
    - EY in OY: vt, [illegible] pro [illegible]. Sic ille Scaron: [illegible] καλά. Μινδαρος ἀπέσσυα, id eſt, τέθνηκε. Obſeruauit hoc Caninius.
    - OI in Ω cum iota ſubſcripto: vt πωμένικὸς pro ποιμενικός.
    - **OY in**
      - A: vt, αἰνεία pro αἰνοῦσα, πᾶν pro [illegible] in OI: vt, μοῖσα pro μοῦσα, ἔχοισα pro ἔχουσα.
      - EY, quoties ου venit ex contractione facta in εο vel ευ, & quoties in verbis circumflexum habet quamuis non veniat ex contractione. vt, φιλεῦσι pro φιλοῦσι, ἀλεῦμαι pro ἀλοῦμαι, ſaltam.
      - Ω. vt, ὠρανός pro οὐρανός, μῶσα pro μοῦσα.
- **Conſonans**
  - **Muta**
    - Π in Φ vt in κύφα pro κύπτα. ΠΤ etiam in Σ vt, τίζω pro τύπτω, apud Etymologum.
    - K in T. vt, τῆνος pro κεῖνος.
    - **T in**
      - Π. vt, [illegible] pro [illegible]: in K etiam. vt, πόκα pro πότε, ὅκα pro ὅτε.
      - Δ. vt, [illegible] pro [illegible], teſte Guillonio. & in N. vt, τετρωκὶς pro τετρωτίς.
    - B in Δ. vt, ὀδελος pro ὀβελός. & in M. vt μαιφόνος, idem βαιφόνος, ait Etymologus. & in Z. vt, ζέρεθρον pro βέρεθρον.
    - Γ in Δ. vt, δνόφος pro γνόφος, δᾶ pro γῆ & in Z. vt, φύζα pro φυγή.
    - Δ in Θ. vt, ψύθος pro ψεῦδος. & in Z. vt ἀζηχής pro ἀδηχής, Etymologus.
    - Θ in Σ. vt, σιός pro θεός. & in X. vt ὄρνιχα pro ὄρνιθα.
    - X in K: vt, κίτωνα pro χιτῶνα, κύτρα pro χύτρα, teſte Io. Grammatico.
  - **Semiuocalis**
    - Λ in N ſequente θ & τ: vt ait Caninius. Eam certè literam nominatim dicit H. Stephanus in hac Dialecto τῷ λ' ἀντιστοιχεῖν. vt, φίντατος pro φίλτατος, ἦνθομες pro ἤλθομεν.
    - N in Σ. vt, τύπτομες pro τύπτομεν, in omnibus pluralibus Verborum, deſinentibus in μεν.
    - P in K. vt, μακκὸν pro μακρόν.
    - **Z in**
      - Δ ſimplex & duplex. vt ὕσδω pro ὕζω, per metatheſin τοῦ ὕζω, θεσίδδεν pro θεσίζειν.
      - ΣΔ. vt, συρίσδω pro συρίζω.
    - **Σ in**
      - T. vt, φατὶ pro φασί, τὺ pro σύ. & in Δ. vt, πέφραδμαι pro πέφρασμαι, ὀδμὰ pro ὀσμή.
      - Z, ſi duplex σσ fuerit. vt νίζω pro νίσσω, ὄζω pro ὄσσω, ait Etymologus.
      - Ξ. vt, καθίξας pro καθίσας, quod fit in Futuris & Aoriſtis primis 4. barytonorum.
- Situs, & ordinis. Ait Plutarchus Dorienſium eſt literas tranſponere. vt ἄρταμις pro ἄρτεμις per hypertheſin. & [illegible] pro [illegible], κέρκος pro κίρκος, κάρτιρος pro κράτιρος per metatheſin.

DORICA.

II. Iam vero ſpecialius Doricas proprietates, inprimis quoad finem ſeu terminationem vocum conſideraturi, Partes orationis ſingulas examinabimus

- **ARTICVLum: vbi notanda ſunt:**
  - Vterque articulus eaſdem mutationes Doricè recipit cum in declinationibus nominum, iuxta quas inflectitur: vt, τᾶν μωσᾶν pro τῶν μουσῶν. τὼς pro τοὺς, τῶ pro τοῦ, ἁ pro ἡ, &c.
  - Præpoſitiuus pluralis οἱ & αἱ inuenitur Doricè cum τ, & accentu: vt, τοὶ pro οἱ. ταὶ pro αἱ. τοὶ θεοὶ, pro οἱ θεοὶ, ταὶ μῶσαι pro αἱ μοῦσαι.
  - Poſtpoſitiuus
    - Ὅς Doricè amittit σ. vt ὁ pro ὅς. Apud Theocritum, ὃ περίβλεπτ@ Ἄδωνις. Sic Corinthus
    - Hinc etiam ὅτις pro ὅςις: apud Homerum Odyſſ. ζ. κλῦθι ἄναξ, ὅτις ἐσσί.
    - Ionum more apud Dores quoque per proſtheſin acquirit τ, exceptis nominatiuis ὅς & ἡ teſte Caninio, τοῦ pro οὗ, τῆς pro ἧς.
  - Compoſitiuus ὅςις Genitiuum Doricè in ὅτευ format: vt, ὅτευ pro ὅτου Attico.
- **NOMEN tractans, accidentium eius**
  - **Species:**
    - Comparatiuæ. Dores per Metaplaſmum & ἀντιςοιχίαν iam dictam varia efficiunt comparatiua, pro κρείττων dicunt κρέσσων pro μείων μήων, pro πλείων πλήων, pro ἥσσων ἅσσων, pro πλέων, πλεῦν. Inprimis autem notanda ſunt quædam.
      - Comparatiuorum ſyllabam penultimam, γι, δι, θι, κι, χι, vel ſimilem Dores in ασ vertunt: vt, ἄσσων pro ἐγγίων, βράσσων pro βραδίων, βάσσων pro βαθίων, γλύσσων pro γλυκίων, πάσσων pro παχίων, θάσσων pro ταχίων, ἐλάσσων pro ἐλαχίων.
      - Οι mutant Dores in ων, interueniente ſyncope: vt, κάρρων pro κάρτερ@, eliſa ſyllaba τε.
      - Ιον in εον vertunt Dores: vt, βέλτεον pro βέλτιον, quod alij Atticis tribuunt.
    - Denominatiuæ, & Numeralis. Dicunt Dorienſes τέτορες pro τέσσαρες, εἴκατι pro εἴκοσι, διχθὰ pro διχῆ, τριχθὰ pro τριχῆ, τετραχθὰ pro τετραχῆ, &c.
    - Diminutiuæ. Habent Dores nonnulla peculiaria diminutiua, φιλίτης amiculus, πυρρίχ@ ruſulus, ἰασίχ@ quantulus.
  - **Genus. Nã**
    - Subſtantiuorum nominum genera mutant Dores terminatione vel eadem exiſtente. vt, ὁ τάρταρ@ pro ὁ τάρταρ@, ὁ ἰσθμὸς pro ὁ ἰσθμός: vel diuerſa. vt, ὁ φθίγγ@ pro ἡ φθίγγη.
    - Adiectiua
      - Deſinentia in ος, communia faciunt Dores. vt, ὁ & ἡ ὡραῖος, ςιβρός. Dicunt enim ὡραῖος pro ὡραία, ςιβρὸς pro ςιβρά.
      - Fœminina in η, maſculinorum in ος, Dores per α reddunt: vt, καλὰ pro καλή, ἀγαθὰ pro ἀγαθή.
  - **Declinationis. Vbi obſeruanda eſt varietas**
    - **Caſuum in declinationibus**
      - **Simplicium:**
        - **Prima**
          - In ſingulari numero η Doricè mutatur in α longum: vt, ποιητᾶς pro ποιητής, ποιητᾶν pro ποιητήν.
          - Genitiuus ſingularis Doricè deſinit in α: vt, αἰνεία pro αἰνείου. Hæc imitatur communis. vſus in nominibus maximè propriis: vt, θωμᾶ pro θωμοῦ, Πυθαγόρα pro Πυθαγόρου. Hæc ipſum ſit eloquitur H. Stephanus: Primæ declinationis nomina in ας, quædam non in α tantum, ſed etiam in α genitiuum habent: quædam in α tantum: vt ἀρχύτας, πατραλοίας, habent ἀρχύτου & ἀρχύτα, πατραλοίου & πατραλοία. Sed Μίδας, θωμᾶς &c. ſolum habent μίδα, θωμᾶ.
          - Datiuo ſæpius non ſubſcribunt iota Dores: vt, αἰνεία pro αἰνείᾳ, ποιητᾷ pro ποιητῇ.
          - Genitiuus pluralis apud Dores deſinit in αν. vt, τᾶν τιμᾶν pro τῶν τιμῶν.
          - Datiuus pluralis Doricè deſinit in ης vel ησι vel αισι, vt apud Iones: vt, τιμῇς, τιμῇσι, τιμαῖσι pro τιμαῖς.
          - Accuſatiuos in ας corripiunt Dores, vt in Proſodia dictum eſt.
        - **Secunda:**
          - Dores η ſingularis nomen mutant in α: vt, τιμὰ pro τιμή, τιμᾶν pro τιμήν.
          - Genitiui & Datiui ſingularis η vel α mutant Dores in ω: vt, τῶς μελίσσως pro τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσῳ pro τῇ μελίσσῃ, Iota ſubſcripto, vel neglecto.
          - Genitiuus pluralis apud Dores deſinit in αν, vt in prima: vt, τᾶν τιμᾶν pro τῶν τιμῶν. In ων etiam, vt apud Ionas. Aſt enim Etymologus, Genitiui in ων à recto in ω, Æolice quidem habent ων μελισσάων: Doricè autem ἰων, πυλᾶν.
          - Datiuus pluralis formatur Doricè, vt in prima declinatione: vt, γεφυρῇς, γεφυραῖσι γεφυρῇσι, pro γεφυραῖς.
          - Datiuus pluralis formatur Doricè, vt in prima declinatione: vt, γέφυρῇς, γεφυραῖσι γεφυρῇσι pro γεφυραῖς.
        - **Tertia**
          - Genitiuus ſingularis Doricè in ω deſinit, vel in ωιο: vt, λόγω vel λόγοιο pro λόγου.
          - Nominatiuus pluralis in οι penultimam acuit, vt dictum in Proſodia: vt, φιλοσόφοι pro φιλόσοφοι.
          - Datiuus pluralis Doricè per paragogen acquirit ι: vt, λόγοισι pro λόγοις.
          - Accuſatiuus pluralis Doricè in ος vel ως deſinit: vt, τὼς λόγως, vel τὸς λόγος pro τοὺς λόγους.
        - **Quinta**
          - Ex obliquis caſibus ſingularis numeri Dores auferunt δ & τ: vt, πάϊος, πάϊεσς pro παιδὸς, χάρεος χάριος pro χάριτος. Sic Io. Grammaticus. Hoc alias eſt Ionũ
          - Genitiuum & Dat. ſingularem formant Dores à nominatiuo, ablato σ. vt, θόας, θόα pro θόαντος: φόρκυς, τοῦ φόρκυ, τῷ φόρκυ pro φόρκυος, φόρκυϊ. Ita quoque ἰησοῦς, ἰησοῦ, ἰησοῦν declinatur.
          - Accuſatiuum ſingularem terminant Dores in ν. vt, παῖδν pro παῖδα, in ω item, nominum in ως: vt, βῶν pro βοῦν: & in plurali βῶς pro βοῦς.
          - Vocatiuum quandoque reſoluunt Dores. vt, ποσειδᾶον pro πόσειδον.
      - Contractorum, de quibus ſigno D.
    - Terminationum, quas nouas ex antiquis & vſitatis condunt Dores, exempli gratia.
      - Αξ ex ακις: vt, πάλλαξ pro παλλακίς: vel ex αλος: vt, πάσσαξ pro πάσσαλος.
      - Ας ex αυς: vt νᾶς pro ναῦς.
      - Η ex ις: vt, δαμάλη pro δαμάλις, φύη pro φύσις.
      - Ιον ex ον: vt κράνιον pro κράνον.
      - Ας etiam ablato ο. vt, ἀκουσίλας pro ἀκουσίλαος, Ionum etiã conſuetudine.
- **RELIQVAS partes.** Pronomen ſign. E. Verbum ſign. F. Participium ſign. G. Aduerbium, Præpoſitionem, Coniunctionem ſign. H.

D

In Contr actis quoque declinationib. Dores ſuas habent proprietates, in

- Prima: Genitiuum ſingularem Dorienſes per ᾶυς reddunt: ut ἀτρείδαυς pro ἀτρείδου, ἄρ ᾶυς pro ἄρους. Alij Dorienſibus etiam tribuunt genitiuum primæ ſimplicium, ἀτρείδα pro ἀτρείδου: ut & Vocatiuum in ε deſinentem, quo alias eſt Æolum. ut ὦ σώκρατε pro ὦ σώκρατες.
- Secund.: Genitiuus ſingularis apud Dores in ῶς deſinit: ut πόλιος pro πόλεως.
- Tertia
  - Omnia in ᾶυς maſculina oxytona Doricè & Aeolicè ſunt barytona, teſte Caninio: ut βασιλᾶυς pro βασιλεύς, Ὀδύσσᾶυς pro Ὀδυσσεύς.
  - Genitiuum ſingularem formant Dores in ᾶος, ut in prima & ſecunda declinatione: ut βασιλᾶος pro βασιλέως: ut idem Caninius obſeruat.
  - Datiuos plurales à rectis in ᾶυς efferunt Dores, ut datiuum pluralem primæ declinationis: ut, βασιλήεσσι pro βασιλεῦσι, Δωριέεσσι pro Δωριεῦσι. Apud Theocritum Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.
  - Quinta
    - Dores in obliquis ſingularis numeri τ ſæpius auferunt: ut κέραος pro κέρατος.
    - Deſinentia in εα Doricè ſæpius contrahuntur: ut ἠρῆς pro ηρίας.

E.

PRONOMINUM Doricas Variationes ex plerisque ſpeciatim annotabimus:

- ἐγώ
  - Nominatiuo Doricè, addito ν habet ἐγών. Sin ν auferatur, ἐγὼ & adiecta ſyllaba γα, ἐγώγα.
  - Genitiuo ἐμεῦ vel ἐμοῦ pro μοῦ.
  - Datiuo ἐμὶν vel ἀμῖν, pro ἐμοὶ vel μοί.
  - Nominatiuo & Accuſatiuo duali ἄμμε pro νῶ Anteſignanus.
  - Nominatiuo Plurali ἀμὲς vel ἄμμες pro ἡμεῖς. Et ſic in reliquis caſibus η mutatur Doricè in α: ἀμέων vel ἁμῶν, ἀμῖν, ἄμμε. Alij Accuſatiuum ἀμᾶς faciunt, quem fatetur Caninius ſe nuſquam legiſſe.
- Σύ
  - Nominatiuo Doricè habet τὺ σ in τ mutato: & addito ν vel γα, τύνη, τύγα.
  - Genitiuo σεῦ, τεῦ, τεοῦ, & quod addit Ioan. Grammaticus, σέθεν pro σοῦ.
  - Datiuo, τοί, τίν & τεΐν pro σοί. Accuſatiuo τύ & τὲ pro σέ.
  - Nominatiuo & Accuſ. duali ὔμμε pro σφῶ. Anteſignanus.
  - Nominat. Plurali ὑμὲς & ὔμμες pro ὑμεῖς. In cæteris caſibus Dores ſunt Aeolibus ſimiles ὑμμέων, ὔμμιν, ὔμμε apud Theocritum πάντας κύρνε ἢ ὔμμας ὄλοι.
- Οὗ
  - Genitiuo habet Doricè εὖ. In Datiuo σφὶν pro οἷ.
  - Accuſatiuo μὶν & νὶν pro ἓ, ducentes à nominatiuo inuſitato ἳς pro ὅς, cuius accuſatiuus eſt ἵν & præpoſito μ vel ν, μὶν vel νίν.
  - Nominat. plurali σφὶς pro σφεῖς. In Accuſ. ψέ pro σφᾶ.
- Σός Mutant hoc Dores σ in τ, & inſerunt pro ſpecie ε: ut τεός, τεά, τεόν pro σός, σά, σόν.
- Ἡμέτερος. Doricè ἀμέτερος item ἁμός, ἁμά, ἁμόν pro ἡμέτερος, &c.
- Ὑμέτερος. Doricè ὑμός, ὑμά, ὑμόν pro ὑμέτερος, &c.
- Σφέτερος. Doricè σφός, σφά, σφόν pro σφέτερος &c.
- Οὗτος. Accuſatiuum pluralem τούτως efferunt Dorienſes per τώς.
- Ἐκεῖνος Dores ablato ε & κ in τ verſo, ei τῆνος dicunt τῆνος, τήνα, τῆνον & τῆνο pro ἐκεῖνος, η, ο. Seruatur nonnunquam κ, teſte Etymologo dicitur que κῆνος.
- Αὐτὸ, Dores vnà cum poetis ſimiliter diſſimulantes ἀυτὸν, & ut vult Heſychius ψὶν pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, αὐτούς, αὐτὰ. Caninius obſeruauit Doricum eſſe νὶν ſecum.
- Ἐαυτοῦ Pronomen dicunt Cretenſes αὐταῦτ, teſte Corintho.

F.

VERBORVM Doricas affectiones ſigillatim omnes pendendæ veniunt, in eorum

- Temporibus: & horum vel
  - Augmento: quod vel
    - Detrahitur. Dores & ſyllabicum & temporale augmentum è nonnullis verbis ſubmouent. ut apud Pindarum γέρας ἄεικές pro ἐδ ἐπ ἐκέδασεν & ἄδε pro ᾔδεν & ἦδα ab ᾄδω cano. Hoc potius mutatione τ η in α, quàm augmenti ſublatione factum videtur.
    - Mutatur: nimirum
      - Ου augmentum Dores nonnunquam in ω vertunt: ut, ὦρχον pro ᾦρχον.
      - El quorundam verborum nimirum illorum ſedecim quæ ad ε augmenti loco acquirunt iota, Dores veteres vertebant in η: ut, ἦλκον pro εἷλκον ἦχον pro εἶχον.
      - Perfecti Actiui penultimam longam ſeruant Dores: ut ἐλήλυθα pro ἐλήλυθα. Vide Perfectum.
  - Reliquis omnibus, quæ ad Doricam formationem requiruntur, & proximè poſt initium vel augmentum verborum occurrunt: vltima ſcilicet, & penultima. Vide L.
- Figura. Concidunt Dores in compoſitis præpoſitiones teſte Corintho: ut, ἄντεινεν pro ἀνάτεινεν, ἀμβολιεργός pro ἀναβολιεργός, καββαλεῖν pro καταβαλεῖν.
- Thematibus quæ vel
  - Noua fingunt:
    - A præterito Perfecto Dores noua ducunt themata: ut τετόχω à τέτοχα, verbi τύπτω: πεφύκω à πέφυκα: ἀνώγω ab ἄνωγα pro ἀνώγα, verbi ἀνάσσω.
    - A Barytonis Dores circumflexa producunt, ait Corinthus: ut, γραφῶ à γράφω: ῥυμῶ à ῥύμω: πιτῶ à πίτω.
  - Characteriſticas permutant
    - Verbis in ιω & υω veteres Dorienſes addunt: ut, ζητεύω pro ζητέω, ψαύω pro ψάω.
    - Quæ in ιω & υω deſinunt: Doricè accipiunt ν: ut, πίνω, pro πίω, θύνω pro θύω, παλύνω pro παλύω.
    - Quartæ barytonorum ζ Dores in σδ abit: ut, κωμάσδω pro κωμάζω.

DORICA.

L. *Vt autem Tempora Dorica probe cognoſcamus, nõnulla cõmunia inter ſe habent, ut cum α in η, ν in ω, μεν in μες frequenter mutatur. Quia tamen magis conducet, ſingulis primatam, propriamque ſuam uarietatem, aſſignabimus, & conſiderabimus* GENVS *uerborum*

ACTIVVM, eiuſque Modum

Indicatiuum & Tempus

Præſens

In *ſecunda & tertia ſingulari è diphthongo ει poſteriorem uocalem abijciunt Dores: ut,* τύπτες *pro* τύπτεις, τύπτε *pro* τύπτει.

Secundam *circumflexorum contrahunt Dores, non in α, ſed in η iota neglecto: ut,* ὁρῆς *pro* ὁρᾷ, βοῆς *pro* βοᾷς. *Hoc imitati ſunt Attici in* πεινῆς, διψῆς, ζῆς, *& alijs. E contra in alijs nonnullis η penultimum mutant in α: ut* φαμὶ *pro* φημὶ, ἵσαμι *pro* ἵστημι.

Tertia *ſingularis uerborum in* μι, *Dorice mutat* σ *in* τ: *ut,* τίθητι *pro* τίθησι, ἵστητι *pro* ἵστησι, δίδωτι *pro* δίδωσι, ζεύγνυτι *pro* ζεύγνυσι.

Prima *pluralis in* μεν *deſinens ut & cæterorum omnium temporum, modorum, generum Dorice mutatur in* μες: *ut* τύπτομες *pro* τύπτομεν, ποιοῦμες *pro* ποιοῦμεν, τίθεμες *pro* τίθεμεν.

Eadem *prima pluralis* ου *penultimum mutat Dorice in* ευ: *ut,* ποιεῦμες *pro* ποιοῦμεν, ποιεῦσι *uel* ποιεῦντι *pro* ποιοῦσι. *Sed* ου *contractum fit uerborum in* εω, *tunc, ut uult. Anteſignanus in annotationibus circumflexorum non abit in* ευ: *ut ita pro* χρυσοῦμεν *non dicamus* χρυσεῦμεν, *quamuis Caninius dicat* χρυσεῦ *pro* χρυσοῦ.

Tertia *pluralis omnium coniugationum Præſentis & Futurorum, Dorice ſimilis eſt datiuo ſingulari participij maſculini eiuſdem generis: ut,* τύπτοντι *pro* τύπτουσι, ποιεῦντι *uel* ποιοῦντι *pro* ποιοῦσι, βοῶντι *pro* βοῶσι, χρυσοῦντι *pro* χρυσοῦσι, τιθέντι *pro* τιθέασι, ἱστάντι *pro* ἱστᾶσι, διδόντι *pro* διδοῦσι, ζευγνύντι *pro* ζευγνύουσι, ἐντὶ *pro* εἰσί, φαντὶ *pro* φασί.

Verbi *ſubſtantiui* εἰμὶ *Dorica formatio nonnulla habet peculiaria. Pro* εἰμὶ *dicunt Dores* ἠμὶ *pro* ἐσσὶ *pro* ἐστί, ἐντὶ *pro* ἐσμέν *dicunt* εἰμὲν, ἦμεν *&* εἰμές: *pro* εἰσί, *ut iam uidimus* ἐντί.

Imperfectum

Dores *ν quoque in Imperfecto uertunt in* ευ, *&* μεν *in* μες: *ut* ἐποίευν *pro* ἐποίουν, ἐποιεῦμες *pro* ἐποιοῦμεν, ἐτύπτομες *pro* ἐτύπτομεν, ἐβοῶμες *pro* ἐβοῶμεν.

In *ſecunda circumflexorum obſeruauit Caninius ω in* ευ *contrahi Dorice: ut,* ἠγάπευν *pro* ἠγάπων, ἠγάπευν. *Hoc tamen rarius ait contingere. Contingit etiam, ut contractio fiat non in α, ſed in η, ut* ἔζη *pro* ἔζαε, ἔζα.

Tertia *pluralis Imperfecti & Aoriſti utriuſque Barytonorum formatur Dorice, pro litera ν ponendo* σαν: *ut,* ἐτύπτοσαν *pro* ἔτυπτον, εἴδοσαν *pro* εἶδον, ἐμάθοσαν *pro* ἔμαθον. *Sic Imperfectum tertia circumflexorum* ἐδολιοῦσαν, ἐδολιοῦσαν *pro* ἐδολίουν, ἐδολίουν *à* δολιόω *doloſe ago. Hoc inuenitur in Pſalm.* 5 ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν *linguis ſuis doloſe agebant.*

Tertia *pluralis Imperfecti & Aoriſti ſecundi Verborum in* μι *formatur Dorice à prima ſingulari, ultima longa in breuem mutata: ut,* ἐτίθεν *pro* ἐτίθεσαν, ἐδίδον *pro* ἐδίδοσαν, ἵσταν *pro* ἵστασαν, ἐζεύγνυν *pro* ἐζεύγνυσαν, *ubi υ breue eſt.*

Verbi *ſubſtantiui tertiam ſingularem formant Dores, ν in ς mutato,* ἦς *pro* ἦν, *uel* ἦ.

Perfectum:

Penultima *perfecti Attici, tres ſyllabas excedentis, apud Dores retinetur longa: ut,* ἐλήλυθα *pro* ἐλήλυθα, *& Poetice* εἰλήλυθα. *Quidam enim inquiunt & ει in ει & υ Poetice redundare. Euſtathius* περὶ ... *τ ι Ionicum eſſe dicit, τ υ Boeticum*

In *nonnullis uerbis η mutant Dores in α: ut* ἔστακα *pro* ἔστηκα, κέκμακα *pro* κέκμηκα *à* κάμνω.

Prima *pluralis in* μεν, *Dorice* μες *habet: ut* τετύφαμες *pro* τετύφαμεν.

Tertia *pluralis Dorice terminatur in* αντι: *ut,* τετύφαντι *pro* τετύφασι, ἑστάκαντι *pro* ἑστήκασι, πεποιήκαντι *pro* πεποιήκασι, τετελέκαντι *pro* τετελέκασι.

Pluſquamperfectũ:

Prima *& tertia ſingularis Dorice in* η *deſinit. Tertia pluralis in* σαν, *ut apud Atticos: ut,* ἐτετύφη *pro* ἐτετύφειν *& pro* ἐτετύφει, ἐτετάχησαν *pro* ἐτετάχεισαν.

Prima *pluralis in* μεν *Dorice in* μες *deſinit: ut* ἐτετύφειμες *pro* ἐτετάχειμεν.

Aoriſtum primum:

Eandem *cum futuro characteriſticam & penultimam Dorice habet Aoriſtus primus: ut,* ἔκλαξα *pro* ἔκλεισα *à futuro* κλάξω: *hinc Imperatiuum* ἀπόκλαξον *exclude:* ἐδάιξα *pro* ἐδάισα, *à* δαΐξω, ... *pro* ἐβόησα *à futuro* βοασῶ, *pro* βοήσω: ἔστασα *pro* ἔστησα, *à* στασῶ *pro* στήσω.

Primam *pluralem, ut præſentis in* μες, *terminant Dores: ut,* ἐτύψαμες *pro* ἐτύψαμεν, *&c.*

Tertia *pluralis Barytonorum Dorice deſinit in* σαν, *ut in Imperfecto: ut,* ἐτάξασαν *pro* ἔταξαν.

Aoriſtum ſecundum:

Prima *pluralis Dorice in* μες *deſinit: ut,* ἐτάγομες *pro* ἐτάγομεν.

Tertia *pluralis Barytonorum quidem Dorice in* σαν *deſinit: Verborum autem in* μι *à prima ſingulari formatur, ut in Imperfecto: ut,* ἐτάγοσαν *pro* ἔταγον: ἔθεν *pro* ἔθεσαν, ἔσταν *pro* ἔστησαν, ἔδον *pro* ἔδοσαν, ἔφυν, *ita ut υ corripiatur pro* ἔφυσαν.

Futurum primum:

Characteriſtica *litera σ ſæpe mutatur Dorice in ξ, maxime in 4. Barytonorum uel penitus omittitur: ut* δαΐξω *pro* δαΐσω, καθίξω *pro* καθίσω, κλάξω *pro* κλείσω, *ει in α quoque mutato, à* κλείω, ἀγωνιξοῦμαι *pro* ἀγωνιοῦμαι.

Nonnunquam *hic quoque mutant Dores η in α: ut,* βοασῶ *pro* βοήσω, στασῶ *pro* στήσω, δοκασῶ *pro* δοκήσω.

In *omni coniugatione futurum primum Dorice circumflectitur, ut ſimile euadat ſecundo: ut,* τυψῶ *pro* τύψω, ποιησῶ *pro* ποιήσω, δηλωσῶ *pro* δηλώσω, στασῶ *pro* στήσω.

Prima *pluralis Dorice in* μες *deſinit, tertia ſimilis eſt datiuo ſingulari participij, in utroque Futuro: ut dictum eſt in Imperfecto: ut,* ταξοῦμες *pro* τάξομεν: ταξοῦντι *uel* ταξεῦντι, *uel etiam* ταξεῦντι *pro* τάξουσι: ταγεῦντι *uel* ταγοῦντι *pro* ταγοῦσι.

Deſinentia *in* ω *Dores mutant in* ευ: *ut,* ποιησεῦντι *pro* ποιησοῦντι, δηλωσεῦντι *pro* δηλωσοῦσι.

Reliquos: *quorum non minor eſt quàm Indicatiui uarietas. Vide ſignum M.*

PASSIVVM *& medium. Vide ſign. N.*

M. In Reliquis

- **M. In Reliquis modis Actiui generis & quidem in**
  - **Imperatiuo:**
    - **Præſens**
      - In prima circumflexorum ει mutatur Doricè in η: in tertia autem ε in ω: ut, ποίη pro ποίει, ποιέτω: χρυσούτω pro χρυσοέτω χρυσούτω. Sic verbum εἰμὶ in Imperatiuo habet ἔστω pro ἴσθι, tanquam à verbo ἔω.
      - In ſecunda circumflexorum contractis Doricè fit η: ut, ζῆ, ζῆτω pro ζάε, ζάτω ex ζάε ζαέτω.
      - In verbis in μι uſurpatur potius à Dorienſibus terminatio contracta: ut, τίθει pro τίθετι, ἵστα pro ἵσταθι, δίδου pro δίδοθι vel δίδοτι.
    - **Aoriſtus ſecundus:**
      - Mutari ſolet ε in ει exempla Syracuſanorum: ut, λάβει pro λάβε, τύπει pro τύπε.
      - In ſecunda coniugatione verborum in μι ponitur α pro η: ut, στᾶθι pro στῆθι.
  - **Optatiuo:**
    - Prima pluralis in μεν omnium coniugationum & temporum Doricè in μες deſinit: ut, τύπτοιμες pro τύπτοιμεν, ποιοίημες pro ποιοίημεν &c.
    - Præſens tempus verborum circumflexorum terminant Dorienſes & Aeoles in ῴην: ut, ποιῴην pro ποιοίην, χρυσῴην pro χρυσοίην, βοῴην pro βοῴην.
    - Aoriſti vtriuſque tertia pluralis formatur Doricè in σαν ferè ut Imperfecti Indicatiui: ut, ἐλθοῖσαν pro ἔλθοιεν, τύψαισαν pro τύψαιεν, ὀλίσειαν pro ὀλίσαιεν.
  - **Coniunctiuo:**
    - Prima pluralis in μεν omnium temporum & coniugationum effertur apud Dores per μες: ut, τύπτωμες pro τύπτωμεν.
    - Tertia pluralis omnium temporum Doricè eſt datiuo participij ſimilis, ut in Præſenti Indicatiui: ut, τύπτωντι pro τύπτωσι, ποιῶντι pro ποιῶσι, βοῶντι pro βοῶσι, τετύφωντι pro τετύφωσι.
  - **Infinitiuo:**
    - Tempora quæ in ειν deſinunt formant Dores tribus diuerſis modis: 1. Ut Attici in εμεναι: ut, τυπτέμεναι pro τύπτειν, ποιησέμεναι pro ποιήσειν, &c. Aut tamen Etymologus in voce καταλέμενας ἐς Δωριεῖς, ὡς εἰς ἐν ἀπαρεμφάτῳ, δὴ ἢ ἐμεν προφέρουσι, γεγάμεν pro γεγονέναι, τιθέμεν pro τιθέναι. Ita certè εἶναι non ſolum Doricè habet ἔμεναι, vel ut ſcribit Corinthus ἔμμεναι; ſed etiam ἤμεν, ε inſuper in η mutato vel ἦμεν, ſi ε Doricè more in α abeat. 2. Ex ει diphthongo auferunt ιωτα: ut τύπτεν pro τύπτειν, τύπτεν & tranſlato tono τυπτὲν pro τύπτειν. 3. Et in η mutant ιωτα vel ſubſcripto vel neglecto: ut τύπτην vel τύπτῃν pro τύπτειν, ὀραμεῖν, ὀρῆν pro ὁρᾶν, λαθῆν pro λαθεῖν, γελῆν pro γελᾶν.
    - Perfectum in εναι Doricè ut apud Atticos in εμεναι deſinit: ut, πεποιηκέμεναι pro πεποιηκέναι, τετυχέμεναι pro τετυχηκέναι.
    - Secunda circumflexorum α mutatur Doricè in η: ut ζῆν vel ζῇν, pro ζᾶν, ιωτα vel ſubſcripto, vel neglecto. Viceuerſa in ſecunda in μι, η in α: ut, στᾶναι pro στῆναι.

- **N. Reliqua Genera ſunt**
  - **Medium** de quo ſeq. folio O.
  - **Paſſiuum** cuius expendimus modum
    - **Indicatiuum in quo**
      - Prima pluralis in μεθα acquirit ad ſ literam σ: in μεν autem, ε mutat in σ Doricè more: ut, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, τιθέμεσθα pro τιθέμεθα, ἐτυφθῆμες pro ἐτύφθημεν, ἐστάθημες pro ἐστάθημεν.
      - In Præſenti & Imperfecto η Doricè mutatur in α: ut, ἐτάττευ pro ἐτάττου, ποιεῦμαι pro ποιοῦμαι, ἐτίθευ pro ἐτίθου.
      - Secunda ſingularis præſentis ſecundæ circumflexorum contrahitur in η: ut, βοῇ pro βοᾶ: vel etiam ut annotat Anteſignanus βοᾷς pro βοᾷ. Viceuerſa ſecundæ coniug. in μι perſonam ſecundam Atticam ἵστη, Dores ἵστα dicunt, η in α mutato.
      - In Perfecto quarta barytonorum σ aſſumunt Dores characteriſticam Aoriſti ſecundi: ut, πέφρασμαι pro πέφραγμαι. Hoc alij Atticis tribuunt.
      - **Aoriſtus vterque:**
        - Frequenter hic Dores η in α mutant: ut, ἀνιάθην pro ἀνιάθην, ἀνετάχθην pro ἀνετάχθην.
        - Tertiam pluralem formant Dores & Æoles à prima ſingulari, longa in breuem mutata, & in εν: ut ἐτάχθεν pro ἐτάχθησαν, ab ἐτάχθην: ἐτάχθεν pro ἐτάχθησαν ab ἐτάχθην.
        - Prima pluralis ν terminum mutat Doricè in σ: ut, ἐτάχθημες pro ἐτάχθημεν, ἐτάγημες pro ἐτάγημεν.
        - Penultima Aoriſti primi per omnes modos & tempora Doricè corripitur. Ut obſeruat Neander: ut, ἐποιηθέν pro ἐποιήθην. In participio γαμηθεῖσα pro γαμηθεῖσα. Corinthus locum ex Theocrito citat: ὥστε κ' νύμφα γαμηθεῖσα ἀπηχέτω. Hic α breue eſt ex ε factum Doricè.
    - **Imperatiuum:** Dores υ in ευ vertunt: ut τάττευ pro τάττου, ποιεῦ pro ποιοῦ, τίθευ pro τίθου.
    - **Optatiuum. Hic**
      - Præſentis η Doricè in α mutatur: ut, ζηλοίαν pro ζηλοίην.
      - Prima pluralis in μεθα vel μεν Doricè effertur, ut in Indicatiuo: ut, ζηλοίμεσθα pro ζηλοίμεθα, ταχθείημες pro ταχθείημεν.
    - **Subiunctiuum, vbi**
      - Prima pluralis in μεθα acquirit σ in μεν, deſinens abit in μες Doricè: ut, ταττώμεσθα pro ταττώμεθα, τυφθῶμες pro τυφθῶμεν.
      - Tertia pluralis Aoriſtorum in ῶντι deſinit Doricè, teſte Caninio: ut, ταχθῶντι pro ταχθῶσι, ταγῶντι pro ταγῶσι.
    - **Infinitiuum**
      - Aoriſtum vtrumque in ημεναι terminant Dores, ut Attici: ut, ταχθήμεναι pro ταχθῆναι, ταγήμεναι pro ταγῆναι, τιθήμεναι pro τιθῆναι.
      - Secunda circumflexorum Doricè mutat α in η: ut, χρῆσθαι pro χρᾶσθαι. Ζῆσθαι pro ζᾶσθαι.

O. Medivm

DORICA

O.

Medium eaſdem habet Doricas variationes, quas Actiuum & Paſſiuum: quandoquidem cum iis temporum nonnullorum terminationibus conuenit. Ergo

- Dores ου vertunt in ευ, vbicunque poſſunt: vt, ἐπέτευ pro ἐπέτου, ἐποιεύμην pro ἐποιούμην, ἦθευ pro ἦθου, πέτευ pro πέτου.
- Perſonam primam numeri pluralis in μεθα & μην deſinentem omnium temporum, modorum coniugationum in μεσθα & μες terminant Dores: vt, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, βουλόμεσθα pro βουλόμεθα: ἐτετύφεμες pro ἐτετύφειμεν, τετύφαμες pro τετύφαμεν, &c.
- Præteriti perfecti tertia pluralis Doricè in αντι deſinit, vt in Actiuo: vt, τετύφαντι pro τετύφασι.
- Pluſquamperfecti prima & tertia ſingularis in η, tertia pluralis in ηαν deſinit apud Dores, vt in Actiuo: vt, ἐτετύφη pro ἐτετύφειν & ἐτετύφει: ἐτετύφηκαν pro ἐτετύφεισαν.
- Aoriſti primi ſecunda ſingularis Doricè in α deſinit: vt, ἐτύψα pro ἐτύψω.
- Futurum in Medio quoque circumflectitur Doricè: vt, τυψοῦμαι vel τυψεῦμαι pro τύψομαι, στασοῦμαι pro στήσομαι, θησοῦμαι pro θήσομαι, &c.
- Infinitiui perfectum tempus Doricè in ημεναι deſinit: vt in Paſſiuo vt, τετυπέμεναι pro τετυπεῖναι.

6.

Participii Dorica formatio, propter terminationis ſimilitudinem in pleriſque conuenit cum

- Nominibus, quibuſcum eaſdem recipit declinationum formas: vt, ἁ τετυμμένα pro ἡ τετυμμένη.
- Verbis, ratione
  - Initij, vel augmenti. Participia quoque Dores augent præter vſum communem aliorum: vt, ἐκλελαθόντα φυλάσσεις pro ἐκλαθόντα.
  - Finis, vel etiam penultimæ
    - In Baritonis actiuis præſentis temporis ου fœmininorum Doricè abit in οι: vt, τύπτοισα pro τύπτουσα.
    - Primæ circumflexorum participia ου mutant in ευ: vt, ποιεῦσα pro ποιοῦσα, ποιεύμενος pro ποιούμενος.
    - Aoriſtus primus in ας deſinens per epentheſin Doricam acquirit iota: vt, τύψαις pro τύψας. Pindarus etiam τύψαισα dicit. ποιήσαις pro ποιήσας.
    - Circumflexa in ῶν efferunt Dores per ᾶν: vt, γελᾶν pro γελῶν, ἀλᾶν pro ἀλῶν.
    - Εἰμὶ in præſenti participij formatur Doricè εἰς ἔντος: in fœminino, ἔασσα, ἔασσας, quod apud Timæum frequens eſſe dicit Caninius. Hoc tamen alij Æolibus tribuunt.

H.

Reliquæ orationis partes in multis etiam Dorum priuatam inflexionem ſequuntur:

- **Adverbium** diuerſimodè afficitur ſui vel
  - Initio. Dicunt ergo Dores τώς pro ὥς. Αψ item pro ὀπίσω, ο mutato in α, π & σ in ψ, abiecto iota & ω.
  - Medio. πλατίον dicunt pro πλησίον.
  - Fine
    - Frequenter apud Dores aduerbia in α deſinunt vt, ἄλλακα pro ἄλλοτε, ἀμᾶ pro ὁμοῦ, ὧρα & ὅκα pro ὅτε, ἐπίτακα pro ἐπίτηδε, ὅπα pro ὅπη vel ὅπου: πᾶ pro πῇ, παντᾶ pro παντῇ: πόκα pro πότε: τόκα pro τότε.
    - Preterea dicunt ἔνδοι pro ἔνδον, οἴκοιδε pro οἴκαδε, πῶ pro πόθεν, πελοποννασιστὶ pro πελοποννησιστί.
- **Præpositiones** Dores &
  - Mutant: vt, ποτὶ & προτὶ pro πρός: nimirum σ in τ mutato, & poſt adiectum iota litera; vel retenta, vel abiecta. Hinc compoſita ποτάγω pro προσάγω.
  - Minuunt per apocopen: vt, πὰρ pro παρά, ἂν pro ἀνά.
- **Coniunctiones** Doricæ ſunt, αἰ pro εἰ, αἴπερ pro εἴπερ, αἴκα vel αἶκα pro εἴκη, αἴκεν pro εἴκεν, γὰ pro γε, κἄρ pro κἄν, δὲ pro δή.

C. Hucuſque

Hucuſque, quæ Vnius dictionis Dorica proprietas eſſet, generatim primùm tum ſpeciatim, quantum licuit & decuit breuiter comprobauimus. Quod ſi iam pluriũ quoque connexum requiremus, tum quoque apud Dorienſes diverſum eſſe comperiemus, ratione ſiue

- Orthographiæ, *quatenus innectuntur dictiones, contractione vel*
  - Aliqua *intercedente vt nimirum*
    - AA *contrahatur in* A: vt, ἀνἀγοράν pro ἀνὰ ἀγοράν.
    - AO *in* Ω: vt, τὠνείρατα pro τὰ ὀνείρατα.
    - AIA *in* A: vt, κἄνευ pro καὶ ἄνευ.
    - AIE *in*
      - A: vt, θἀτέραι pro τῇ ἑτέραι.
      - H: vt, κἠκ τοῦ αὐτοῦ pro καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ.
    - AIEI *in* H: vt, κἤπειτα pro καὶ ἔπειτα, vtroque iota abiecto.
    - AIEY *in* HY: vt, κηὖ pro καὶ εὖ.
    - HE *in* H: vt, μἤδει pro μὴ ἔδει.
    - HEY *in* HY: vt, μηὕρω pro μὴ εὕρω.
    - OE *in* Ω: vt, ὠγώ pro ὁ ἐγώ, ὠξ αἴτνας pro ὁ ἐξ αἴτνας.
    - OA *in* Ω: vt, ὤδωνις pro ὁ Ἄδωνις.
    - OIAI *in* Ω *cum iota ſubſcripto*: vt, ᾠπόλοι pro οἱ αἰπόλοι *in* ω *mutato, & poſteriore iota ſubſcripto.*
    - OYA *in* Ω: vt, τὦλγεος pro τοῦ ἄλγεος.
    - OYAY *in* OY: vt, ταὐτοῦ pro τοῦ αὐτοῦ.
    - ΩA *in* Ω: vt, τὠγάλματι pro τῷ ἀγάλματι.
    - ΩE *in* Ω: vt, ὠτᾶν pro ὦ ἐτᾶν.
  - Nulla *ita tamen vt litera auferantur*: vt, ποθῶν ματέρα pro ποτὶ τὰν ματέρα, κατῶτο pro κατ' αὐτό.
- Syntaxeos: *Vbi notatur*
  - Ellipſis: vt, ναὶ τὰν, pro ναὶ μὰ τὰν γᾶν, apud Theocr.
  - Enallage
    - Specierum. *Primitiuo vti pro poſſeſſiuo Doribus & Atticis commune eſſe dicit Euſtathius, & addit, quæ duriora ſunt noſtris auribus Dorum eſſe, quæ molliora & iucundiora Atticorum*: vt, ἀνθρώπου ἦθος pro ἀνθρώπινον, γυναῖκα μάζον pro γυναικεῖον.
    - Numerorum
      - Pro *ſingularibus fœmininis plurales caſus proferunt Dores, teſte Ioan. Grammat.* vt, καλὰς *dicunt pro* καλήν, σοφὰς pro σοφήν.
      - Pluralia *ſæpe vt dualia proferunt Dores; ait Corinthus, & exemplum ſubijcit ex Pindaro*; Μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
    - Caſuum, *pro Genitiuo ſingulari vtuntur Dores Datiuo eiuſdem numeri in prima & tertia ſimplicium. Sic quidam inquiunt. Eſt autem ea ratio, quam diximus ſuo loco, quoniam η genitiuũ primæ declin. mutant in α, tertiæ autem in ω, vt ita genitiui & datiui ſint ſimiles.*
    - Verborum. *Nam Tertiis perſonis pluralibus vtuntur Dores loco participiorum. Ait Corinthius proferunt & tertias perſonas plurales pariter cum datiuis propriorum participiorum: vt apud Pindarum*: ὁρμεῦντι τὰς χεῖρας ἀναπάλλοντι καὶ στεφάνοις pro ἀναπάλλουσι.
    - Modorum. *Subiunctiuum loco Indicatiui Dores quoque adhibent*: vt, τὸ μάλιστα δῆλον εἶναι pro δῆλόν ἐστι.

DIALECTVS AEOLICA.

Aeoles Doricæ ſunt colonia, fuere, in Siciliam & Italiam ductæ. Illorum ergo ſermonis proprietas Doricæ ſuum aſsimilis: Vt autem horum Lacones, ſic Aeolū integerrimi Theſſali fuere, teſte Scaligero. Aeolica lingua Sappho & Alcæus ſcripſere: Homerus item & Ariſtophanes ea ſunt vſi. Naturam eius maturam examinaturi, conſiderabimus vocum.

- Significationem, *quam diuerſam habent à cæteris Græcis.* Ἄφαιϛ@, *ignobilis ἰ Aeolicè Vulcanus eſt.* Κλάδ@ *ramus: Aeol. ſaltus:* Πεμπάζω, *mitto: Aeolicè, in quinque metior.* Χέλυννα, *teſtudo: Aeol. cithara.* Σταλαγμός, *gutta: Aeol. dolor.* Κατὰ *pro* μετὰ *accipiunt Aeoles, teſte Grammatico.*
- Diuerſitatem, *quæ ſeſe in ſcriptione & pronunciatione offert, partim*
  - *Vitius diſtinctis qua à communi vſu diuerſa eſt vel*
    - *Ex parte duntaxat: quod conſiderabimus vel*
      - Generatim *ratione tum*
        - Ortographiæ, *qua dictio Aeolica vel*
          - Augetur
            - Initio: *tum* Litera O, *quod præponunt Aeoles υ pſilo: vt,* ὄϋδωρ *pro* ὕδωρ. B, *quod præmittunt literæ ρ ſequente δ, κ, τ, teſte Ioan. Gramm. vel etiam ζ, vt annotat Caninius. vt* βρόδον *pro* ῥόδον. βράκ@ *pro* ῥάκ@. βρυτὴρ *pro* ῥυτὴρ. βρίζα, *pro* ῥίζα. F *Digamma, quod Aeolicum vocatur, quoniam ab iis inuentum & vſurpatum eſt: vt,* Fελένη *pro* Ἑλένη, Fανὴρ *pro* ἀνήρ. *Apud Alcæū ſemel tātùm inuenimus,* Fρήξεις *pro* ῥήξεις *inquit Tryphon Grāmaticus, qui eodem vsi Iones, vti, Dores Bœoti. Præfigebatur autem vocibus à vocali aut diphthonga incipientibus: tum* Syllaba E: *vt,* ἐδάπεδον *pro* δάπεδον.
            - Medio: *tum* Litera, I: *vt,* καλαῖς *pro* καλάς. Υ *in primis ſi poſt* α *ſequatur alia vocalis teſte Grā. aut alias nulla ſequatur poſt vocalē cōſonās vt,* αὔως *pro* ἀώς, χεύαι *pro* χέαι, αὔηρ *pro* ἀήρ. B: *vt,* αὐίδω *pro* ἀΐδω. K: *vt,* ὄκχος *pro* ὄχος. Σ: *vt,* αὐτίςω *pro* αὐτίῳ. *In primis diplaſiaſmo gaudent cōſonantium* λ, μ, ν, π, ρ, σ, τ *& aliarum: vt,* ἀμμές *pro* ἡμεῖς, ἔμμα *pro* εἶμα, ἔννεπε *pro* ἔνεπε, σέλλανα *pro* σελήνη, χέρρων *pro* χειρῶν, ὄσσος *pro* ὅσος, ὄπποτα *pro* ὅποτε: *quāuis dicat Grammat.* ὅππου *&* ὅππως *communia eſſe. Nam Cōmunis, aut relatiua duplicat* ὀππ@ *pro* ποῖ@, ὄσσ@ *pro* ὅσ@: *tum* Syllaba, A: *vt* ϑέων *pro* ϑεῶν. E: *vt,* δύεσι *pro* δῦσι. O: *vt,* ὀςρέρωται *pro* ἐςρωται.
            - Fine: *tum* Litera N: *vt,* λητῶν *pro* λητώ, ἐγῶν *pro* ἐγώ. *tum* Syllaba, Θα: *vt,* εἴπαϑα *pro* εἴπῃς, ἦϑα *pro* ἦς.
          - Minuitur
            - Initio: Litera, Δ: *vt,* αἰνός *pro* δεινός. M: *vt,* ἴα *pro* μία. Σ: *vt,* μίλαξ *pro* σμίλαξ, μυκτήρ *pro* σμυκτήρ.
            - Medio, *Syncopes Aeolum ſunt propriæ, ait Io. Grammaticus, tum* Literæ, I: *vt,* ἀρχάω@ *pro* ἀρχαῖ@, ἐτάρ@ *pro* ἑταῖρ@. *Hæc verò non ſolum ex* αι *aufertur ſed etiam ex* ει, *ita quidem vt in illius locum ſuccedat conſonans aliqua, vel ſimilis ſequenti, vel alia aliqua: vt,* χέρρας *pro* χεῖρας, τέννω *pro* τείνω, σπέρδω *pro* σπείδω. *Hic* ν *ſuccedit non* δ *duplicatur, vt in prioribus.* Υ *ex iis quæ deſinunt in* υγξ *vt,* φάρυξ *pro* φάρυγξ. Δ: *vt,* πάϊρ@ *pro* παιδ@. *tum* Syllabæ, E: *vt,* ἰρὸν *pro* ἱερόν. M: *vt,* ὄμμα *pro* ὄμμασιν. O: *vt,* ἀγνώκαμες *pro* ἐγνώκαμες.
            - Fine. Litera, N: *vt* ἔπιϑα *pro* ἔπιϑον. Σ: *vt,* ὁ *pro* ὅς, ἀρχίτα *pro* ἀρχίτας.
          - Mutatur. *Vide ſignum A.*
        - Proſodiæ, *in qua conſideratur*
          - Spiritus. *Aeoles aſperū ſemper vertūt in tenuem: quem ob id H. Stephanus Aeolicū vocat, ipſoſque Aeolas ψιλωτικούς. Euſtathius: vt,* ἅλι@ *pro* ἥλι@. *Inde fit, vt in Cōpoſitione tenuis non vertatur in aſpiratam. Interea Aeoles loco ſpiritus aſperi vſurpabant notulā, ex duob.* Γ *ſibi mutuo erectè inſiſtentibus* F, *vel inuersè ǝ effictā, qua vt v conſonans Latinorum proferebant. Ait Victorius: Aeolis* F *id valet, quod apud nos v, cùm pro conſonante ſcribitur, vocaturque* βαῦ *&* δίγαμμα *Aeolicū. Addit Lipſius, pro* βαῦ, *voluiſſe dicere* ναῦ. *At verò Græci ſæpius* β *pro* υ *vſurpāt & Caninius teſtatur Lacones & Cretenſes* β *vſos fuiſſe loco digāmatis: vt* οἶνος, βοῖνος. *Vnde Latinorum* aumiuiδελι@ *βαβδελι@. Digamma ergo pro v conſonante, vel etiam pro aſpero ſpiritu vſurpabatur: vt,* Fεσπέρα *pro* ἑσπέρα, Fελένα *pro* Ἑλένη, Fεπία *pro* ἔπια. *Quamuis inueniantur nonnunquam etiam pro tenui ſpiritu adhibuiſſe: vt,* Fοῖν@ *pro* οἶν@, Fίσχυς *pro* ἴσχυς.
          - Tonus, *ſiue Accentus: Vide ſign. B.*
      - Speciatim: *quatenus ea pertinebant ad ſingulas Etymologiæ claſſes. Vide ſign. C.*
    - Penitus: *Tales Aeolum propriæ dictiones ſunt.* Ἀκρά, *debilis.* Ἄγερ, *aquila.* Καταγωγίς, *indumentum muliebre.* Δράκων, *vir,* ἀνήρ. Μιτρα, *prætextus,* πρόφασις. Ρίυτ@, *facies.*
  - Plurium, *inuicem coniungendarum. Vide ſign. D.*

A. Permutantur inter ſe unius dictionis literæ Aeolico more vel

- Figura mutatione
  - Vocales
    - Una
      - A in
        - E. ut, πρίαμος pro πρίαμος, λεγόμεθε pro λεγόμεθα.
        - H: ut, ἀήρ pro ἀήρ.
        - Y: ut, σύρκες pro σάρκες.
        - O: ut, στροτός pro στρατός, μεμόρμαι pro μέμαρμαι, ὄνω pro ἄνω.
      - E in
        - A: ut, δ' αινός pro δ' εινός, ἄπιθα pro ὄπιθεν.
        - H: ut, ἀχιλλῆος pro ἀχιλλέος.
        - O: ut, εἴδωθα pro εἴδηθα, teſte Etymologo.
      - H in
        - A: longum, vel in breue, ſecundum alios, ad differentiam Dorum: ut, πύλα pro πύλη.
        - E: ut, ἄρες pro ἄρης. In primis hoc fit ab Aeolibus, quando ſequentem conſonantem duplicant: ut, τίθεμμι pro τίθημι, ἀδικέσσαι pro ἀδικῆσαι.
        - AI: ut, τίθαιμι pro τίθημι, μιμναίσκω pro μιμνήσκω.
        - EI: ut, πόλλεις pro πόλλης, μεὶς pro μὴν, menſis.
      - I in
        - E: ut, ἀδίκαστος pro ἀδίκαστος, apud Etymol.
        - H: ut, ἀκτίω pro ἀκτὶν, ψαμμύθιον pro ψιμμύθιον.
      - Y in
        - Ω: ut, ὤψηλος pro ὕψηλος.
        - H: ut ἀνήρ, ait Etymologus, ſit νῦς (ὡς τὸ, νῦιν ἀνδρῶν αἰχμητάων, pro νυμφίω) & Aeolica mutatione νῆς. Sylburgius in notis ait: Haud ſcio, an verior lectio, παρὰ τὸ νῦς, γίνεται νεός. κ' Αἰολικῇ τροπῇ, νεός.
        - I: ut, ἴψηλος pro ὕψηλος, ἴπαρ pro ὕπαρ.
      - O in
        - A: ut, ἄσδα pro ὄζα, Etymologus.
        - E: ut, ἐδόντες pro ὀδόντες.
        - Y: ut, ὄνυμα pro ὄνομα. Ἐπώνυμος autem, teſte Euſtathio, commune eſt.
        - Ω: ut, ὤμοιος pro ὅμοιος, ὤσδα pro ὄζα.
      - Ω in
        - O: ut, ὄρα pro ὥρα.
        - A: ut, γελᾶν pro γελῶν.
    - Plures: EA in H per contract. idque in quibuſdam tantum non in omnibus, teſte Gram. ut, κρῆς pro κρέας
  - Diphthongi:
    - A cum iota ſubſcr. in AI: ut, βοαῖς pro βοᾶς. Non enim ſubſcribunt iota Aeoles, ſed adſcribunt ſeparatim.
    - AI in AÏ per diæreſin, quam amant Aeoles: ut παῖς pro παῖς.
    - EI in
      - H: ut, ἐλθῆν pro ἐλθεῖν. Priſcianus ait ει ab Aeolibus verti in η. Conſtat tamen, iota ab iis vel negligi, vel adſcribi, non autem ſubſcribi. Sic ἀηδὼν, luſcinia, ab ἀείδω deriuatur, Aeolica mutatione τ̃ ει in η, teſte Euſtathio. Vnde etiam Lycophron Σειρῆνας vocauit ἀηδόνας, ὡς καλὸν ᾀδούσας.
      - EÏ per diæreſin: ut, ἀργέϊ pro ἀργεῖ.
      - OI: ut, ὄνοιρος pro ὄνειρος, οἶκος pro εἶκος.
    - EY in H: ut, ἔρηυς pro ἐρεύς, ἀχίλλης pro ἀχιλλεύς.
    - OI in OÏ per diæreſin: ut, κοΐλον pro κοιλόν, χοΐα pro χοία.
    - OY in
      - Ω, ſi non fuerit natum ex craſi: ut, μῶσα pro μοῦσα. Fit hoc præcipuè, ut ait Ioan. Grammat., participiis fœmininis, deſinentibus in οῦσα circumflexum: ut, ἰδῶσα pro ἰδοῦσα.
      - AΩ: ut, αἰνείαο pro αἰνείου.
      - H: ut φιλήμενος pro φιλούμενος.
      - EY, ſi ex craſi natum fuerit: ut, λαλεῦσα pro λαλοῦσα, ἀκολευθος pro ἀκόλουθος.
      - OI: ut, χρύσοισα vel χρύσοις pro χρυσοῦσα. In participiis inprimis fœmininis verborum grauitonorum præſentis temporis: ut τύπτοισα pro τύπτουσα, γελάοισα pro γελάουσα, quod ab aliis, Dorienſibus adſcribitur.
  - Conſonantes ſunt
    - Mutæ, de quibus ſigno E.
    - Semiuocales
      - M in
        - B: ut, βύρμαξ pro μύρμηξ, βάλλω pro μάλλω.
        - Π, & ſimplex & duplex: ut, παθοῦσα pro μαθοῦσα, ὄππατα pro ὄμματα.
      - N in Σ: ut, φρένες pro φρονεῖν, νόεις pro νοεῖν.
      - Z in
        - Δς vel Σδ: ut, δσδὸς vel σδὸς pro ζὸς, errantes pronuntiatione, ait Corinthus.
        - Δ: ut, δυγὸς pro ζυγὸς, teſte Etymologo.
      - Ξ in Κς vel Σκ: ut, κσένος vel σκένος pro ξένος.
      - Ψ in Πς vel Σπ: ut, πέλοπς pro πέλοψ, σπάλις pro ψάλις.
      - Σ in
        - Τ: ut, τὺ pro σὺ, quemadmodum Dores.
        - Δ: ut, ὀδμή pro ὀσμή, teſte Plutarcho.
        - Θ: ut, μίμνηθμός pro μίμνησμός, ut notat Stephanus.
        - N: ut in perfectis participiis, νενόηκων pro νενοηκώς.
        - P: ut, μάρτυρ pro μάρτυς, Euſtat. teſte, ἵππορ pro ἵππος, οὗτορ pro οὗτος, ἄρρενα pro ἄρσενα, κόῤῥη pro κόρση, ait Canonius.
        - Z, ſi σς duplex fuerit: ut μίζον vel μαίζων, à μάσσων, poſitiui μέγας. Sic Etymologus.
- Situ & ordine. Aeoles & tranſponunt, & quandoque duplicant, ι in ι mutato: ut, πίῤῥαμος pro πρίαμος, κόπιῤῥα pro κόπρια, μίτεῤῥος pro μίτρος, τίρτος pro τρίτος, τίρτο pro τρίτο.

AEOLICA.

E
Mutæ conſonantes ab Aeolis per ἀντιςοιχίαν variis modis permutantur:

- Π in
  - K: vt, κοῖον pro ποῖον.
  - M: vt, ματῶ pro πατῶ.
- ΠΤ in Σσ præeunte vocali breui: vt, ἐμπίσσω pro ἐμπίπτω, δάσσω pro δάπτω, πέσσω pro πέπτω. Non autem τύσσω dicunt pro τύπτω, quoniam υ longum eſt.
- T in Π: vt, πίσυρα πίσυρες pro τέσσαρα τέσσαρες, πεμπὼλὰ pro σμῶλα
- B in
  - Z: vt, ζέρεθρον pro βέρεθρον.
  - Δ: vt, ἀδολὸς pro ὀβολός.
  - M: vt, βάρμιτ☉ pro βάρβιτ☉, teſte Etymol.
- Γ in Z: vt, ὀλίζον pro ὀλίγον.
- Δ in
  - Z: vt, ζία vel ζὰ pro διὰ, ζαβάλλειν pro διαβάλλειν.
  - B: vt, βίλλαρ pro δέλεαρ.
  - Θ: vt, θάσ☉ pro δάσ☉.
- Φ in Π: vt, ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ἀμπέχω pro ἀμφέχω.
- X in
  - Ξ: vt, δίξα pro διχῆ, τρίξα pro τριχῆ. Hoc alij Doribus tribuunt.
  - Φ: vt, αὔφην pro αὐχήν.
- Θ in
  - T: vt, κατθῖαι pro καθῆσαι: nimirum Aſpirationem neſcientes, tenues non mutant.
  - Φ: vt, φλᾶται pro θλᾶται.

B
Quæ etiam ſit Accentus vel Toni apud Aeoles ſcribendi ratio, breuis dicendum eſt. Tonum ergo contra communis linguæ conſuetudinem Aeoles vel

- Mouent: loco, nimirum ex
  - Vltima in
    - Penultimam, vt accētū vel eundem ſeruēt, vel mutent. Ergo
      - Oxytonon mutant Aeoles in Paroxytonon. Ait Dionyſius, omnem dictionem ſupra vnam ſyllabam communiter oxytonam, Aeoles grauant, præter præpoſitiones & coniunctiones. Et Io. Grammaticus. Diſſyllaba apud nos in acutum tonum deſinentia, Aeoles graui tono proferunt: vt, σόφ☉ pro σοφός, φίλος pro φιλός, ἔρατ☉ ἐράτω pro ἐρατός, βασίλευς, pro βασιλεύς. Idem fit, ſi Pronomen σὺ cum articulo coaleſcat: vt, ὤσυ☉ pro ὁ σὺς, ὤσυ pro ὁ σὺ, τῶσυ pro τὸ σόν.
      - Periſpomenon mutant Aeoles in paroxytonon: vt, φρένω pro φρενεῖν, γέλαις pro γελᾶν, ἄμμιν pro ἡμῖν, χῆρες pro χεῖρες.
      - Oxytonon mutant Aeoles in properiſpomenon: vt, λεῦκ☉ pro λευκός, θῦμ☉ pro θυμός, χῶλ☉ pro χωλός.
    - Antepenultimam. Ex oxytono faciunt Aeolij proparoxytonum: vt, πόταμ☉ pro ποταμός, δῶματ☉ pro δωματός, κοῖλον, pro κοιλόν, ὄμφαλ☉ pro ὀμφαλός.
  - Penultima in Antepenultimam: nimirum, Ex paroxytono & properiſpomeno faciunt proparoxytonon Aeoles: vt χρύσεον pro χρυσέον. τίθεντι pro τιθέντι, δίδοντι pro διδόντι: βασίλη☉ pro βασιλῆ☉, βασίλει☉, pro βασιλεῖ☉.
  - Antepenultima in
    - Penultimam. Proparoxytonon mutant Aeolij in paroxytonon: vt, σωμάτα pro σώματα.
    - Vltimam. Ex Proparoxytono formant Aeoles oxytonon: vt, ἰχνὸς pro ἴχν☉.
- Non mouent ſed mutant: nimirū
  - Oxytonon mutant Aeoles in periſpomenon, & vt ait Io. Gramm. & alij Monoſyllaba longa circumflectunt: vt, μῆξ pro μίξ, ζεῦς pro ζεύς, χελῦ pro χελύ. Sic dicunt ἐγῶν pro ἐγώ.
  - Proſperiſpomenon mutant in paroxytonum: vt, ψάφαξ pro ψῆφ☉.

C.
Vt verò has ipſas generales literarum mutationes ad ſpeciales partium orationis claſſes adhibeamus, conſideranda ſunt partes ſingulæ:

- ARTICVLVS. Ergo
  - Præpoſitiuum Aeoles eodem pacto inflectunt, quo nomen, cui præponitur: vt, τῶν μυσᾶων pro τῶν μυσῶν.
  - Poſtpoſitiuus amittit Aeolicè σ vt, ὅ pro ὅς. Vnde compoſitum ὅτις pro ὅςτις.
  - Compoſitiuus genitiuum habet Aeolicè ὅττεο pro ὅτου. ὅτω. Ait ſcholiaſtes Sophoclis, Aeoles accuſatiuum ἅττινα in vtroque genere vſurpare, quemadmodum Attici τα & τιν.
- NOMEN rationeac cidentium
  - Speciei. Ergo
    - Patronymica in ιδης efferunt Aeolij per ιαδι☉: vt, ὑββάδι☉ pro ὑβρίδης.
    - Numeralia ſuo more formant Aeoles: ἴα dicunt pro μία, τίρτ☉ pro πρῶτ☉, hinc Latinorum tertius, τέρτη pro τρίτη, πίσυρες pro τίσσαρες, πίσυρα pro τίσσαρα, πέμπε pro πέντε.
  - Generis. Maſculinum in fœmininum mutant Aeoles: vt, ἡ αἰθὴρ pro ὁ αἰθὴρ, ἡ ἀὴρ pro ὁ ἀήρ.
  - Numeri. Duali numero non vtuntur Aeolij, ait Corinthus, vt nec Romani, qui ab iis ſunt deducti.
  - Declinationis. De qua vide ſignum F.
  - RELIQVAE: Pronomen G. Verbum H. Participium I. Aduerbium. Præpoſitio K.

F. Declinationis *Aeolica varietas deprehenditur ex nominum*

Terminatione *quam diverſam ab vſu communi formare ſolēt. Mutant enim*

- Ας *neutrum in* Ος: *vt*, τὸ ὕδος *pro* ὕδας, κῶος *pro* κῶας.
- Ευς *in* Αν: *vt*, Ζὰν, Ζανὸς *pro* Ζεύς.
- Ην *in* Εις: *vt*, μεὶς, *menſis*, *pro* μὴν.
- Ις *in* Ορ: *vt*, τὸρ *pro* τίς.
- Υρ, *adiiciendo* Ος: *vt*, μάρτυρος *pro* μάρτυρ, *à cuius genitiuo* μάρτυρος *fit nouum nomen*.
- Ος *in*
  - Αξ: *vt*, ψίδαξ *pro* ψίδος.
  - Ορ: *vt*, ἄκκορ *pro* ἀσκός, ἵππορ *pro* ἵππος.
- Ωρ *in* Ως: *vt*, ὕδος *pro* ὕδωρ.
- Ων *in* Ος: *vt*, ἄγωνος *pro* ἀγών: *nimirum à genitiuo* ἀγῶνος *nouum nomen ducentes*.
- Ως *in* Ος: *vt*, ἔρος, ἔρω *pro* ἔρως ἔρωτος.

Casibus, *qui variant in declinationum ſpeciebus, tum*

Simplicibus:

Prima:

- Nominatiuus *ſingularis Aeolicè deſinit in* α: *vt*, ὁ ἀρχύτα *pro* ἀρχύτης, ὑβραγόρα *pro* ὑβραγόρας, ἱππηλάτα *pro* ἱππηλάτης, ἱππότα *pro* ἱππότης. *Ab his Nominatiuis Aeolicis Latini ſuos fecere, Propheta, Bibliopola, Pædotriba, Geometra, Scytha, &c. Euſtathius Poetas ait Nominatiuum primæ ſimplicium in* ας *&* ης *formare vt Vocatiuum: vt*, ὁ ἀρχύτα *pro* ἀρχύτης, ὁ μητίετα *pro* μητιέτης, ὁ θυέστα *pro* θυέστης. *Quod ſi ſciatur Aeolorum eſſe proprium, cur non dicantur potius Aeolicè loqui Poetæ, quàm Poeticè? Inquiunt nonnulli Vocatiuum loco nominatiui vſurpari: quod improbat Caninius, verſiculo epigrammatis quem citat Euſtathius*, πατὴρ δέ μοι ἔφυτε κοππαρία. *Potuiſſet enim in fine verſus* κοππαρίης *dici, nullo obſtante metro.*
- Genitiuus *ſingularis Aeolicè deſinit, vel in* ω, *vel in* αο: *vt* αἰακίδω *pro* αἰακίδου, ἀτρείδαο *pro* ἀτρείδου.
- Genitiuus *pluralis per epentheſin acquirit Aeolicè* α: *vt*, ἀτρειδάων *pro* ἀτρειδῶν.
- Datiuus *pluralis per Aeolicam paragogen aſſumit, vt apud Atticos, iota: vt*, λογάαις *pro* λογάς.
- Accuſatiuus *pluralis per ſyncopen Aeolicam amittit nonnunquam ex diphthongo* ι: *vt*, τιμάς *pro* τιμαῖς, εἴρας *apud Heſiodum pro* εἴρας.

Secunda:

- Genitiuus *pluralis per epentheſin Aeolicam accipit* α: *vt*, θεάων *pro* θεῶν.
- Datiuus *pluralis apud Aeolicos acquirit iota. Ait enim Antiſignanus: Datiuis pluralibus cuiuſcunque declinationis in* σ *deſinentibus, Atticè, Ionicè Aeolicè addatur iota: vt*, πηγαῖσι *pro* πηγαῖς.
- Accuſatiuo *plurali Aeoles inſerunt iota ſeruato tono: vt*, καλαῖς *pro* καλάς, σοφαῖς *pro* σοφάς.

Tertia:

- Genitiuus *ſingularis apud Aeoles iota ſubſcriptum non habet: vt*, τοῦ λόγω *pro* τοῦ λόγῳ: *vt ita Genitiuus & Datiuus ſint ſimiles.*
- Datiuus *pluralis teſte Io. Grammat. apud Aeolas acquirit iota per epentheſin: vt*, τοῖς λόγοισι *pro* τοῖς λόγοις.
- Accuſatiuus *pluralis* ε *mutat Aeolicè in* ω, *vel ſecundum alios etiam in* οι: *vt*, τὼς λόγως *pro* τοὺς λόγους, τοὺς νόμοις *pro* τοὺς νόμους.

Quinta:

- Nominatiuus.
  - Monoſyllaba *in* αις *reſoluuntur per diæreſin, mutato & tranſpoſito tono: vt*, πάϊς *pro* παῖς, δάϊς *pro* δαΐς, *Io. Grammat.*
  - Maſculina *in* ας *acquirunt Aeolicè iota: vt*, μέλαις *pro* μέλας. *Non tamen* αἶαις *pro* αἴας *dicitur, ne duæ vocales duriter concidant, teſte Corintho.*
- Genitiuus. *In* ις *fœminina, per* δος *declinata, amittunt Aeolicè* δ, *in reliquis quoque caſibus: vt.* ἀρτέμιος *pro* ἀρτέμιδος, μίλιος *pro* μίλιδος, σφραγῖν *pro* σφραγῖδα, κνημῖν *pro* κνημῖδα.
- Vocatiuus *nominatiuorum in* ων, *deſinit Aeolicè in* ον, *accentu non retracto, ſed ſeruato: vt*, ὦ δαίφρον, ὦ δαΐφρον *pro* δαΐφρων: ἄπολλον, ὦ ἄπολλον *pro* ἄπολλον: χελιδών, ὦ χελιδόν *pro* χελιδόν.
- Datiuos *plurales Aeolij formāt à Genitiuo ſingulari, & vertēdo in* εσσι: *vt*, ἀνδρός, ἀνδρέσσι *pro* ἀνδράσι. γυναικός γυναικέσσι *pro* γυναιξί, στηθέος στηθέσσι *pro* στήθεσι. ἄνακτος, ἀνάκτεσσι *pro* ἄναξι. *Item, pro datiuis pluralibus* 3. *ſimplicium, Aeoles vſurpant datiuos tertiæ: vt*, πάθημα, παθημάτοις *pro* παθήμασι. *Apud Euſtath.* μὴ καταγελᾶτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις.

Cōtractis.

Prima:

- Genitiuum *ſingularem contrahunt Aeoles in* ευς: *vt*, δημοσθένευς *pro* δημοσθένους. *Nonnunquam etiam à communi detrahūt ſigma: vt*, Σωκράτη *pro* Σωκράτης. *Vtrumque volunt Doricum eſſe nonnulli.*
- Vocatiuus *Nominatiui in* ης, *Aeolicè deſinit in* ε: *vt*, ὦ σώκρατε *pro* ὦ σώκρατες.

Secunda: *Aeoles genitiui penultimam iota ſecundum aliquos in* η *vertunt:* ι *quod aliàs Ionibus adſcribitur: vt*, πόληος *pro* πόλιος.

Tertia:

- Aeoles *in hac declinatione retrahunt accentum: vt*, βασίλευς *pro* βασιλεύς, βασίληος *&* βασίλεος *pro* βασιλῆος *&* βασιλέος.
- Genitiuus *ſingularis nonnunquam etiam Doribus ſimilis eſt apud Aeoles, vt*, βασιλεῦς *pro* βασιλέος.

Quarta:

- Genitiuus *ſingularis Aeolicè deſinit in* ως: *vt*, λατῶς *pro* λητοῦς.
- Accuſatiuus *ſingularis Aeolicè in* ων *deſinit, quemadmodum Ionicè in* ουν: *vt* λατῶν *pro* λητώ: *vel etiam retracto tono* λάτω.
- Numerus *pluralis Aeolice ſecundum quintam ſimplicium in nonnullis flectitur, quod tamen alij Poeticum eſſe inquiunt: vt*, αἱ κλώθες, ταῖς κλωθέσσι *pro* αἱ κλωθοί, κλωθοῖς.

G. Pro no-

AEOLICA.

G. PRONOMINVM *Aeolica proprietates nonnulla communes ſunt iis nominibus, quibuſcum declinationis modo conueniunt: vt, ἀμέων pro ἡμῶν, ἀμμες pro ἡμεῖς. Nos de iis loquemur tantum, quæ ſingulis eueniunt:*

- Ἐγὼ in
  - Nominatiuo *Aeolice circumflectitur* vt, ἐγῶ, *&* ἐγῶν.
  - Genitiuo habet ἐμεῦ *&* μεῦ, *vt apud Doreis, pro* μου.
  - Duali ἄμμε pro νῶϊ, νῶ.
  - Plurali Nominatiuo, ἄμμες *pro* ἡμεῖς, ἀμμέων *&* ἀμμων *pro* ἡμῶν: ἄμμι *&* ἄμμιν *pro* ἡμῖν: ἄμμε *&* ἄμμας *pro* ἡμᾶς.
- Σύ in
  - Nominatiuo *Aeolicè habet* τὺ *pro* σύ.
  - Genitiuo σεῦ *&* τεῦ *pro* σοῦ, *vt apud Dores.*
  - Duali ὔμμε *pro* σφῶϊ σφῶ.
  - Plurali ὔμμες *pro* ὑμεῖς: ὑμμέων *&* ὔμμων *pro* ὑμῶν: ὔμμι *&* ὔμμιν *pro* ὑμῖν: ὔμμας *pro* ὑμᾶς.
-
  - Genitiuo *habet Aeolicè* εὗ *pro* οὗ. *Cyprij pro* οὗ *per digamma Aeolicum, Fio dicunt. Hoc cum ſcribatur à nonnullis per γ ſimplex, γιο erratum eſſe videtur: digamma Aeolici non animaduerſi. Et Caninius Heſychium malè ait multa per gamma ſcribere quæ per digãma debebant. vt,* γελλὰς, γοῖτχύς, γοιαμάμαι *quæ ſcribi debebant* Ϝελλὰς, Ϝοιχύς, Ϝοιαμάμαι.
  - Accuſatiuo *plurali Aeolicè habet* σφὶ *pro* σφᾶς.
- Σὸς *cum ſuo articulo coit retracto tono: vt,* ὦσος *pro* ὁ σός, ὦν *pro* ἡ σὴ· τοὔν *pro* τὸ σόν.
- Ἡμέτερος, α, ον, *Aeolicè habet* ἄμμος, ἄμμα *vel* ἄμμη, ἄμμον.
- Ὑμέτερος, α, ον, *Aeolicè habet* ὔμμος, ὔμμα *vel* ὔμμη, ὔμμον.
- Αὐτὸς in *Accuſatiuo omnis generis & numeri habet Aeolicè* μὶν.
- Ἐκεῖνος *efferunt Aeoles per aphæreſin, dicentes* κεῖνος.

H. IN VERBIS *quoque ſuos habēt idiotiſmos Aeoles. Conſiderāda ſunt accidētia eorum:*

- Coniugatio *quæ à natura thematū dependet. Hæc ergo vel*
  - Mutant *Characteriſticas literas Aeoles.*
    - Εω in
      - Ηω. *Etenim verba primæ circumflexorum, per* ηω *efferunt Aeolij, teſte Caninio: vt,* ἀδικήω *pro* ἀδικέω.
      - Ειω: *vt,* ῥείω *pro* ῥέω. *Hinc in Aor. 1.* ἔῤῥευσα. *Ait Anteſignanus* δινεῖσθαι *dici Poeticè pro* δινέεσθαι, δεύομαι *pro* δέομαι.
    - Πτω in Σσω: *vt,* ὀπτσω *pro* ὀπτω, πέσσω *pro* πέπτω.
    - Σσω in Ζω: *vt,* ταράζω, *pro* ταράσσω. *Vnde creditur* ζ *non ſolum valere* σδ, *ſed & duplex* σς.
  - Noua *themata fingunt. Nam à verbis circumflexis omnium coniugationū Aeoles noua verba in* μι *formant: vt,* Ονέω, ὄνημι. νόημι. δαμνάω, δάμνημι. γελάω, γέλημι. Ἐν δὲ ὄρεσι, ἐλάθήρημαι δείκμαι, δοκίμωμαι. *Nonnunquam geminant initium: vt,* ἀχέω, ἀκάχημι. πάλαω, ἀπάλημι. πελάω, πίλημι, πίμπλημι, ἀλυκτέω, ἀλαλύκτημι.
  - Metaplaſmo *themata communia aliter efferunt ratione penultimæ: vt* φθέῤῥω *dicunt pro* φθείρω, *&c.*
- Temporatiquerum *diſcernendum eſt* &
  - Initiū, *ſeu Augmentum: quod vel*
    - Tollunt. *Augmentum quandoque abiicitur Aeoles, in verbo tantùm Paſsiuo, ait Caninius. vt,* δέχθη *pro* ἐδέχθη, λίπεται *pro* ἐλίπεται, βλῆται *pro* βέβληται, ὄρθαι *pro* ὤρθαι, ἐλήλυμαι. *Ita in Optatiuo* λελύμαι *pro* λελυμένος *apud Homerum, idem quod* λελυμένος εἴην. *Pro* ἔφην *etiam dicere videntur* φὰν, φᾶς, φᾶ.
    - Mutant.
      - Ad *augmentum* ευ, *reſolutum ex* ε, *addunt Aeoles* υ: *vt, in Aor. 1.* εὔαδεν *pro* ἕαδεν, *quod dictum eſt pro* ἧδεν, *placuit, ab* ἅδω.
      - Verbis *à* ρ *incipientibus* ε *dicunt,* βρέξεφα *pro* ἔῤῥιφα. *Hinc apud Pindarum* βρέφθαι, *quod Caninius Aeolicum eſſe docet.*
  - Finis, *tum etiam Penultima omnium Generū,*
    - ACTIVI *& eius Modorum.*
      - Indicatiui, *de quo, vt & de Imperatiuo & Optatiuo, conſule ſign. L.*
      - Subiunctiui. *Aeoles ſecunda perſona ſingulari addunt per paragogem* θα: *vt,* ἐθέλῃσθα *pro* ἐθέλῃς, ἔλθῃσθα *pro* ἔλθῃς, σπεύδῃσθα *pro* σπεύδῃς, ᾗ, ᾗς *& Aeolicè* ᾗσθα.
      - Infinitiui.
        - Barytonorum ειν *Aeoles in* ην *vel* εν *transformant: vt,* τύπτην *vel* τύπτεν *pro* τύπτειν, *idque Dorum more,* ποίην *pro* ποιεῖν. *Dicunt nonnulli Aeoles* ην *vſurpare in præſenti & Futuro primo duntaxat.*
        - Circumflexorum ειν *Aeoles vertunt in* εις, *quamuis etiam in* ην *& ει aliquando:* ᾶν *autem in* αις *vel* αιςι *vt in* οις *&* οιν: *vt,* ποίεις *pro* ποιεῖν: *item* ποίην *aut* ποίειν *pro* ποιεῖν: γελαῖς, *&* γελάιν *pro* γελᾶν, χρύσοις *&* χρύσοιν *pro* χρυσοῦν. *Heſiodus ait* ἀρόμμεναι *pro* ἀρῶν, *vt ita etiam in* όμμεναι *Aeolicè deſinere videri poſſit.*
        - Perfectum *quintæ coniugationis habens* ε *in penultima Præſentis, α mutat Aeolicè in* ο, *& tonum retrahit: vt,* τέτροφθαι *pro* τετράφθαι, *à* τρέπω.
    - PASSIVI, *&* MEDII. *Vide ſign. M.*
- Figura. *ergo* Heic
  - Syncope *frequenter vtuntur Aeoles, teſte Plutarcho: vt* ἐμβάλλειν *pro* ἐμβάλλειν, *κατθανεῖν pro* καταθανεῖν.
  - Tenues *non vertunt in aſpiratas Aeolij: vt,* κατοράται *pro* καθοράται. *Nam ignorant aſpirationem.*

Secunda & Tertia perſona Præſentis & Futuri ει mutat Aeolicè in η, iota non ſubſcripto: vt, τύπτης pro τύπτεις, τύπτη pro τύπτει.

In nonnullis Verbis ſecunda perſona ſingularis præſentis Indicatiui, ſed & aliorum Modorum & Temporum Aeolicè acquirit θα: vt, εἶσθα pro εἶς: ab εἶμι, eo. Huc ſpectare videtur χρῆσθα quod Aeolicè dicitur pro χρῆς: quamuis id Varinus Doricum eſſe velit.

Dorica in ουν Aeoles formant abiecto ν: vt, ποιεῦτι pro ποιεῦντι.

Verba ſecundæ circumflexorum contractionem in ᾳ reſoluunt Aeolicè, iota non ſubſcripto, ſed adſcripto: vt, γελάαις pro γελᾷς, γελάαι pro γελᾷ.

Indicatiui cæteris obſeruanda tempora:

Præſens:

Primæ coniugationis in Μι η in ε mutatur Aeolicè, μ geminato: vt, τίθεμμι pro τίθημι, πάθεμμι pro πάθημι. In tertia plurali τίθεντι pro τιθεῖσι. In duali autem & in prima & ſecunda plurali retinet η, φίλητον, φίλημεν, φίλητε. Sic Caninius.

Secunda in Μι penultimum η mutat Aeolicè in αι: vt, γέλαιμι γέλαις, γέλαι, pro γέλημι, à γελάω.

Tertia pluralis Dorica Verborum in Μι accentum transfert Aeolicè in antepenultimam: vt, τίθεντι pro τιθέντι, ἵσταντι pro ἱστάντι, δίδοντι pro διδόντι, ζεύγνυντι pro ζευγνύντι.

Εἰμὶ Aeolicè habet ἔμμι & in tertia plurali ἔντι pro εἰσί.

Φημὶ in tertia plurali habet Aeolicè φαισὶ pro φασί. Aeoles etiam per aphæreſin auferunt φ: & dicunt ἠμὶ, ἠς & ἦσθα, ἠσὶ & ἦτι.

Imperfectum.

Totum ſingularem numerum Imperfecti & Aoriſti vtriuſque Actiui & Medij generis formant Aeoles in σκον, σκες, σκε: primam pluralem in σκομεν, tertiam in σκον: hoc eſt, per epentheſin vltimæ ſyllabæ præmittunt tres literas: vt, τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, τυπτέσκομεν, τύπτεσκον: ποιέσκον, ποιέσκες pro ἐποίουν &c. ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε pro ἦν Verbi ſubſtantiui.

Tertia perſona in ες deſinens Aeolicè aliquando per η effertur: vt, ἐφίλη pro ἐφίλεε, ὤθη pro ὤθεε.

Secunda ſingularis acquirit nonnunquam Aeolicè θα: vt, ἦσθα pro ἦς, ἔφησθα pro ἔφης.

Pluſquamperfectum: Secunda perſona, vt in Imperfecto, Aeolicè nonnunquam acquirit θα: vt, ᾔδεισθα pro ᾔδεις.

Aoriſtus vterque formatur Aeolicè vt Imperfectum: vt, τύψασκον, τύψασκες, τύψασκε, τυψάσκομεν, τύψασκον: τύπεσκον, τύπεσκες, τύπεσκε, τυπέσκομεν, τύπεσκον.

Futurum:

Quintæ barytonorum in ρω & λω Aeolicè inſeritur ε: vt, σπέρεω pro σπερῶ, ψάλεω pro ψαλῶ.

Secunda & Tertia ſingularis Aeolicè mutatur in η, vt in Præſenti dictum: vt, τύψης pro τύψεις, τύψη pro τύψει.

Doricum ουν Aeolicè amittit ν: vt, ποιησεῦτι pro ποιησεῦντι, τυψεῦτι pro τυψεῦντι.

Z. Reliquorum modorum Actiui generis ratio itidem habenda eſt.

Imperatiui

Hic Aeoles retinent penultimam longam in Verbis in Μι: vt, τίθητι τιθήτω, pro τίθετι τιθέτω, ἵστᾱθι pro ἵσταθι, δίδωθι pro δίδοθι.

Optatiui:

Præſens primæ circumflexorum contrahitur Aeolicè in οίην: vt, ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη pro ποιοῖμι. Ab ἀξιόω autem tertiæ circumflexorum, venit etiam ἀξιοίη pro ἀξιοῖ, vt rectè annotat Cruſius: quod tamen Atticum eſſe poteſt. Ait enim Ariſt. l. 2. de cælo cap. vltimo ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀξιοίη. Anteſignanus dicit Aeoles ſequi Dorienſes terminando Optatiuum in οίμαν: vt, ποιοίμαν pro ποιοῖμι, χρυσοίμαν pro χρυσοῖμι.

Secunda perſona acquirit nonnunquam Aeolicum θα: vt, κλαίοισθα pro κλαίοις, πεφύγοισθα pro πεφύγοις.

Aoriſtus primus Aeolicè inflectitur per εια, ειας, ειε: vt, τύψεια, τύψειας, τύψειε pro τύψαιμι: quam formam Euſtathius communem factam eſſe dicit. Scribit Corinthus, primam ſingularem & tertiam pluralem eſſe Aeolicam: ſecundam & tertiam Atticorum. Alij omnium perſonarum formationem ambobus relinquunt. Annotat Caninius in ſolo duali Atticos & Aeolicos nihil mutare.

Infinitiui

Barytona in ειν terminant Aeol. in ην, accentu retento, vel tranſlato: vt, τύπτην pro τύπτειν, ἐλθῆν vel ἔλθην pro ἐλθεῖν.

Primæ coniugationis circumflexa in εῖν, terminant Aeoles in εις vel ην iota ſubſcripto vel neglecto, accentu quinetiam retento vel tranſlato: vt, ποίεις vel ποιῆν pro ποιεῖν, φρονῆν vel φρόνην pro φρονεῖν.

Secundæ coniugation. circumflexa in ᾶν, iota ad latus ſcripto, Aeoles vel contractè efferunt, vel ſolute per diæreſin, ι quandoque in ε mutato, ſæpius etiam tranſlato tono: vt, γελᾶιν vel γελάιν, vel γελάεις, vel γέλαις pro γελᾶν.

Tertiæ coniugationis circumflexa in οῦν terminant Aeoles in οις vel οιν, accentu retento vel tranſlato: vt, χρυσοῖς, χρυσοῖν, χρύσοιν pro χρυσοῦν.

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

AEOLICA.

- **M.** In cæteris quoq; generibus Aeolica proprietas occurrit, in
  - PASSIVO.
    - Prima pluralis in μεθα ab Aeolibus terminatur in μεθε & μεθεν: ut, λεγόμεθε vel λεγόμεθεν pro λεγόμεθα.
    - Doricum μεσθ Aeolicè amittit ν: ut, ποιεῦμαι pro ποιεῦμαι.
    - Imperfectum per epenthesin trium literarum ισκ, efferunt Aeoles, abiecto augmento: ut, ἐτυπτεσκόμην pro ἐτυπτόμην.
    - Præteriti perfecti penultimam α frequenter abit Aeolicè in ο: ut, ἔφθορμαι pro ἔφθαρμαι, μέμορμαι pro μέμαρμαι.
    - Verba in μι primæ coniugationis ε penultimum in Imperfecto retinent Aeolicè: ut, ἐτιθέμην pro ἐτιθέμην, ἐφιλήμην pro ἐφιλούμην.
    - Aoristi vtriusque tertiæ pluralis Aeolicè formatur à prima ſingulari mutata vltima in ν, quod etiam fit à Dorienſibus: ut, ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν, ἔτυπεν pro ἐτύπησαν. At Euſtathius fieri à prima plurali, per ſyncopen duarum literarum η & μ, ab ἐτύφθημεν nimirum, ἔτυφθεν, ab ἐτύπημεν, ἔτυπεν.
    - In Optatiuo Aoriſto 2. Aoles pro θείμην, θεῖο, θεῖτο dicunt θείην, θείης, θείη.
    - In Infinitiuo verba quinta baryton. quæ habent ε in penultima præſentis, reuocant tonum in tertiam à fine, α in ο mutando: ut, τέτορθαι pro τετάρθαι, à τείρω; μέμορθαι pro μεμάρθαι à μείρω.
  - Medio: eadem nimirum, quæ in duobus iā dictis: quatenus ſcilicet cū iis terminationū ſimilitudine cōuenit. Exēpli gratia:
    - Prima pluralis in μεθα, α vltimum Aeolicè in ε mutat, aſſumpto nonnunquam per paragogen ν: ut, ἐταξάμεθε pro ἐταξάμεθα, ἐταγόμεθεν pro ἐταγόμεθα.
    - Doricum μεσθ hic quoque ν amittit Aeolicè: ut, ταξεῦται pro ταξεῦνται, ποιεῦμαι pro ποιεῦμαι.
    - Secunda perſona ſingularis Aeolicè acquirit θα: ut, οἶδαθα, & per ſyncopen οἶσθα pro οἶδας.
    - Imperfectum & Aoriſti, ut in Actiuo, per epenthesin recipit tres literas ισκ abiecto augmento: ut, τυπτεσκόμην, ἐτυπτέσκεν, ἐτυπτέσκετο, ἐτυπτέσκοντο, pro ἐτυπτόμην, ἐτύπτετο, ἐτύπτοντο; ἀναδύσκετο pro ἀνεδύετο.

- **I.** PARTICIPII Aeoliſmi communiū partem cum
  - Nominibus, quibuſcum eadem recipiunt formas declinationum: ut, πεπτυκόων pro πεπτυκώς, τυπτομένοις pro τυπτομένοις, τῶ τεταγμένω pro τοῦ τεταγμένου, &c. Ita quoque τύψαις dicunt pro τύψας.
  - Verbo in
    - Initio ratione Augmenti. Nam Aeoles, ablato incremento, tonum in antepenultimam transferunt: ut, βόλημμένος pro βεβλημμένος, δέγμενος pro δεδεγμένος.
    - Fine. Ergo
      - Fœmininorum υ circumflexum Aeolicè mutatur in ω, teſte Anteſignano: ut, ἰδοῖσα pro ἰδοῦσα.
      - Perfecti vltima Aeolicè mutat ς in ν translato tono: ut, τέτυφων pro τετυφώς.
      - Eiuſdem characteriſticam Aeoles nonnunquam negligunt: ut, τεθνεώς pro τεθνηκώς.
      - Prima circumflexorum in ων, Aeolicè in εις abit quaſi eſſet verbum in μι: ut, ποιεὶς pro ποιῶν, φιλεὶς pro φιλῶν, ἀεὶς pro ἄων. Sic εἰς pro ὤν, ab εἶμι. Hæc ſcribunt nonnulli ſed non animaduertunt, participium illud eſſe non verbi circumflexi ποιέω ποιῶ, ſed verbi in μι, ποίημι: quod à circumflexis Aeoles frequenter deriuant.
      - Secunda circumflexorum pro ων Aeolicè habet αις: ut, γελαῖς pro γελῶν, ἰλαῖς pro ἰλῶν. Alij hæc Doribus tribuunt.

- **K.** Quæ cætera ſunt Partes orationis, parum variant Aeolicè:
  - ADVERBIVM. Quæ deſinunt in θεν ν abiecto, mutant ε in α: ut, ὄπισθα pro ὄπισθεν, ἔνθα pro ἔνθεν, ἀτρέμεθα pro ἀτρέμεθεν.
  - PRAEPOSITIO. Dicunt Aeoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ζὰ pro διὰ, πρὶς pro πρός.

- **D.** Plurium autem dictionum connexio Aeolica hæic conſiderari poteſt vel
  - Ortographica, quando diuerſæ dictiones, quæ diuiſæ erāt, coniunguntur, contractione vel
    - Intercedente. Sic mutatur ΟΑ in
      - Ω: ut ὤλλος pro ὁ ἄλλος.
      - ΟΥ: ut, τοὔλλα pro τὸ ἄλλα.
    - Non intercedente, literis nonnullis mutatis & ablatis: ut, κἀδ᾽ δὲ pro κατὰ δὲ; ζαννυκτὸς pro διὰ νυκτός: ὤτος pro ὁ αὐτός, accentu & ſpiritu mutato.
  - Syntactica, quando conſtructio gemina variat, per enallagen
    - Partium orationis. Participiis verborum loco vtuntur Aeoles: ut, παρεισί βεβαρημένοι pro βεβάρηνται.
    - Accidentium,
      - Datiuum pluralem tertiæ ſimplicium vſurpant Aeoles pro Accuſatiuo eiuſdem numeri: ut, τοῖς νόμοις pro τοὺς νόμους. Hoc ideo fit, quia gaudent ἀποβολῇ τοῦ υ in ι.
      - Caſus. Vocatiuo primæ ſimpl. vtuntur Aeoles loco Nominatiui: ut, ἱππότα νέστωρ pro ἱππότης. An non hoc, quia Nominatiuum, eum terminant in α? Ait H. Stephanus, Quod Philiponus Atticorum eſſe perperam tradidit, id Euſtathius de Aeolibus & Boeotiis refert.

In Poetarum *deſcribenda licentia eorum duntaxat meminerimus, quæ præter alias dialectos, & uſum cõmunem metri cauſa diverſimodè extulerũt. Ergo Tempora verborum in σκον, σκες, σκε terminare, frequenti conſonantium pleonaſmo gaudere, non Poetarum licentia eſt, ſed utrumque Aeolicorum conſuetudinis, ita datiuorum pluralium Quinta ſimpl. à nominatiuo formationem Ionibus & Aeolibus relinquemus, & id tantùm Poeticum cenſebimus, quod diverſarum Græciæ nationum Poetæ communi licentia, præter uſum vulgarem Oratorum, Hiſtoricorum, Populi, metri conſtituendi gratia adhibebunt. Ergo hic quoque generaliſſima diviſione conſiderabimus*

- **Significationes vocum Poeticas, eas que uſitatis aliquot ſcholarũ ſchematiſmis, exempli gratia, determinabimus:**
  - Metaphora. *Sic* ἀνθεῖν *florere ſignificat: Poeticè gaudere,* θάλλειν. Δόμος, *domus eſt apud Heſiodum, dolium.* Καλιὰ *nidus: Poet. domus.* Φυὴ, *natura, vel indoles. Poetas.*
  - Metalepſi. *Sophocles per* ἀργύρεον, *argentum ſignificat avaritiam. Ait Homerus* ἔῤῥε κακὴ γλήνη *pereat timida virguncula. Cum enim* γλήνη, *ſignificet* κόρην, *pupillam &* κόρη *quandoque virginem: per metalepſin voci* γλήνη, *eandem virginis ſignificationem tribuit.*
  - Synecdoche. Ὀφρύς, *ſupercilium, apud Homerum totum Caput ſignificat.* Δρῦς, *quercus: Poet. non rarò quævis arbor, ut etiam vitis dicatur* δρῦς οἰνοχύτων. *Heſiodus voce* πηδάλιον, *temo, omne ruſticum inſtrumentum intelligit.*
  - Metonymia. *Apud Homerum Apollo* ἔδωκε τόξον *Pandaro: id eſt,* τοξικὴν ἐμπειρίαν. *Per* Δήμητρα *Cererem, intelligunt Poetæ fruges. Per* μούσας, *quæ Deæ ſunt tutelares liberalium artium, Artes ipſas.*
  - Cathacreſi. *Heſiodus per* βασιλῆα *regem, abuſiuè quemuis iudicem intelligit.*
  - Periphraſi. *Iovem vocant Poetæ* μακάρεσσιν ἀνάσσοντα, *beatis imperantem. Muſas* τέκνα Διὸς *filias Iovis. Cygnum* παῖδα ἐνυαλίοιο ἄνακτος *filium regis Martis. Inuiſibilem appellant* ἠέρα ἑσσάμενον, *aere indutum.*
- **Voces ipſas quatenus à ſoluta lingua diverſa ſunt, vel**
  - **Vna duntaxat rerum**
    - Omnino. Κρίζε *ſtridebat,* λίγξε *ſonuit, Poetica verba eſſe videntur, per onomatopœiam facta. In compoſitionibus inprimis licentiam ſuam exercuerunt Poetæ.* Λακκόπλουτος, *ex foſſa locupletatus quam vocem Plutarchus in Ariſtidis vita, ex Comicis adducit.* Κεμπτοφακελορήμων *granibus & ſeſquipedalibus verbis utens, apud Ariſtophanem legitur.* Ψαμμακοσιογάργαρα *innumera & infinita. Huc referri poteſt Hegeſandri Epigramma, quod extat apud Athenæum lib. 4. adverſus Philoſophos:*

      Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινοκατεπιξιγένειοι,
      Σακκογενειοτρόφοι, καὶ λοπαδαρπαγίδαι,
      Ἱματιανωπεσιβαθάλλοι, νηλιποκρυβολεπιλαμοι,
      Νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτεπαγωγοὶ πλάγιοι,
      Μειρακιεξαπάται, καὶ συλλαβοπευσιλαβῶται,
      Δοξοματαιόσοφοι, ζητάρετησιάδαι.
  - **Ex parte, quod oſtendemus in**
    - Species adhibitis iis, quæ generatim dicentur, ad ſingulas Orationis partes. *Vide ſign. A.*
    - **Genere: variant tum**
      - **Ortographia: quatenus vox aliqua ad metrũ aptius conſtituendum literis**
        - **Augetur**
          - Initio, *tum* Litera, Γ. *vt,* γδοῦπος *pro* δοῦπος. *tum* Syllaba, Α. *vt,* ἀσταχυς *pro* στάχυς, Ε. *vt,* ἐείκοσι *pro* εἴκοσι. Προ: *vt,* προπάροιθεν *pro* πάροιθεν.
          - Medio, *tum* Litera, Ι. *quæ frequenter vtuntur: vt,* ἀγνοιέω *pro* ἀγνοέω, γελοίω *pro* γελάω, εἴρεον *pro* ἔρεον. Υ: *vt,* ἀχεύω *pro* ἀχέω. Κ: *vt,* ἰωκὴ *pro* ἰωή. Σ *ad* ο *aut aliam vocalem brevem adijciunt ſi plures in eodem compoſito occurrant: vt,* θεσόδοτος *pro* θεόδοτος, δισκόπολος *pro* δικόπολος, *tum* Syllaba, Α: *vt,* κεράατος *pro* κέρατος. Ε: *vt,* γηθήσεθαι *pro* γηθῆσαι. ΕΙ: *vt,* θαμειός *pro* θαμός, ἀφνειός *pro* ἄφνος. Η: *vt,* θηϊος *pro* θεῖος.
          - Fine, Syllaba. Ε: *vt* ἦε *pro* ἦ. Θεν: *vt,* πάροιθεν *pro* πάρος. Ο: *vt,* μίνυος *pro* μίνυ, *à nomin.* μίνυς. Φι: *vt,* στρατόφι *pro* στρατός.
        - **Minuitur**
          - Initio Litera, Σ: *vt,* κεδάννυμι *pro* σκεδάννυμι. Syllaba, Ει: *vt,* πίσυνος *pro* ἐπίσυνος.
          - Medio Litera. Ι: *vt,* ἀγέρω *pro* ἀγείρω. Υ: *vt,* δίπτος *pro* δίπους: *in compoſitis à* πούς. Γ: *vt,* φάρυξ *pro* φάρυγξ. Δ: *vt,* μόλιβος *pro* μόλιβδος. Λ: *vt,* ἀχίλος *pro* ἀχίλλειος. Syllaba, Α: *vt,* ἰλάς *pro* ἰλάδας. Ε: *vt,* ἔπλε *pro* ἔπελε. διδώσει *pro* διδώσει. Ο: *vt,* τίπτε *pro* τί ποτε, θεόκολος *pro* θεοκόλος. Ω: *vt,* ἑκατέρθεν *pro* ἑκατέρωθεν. Κα: *vt,* δέδεγμαι *pro* δεδέκαμαι, ἐοίγμαι *pro* ἐοικαμαι. Νε: *vt,* ἀμώνα *pro* ἀνεμώνα. Ρε: *vt,* ἐξαιτος *pro* ἐξαίρετος. Σκ: *vt,* διδάσκειν *pro* διδάσκω.
          - Fine Litera, Ν: *vt,* πρόσθε *pro* πρόσθεν. Σ: *vt,* πολλάκι *pro* πολλάκις. Syllaba, Α: *vt,* ἀνλίω *pro* ἀυλίω. Ε: *vt,* ἤδς *pro* ἤλεος, ἶαρ *pro* ἔαρος, *ab* ἔαρ, ἔαρος. Ον: *vt,* ἦρι *pro* ἦρον. Μον: *vt,* πρόφι *pro* πρόφιμον.
        - Mutatur, *per* ἀντιστοιχίαν. *Vide ſign. B.*
      - **Proſodiæ. Poetæ enim**
        - Quantitatem *ſyllabarum metri gratia mutant, longas corripiunt, breues producunt, ancipites vel corripiunt, vel producunt tantum: de quo conſulantur libelli, ea de re ſcripti.*
        - Accentus *etiam mutant, & Ex inflexis acuta faciunt in datiuis pluralibus pronominum: vt* ἥμιν *pro* ἡμῖν, ὕμιν *pro* ὑμῖν. *Præterea, omnes præpoſitiones diſſyllabæ poſtpoſitæ ſuis nominibus, transferunt tonum apud Poetas: vt* ἀμφὶ μάχης. *Sed in oratione ſoluta* περὶ *duntaxat poſtponitur nominibus, & tonum transfert: vt,* τούτων πέρι. *Sic Varennius.*
        - Spiritum *aſperum quandoque relinquunt literæ* ρ *in medio dictionis, quando prius* ρ *metri cauſa abijcitur: vt,* ἄρηκτον *pro* ἄῤῥηκτον, *ab* ἀῤῥήκτον.
        - Apoſtrophos *negligunt: vt,* ἀποαιρεῖσθαι *pro* ἀφαιρεῖσθαι.
- **Plures, de quibus conſule ſign. C.**

LICENTIA POETICA.

- **B** Mutant ergo literas Poetæ, tum
  - Forma, quatenus alia in aliam mutatur,
    - Vocalis
      - Vna
        - A in O & Ω: ut, ὁρόω pro ὁράω, δ' ῥώω pro δ' ῥάω. Niſi dicamus ο & ω poſt contractionem ſecus poeticè aſſumi.
        - E in
          - H: ut, ἀητός pro ἄετος.
          - Ω: ut, τρωπάω pro τρέπω. Eiuſmodi enim τρωπῶ ε in ω tranſſumitur.
        - H in
          - E: ut, ξερός pro ξηρός, νοσερός pro νοσηρός.
          - EA: ut, ἐάγλεν pro ἤγλεν. Hoc nonnulli Atticis adſcribunt.
          - EY: ut, ἀρεῦς pro ἄρης.
        - O in
          - H: ut, θεηδόκος pro θεοτόκος in Compoſitis inprimis, ne tot breues concurrant.
          - EY: ut, εὐδ ροχίες pro εὐδ ροχίος.
        - Ω in O: ut, ἀερίχορος pro ἀερίχωρος.
      - Plures
        - EE in E: ut, δημοσθένεϊ pro δημοσθένει.
        - EO in EY: ut, πόλευς pro πόλεος.
    - Diphthongus,
      - AI in H cum iota ſubſcripto: ut, ϛήλεω pro ϛαίλεω.
      - EI in
        - EΪ per diæreſin: ut, θεΐος pro θεῖος.
        - EE: ut, ἔεργω pro εἴργω.
      - EY in
        - EΫ per diæreſin: ut, ἐΰζος pro εὖζος.
        - HΫ per diæreſin: ut, ἠΰκομος pro εὔκομος.
      - H cum iota ſubſcr. in HΪ per diæreſin: ut, κληΐδιον pro κλῃδίον.
    - Conſonantes, Tenues enim mutæ & aſpiratæ abeunt in medias: ut, δεδέγμενος pro δεδεχμένος, ἐγμένος pro ἐχμένος: Quamuis etiam γ medium in χ aſpiratam abeat: ut, ἀνωχθι pro ἄνωγε.
  - Situ & ordine per
    - Metatheſin: ut, ἔμμορα pro μέμορα, ῥέρεφα pro ἔρρεφα.
    - Hypertheſin: ut, δ' ἔκφρος pro δίφρος, ὑπείρεχον pro ὑπείρεχον. Quamuis dici poſſit compoſitum eſſe à præpoſitione ὑπείρ poetica, & ἔχον abiecto augmento, pro εἶχον.

- **Z.** Speciali examine affectionum Poeticarum, conſideranda ſunt Orationis partes:
  - ARTICVLVS
    - Præpoſitiuus
      - Liberum eſt Poetis articulum ſeruare integrum, etiamſi ſon cui ſeruit, dialecti alicuius formam induat: ut, τ λόγοις pro τοῖς λόγοις, Gualtperius.
      - Τῦ pro τίνος interrogatiuo poeticè habet τεῦ vel τέο.
      - Datiuus pluralis τοῖσδε poeticè habet τοῖσδεσσι vel τοῖσδεσι.
    - Poſtpoſitiuus. Pro ὅς dicunt ὅς Poetæ: item ὃ abiecto ς, quod alij Dorienſibus tribuunt.
    - Compoſitus. Dicunt Poetæ ὅτις pro ὅςτις vel ὅςτινος. Item ὅτεῳ pro ὅτινι vel ἅτινα: ὅτινας pro ὅςτινας. Datiuum etiam pluralem τοῖσδε, compoſiti ὅδε, efferunt addito σι: ut, τοῖσδεσσι vel τοῖσδεσι pro τοῖσδε.
  - NOMEN, eiusque accidentia:
    - Qualitas. Adiectiua noua fingunt Poetæ: ut, δώτης, δώτειρα: πρέσβυς, πρέσβειρα.
    - Species:
      - Comparatiua & Superlatiua. Hæc apud Poetas vel
        - Vſitata mutatur, per ſyncopen: ut, πλέων dicunt Poetæ pro πλείων: ῥηΐτος pro ῥηΐδιος. Per Hypertheſin etiam: ut, χερείων pro χείρων aſſumpto ε.
        - Noua finguntur,
          - Poſitiuis. Solent nonnunquam Poetæ à nominibus adiectiuis vel ſubſtantiuis, vel aliis etiam partibus orationis, præter vſum communem, nouos formare Comparatiuos & Superlatiuos: ut, κακώτερος, à κακός pro κακίων: φίλιστος pro φίλτατος, à φίλος: θεώτερος, à θεός apud Homerum: ἀρείων ab ἄρης, mars: βέλτερος pro βελτίων, à βάλλω: μουνώτατος, à μόνος, ſolus, &c.
          - Comparatiuis: ut, χερειότερος, vel χερειότερος, à χερείων: ῥηΐτερος à ῥᾴων, ἀσσοτέρω ab ἆσσον, προτεραίτερος, à πρότερος, λωΐτερος à λωΐων.
          - Superlatiuis: ut, ἐσχατώτατος ab ἔσχατος: χειρίστοτερος à χείριστος.
      - Denominatiua. Numeralia nonnunquam aliter efferunt Poetæ: ut, δυώ & δοιοὶ pro δύο, teſte H. Stephano. Anteſignanus Poetas ait δύο dicere per omnes caſus, præterquam in datiuo: pro quo communis δυσὶν, ipſi dicant δυοῖν, & genitiuum pluralem δυῶν. Dicunt etiam πίσυρες & πίσυρα, pro τέσσαρες & τέσσαρα: δυοκαίδεκα pro δώδεκα, τριηκόντα pro τριάκοντα, ut idem obſeruat Anteſignanus.
      - Patronymica.
        - In Patronymicis frequenter apud Poetas occurrit epentheſis literæ α, ſi maſculina fuerint, literæ verò η, ſi fœminina: ut, πηληϊάδης pro πηλείδης, καδμηΐς pro καδμίς.
        - Nonnunquam per ſyncopen efferunt Patronymica: ut, ἀτρείδης pro ἀτρειωνίδης.
    - Genus. Poetæ, ut annotat Euſtathius, mutant genera: ut, τὰ κέλευθα, pro αἱ κέλευθοι. τὰ μηρὰ pro τοὺς μηρούς. Hoc quamuis aliis quoque dialectis ſit vſitatum, obſeruari tamen debebit, quibus in dictionibus ſoli Poetæ id agant.
    - Declinatio, de qua ſigno D.
  - RELIQVAE partes orationis, Pronomen, ſigno E. Verbum F. Aduerbium, Coniunctio, Præpoſitio, G. D. Declina-

D. Declinatio nominum Poetica diuerſa eſt ratione tum

Terminationis, quam vel

Mutant Poeta: vt ſpecies quãdoque declinationis etiam immutetur. Terminant ergo in

Αος, pro ως: vt, φάος, φάεος, φάους, pro φῶς, φωτός.

Ας: pro υ: vt, δ[illegible]ρας, δ[illegible]ρατος vel δ[illegible]ρας, δ[illegible]ρατος, pro δ[illegible]ρυ, δ[illegible]ρατος, & per metatheſin Poeticam δ[illegible]ρας. Hoc δ[illegible]ρυ alias etiam poetice effertur per ει δ[illegible], δ[illegible]ρος, δ[illegible]ρος, vt ſit prima Contractorum. Sic etiam Γόνας, γόνατος pro γόνυ γόνατος, & poetice γουνός. Κάρηας, καρήατος, & κράς κρατός pro κάρηνον, καρήνου, caput.

Ευς, pro ως: vt, αἰγιοχερεύς pro αἰγίοχερως: pro ης: vt, ἄρευς pro ἄρης: pro ων: vt, γηγενεύς pro γηγενέων: pro ας: vt, βορεῦς pro βορέας: pro ος: vt, παντοφονεύς pro παντοφόνος, ὑδροχοεύς pro ὑδροχόος.

Ις pro υ: vt, αὖλις pro αὐλή: φῆμις, φήμιδος pro φήμη: pro ιν etiam: vt, ῥίς pro ῥίν, δελφίς pro δελφίν.

Ηι, pro ευς: vt, Ζῆν, Ζηνός, pro Ζεύς, Διός, &c. Huius alij adhuc octo nominatiui inueniuntur apud Poetas, nempe Δεύς, Βδεύς, Ζάν, Ζὴς, Δὰν, Δάν, Δίς, à quo vltimo fiunt communes obliqui Διός, Διΐ, Δία.

Ηυς, pro αυς: vt, γρηῦς pro γραῦς, νηῦς pro ναῦς, & in Accuſatiuo νῆα, γρηῦν, pro ναῦν, γραῦν.

Φι. Poeta nonnunquam adijciunt nominibus per paragogen ſyllabam φι ſeu φιν, vltima vel non mutata, in deſinentibus in η vel α: vt ἠνόφι pro ἐνῆ, θρανίαφι pro θρανία: vel mutata: ſic quidem, vt α vertatur in η, & prima contractorum in ε, ι, ς, ες, & ε tertia ſimplicium, vltimam conſonantem amittant: vt quinta ſimplicium formati prime genitiuo, in locum abiecti ε, acquirat tum primum ſyllabicam illam adiectionem: vt, βίηφι pro βίᾳ, ςήθεσφι pro ςήθεος, κράτεσφι pro κράτος, ὄςεόφι pro ὀςέον, κοτυληδόνοφι pro κοτυληδόνων, à genitiuo κοτυληδόνος.

Eandem ſeruant, ſed declinationis ſpeciem mutant: vel ſaltem obliquorum formationem:

Ex tertia ſimplicium faciunt quintam: vt, πολὺς, genit. πολλοῦ. Poetice regulariter formatur, πολέος, tanquam πολύς, πολέως.

Ex quinta ſimplicium faciunt quartam: vt, γέλως, γέλωτος, & poetice γέλως, γέλω, &c.

Ex prima contractorum faciunt primam ſimplicium aut quintam: vt pro ἄρης ἄρεος dicunt ἄρης, ἄρου, vel ἄρης, ἄρηος. H. Stephanus annotat ἄρου non legi, quamuis illius præter Anteſignanum & alios grammaticos, etiam Laſcaris meminerit.

Ex ſecunda contractorum fit Quinta ſimplicium: vt pro ὄϊς, ὄϊος, Poeta dicunt ὄϊς, ὄϊδος: vt, φθόϊς φθόϊδος. Dicunt etiam per ſynæreſin οἶς, οἰός.

Licet declinationis eadem ſpecies maneat tamen variant penultima aliter nonnunquam obliqui à Poetis formantur: vt, χάεις, χάεσσος vel χάεος pro χάεντος: θέμις θέμιτος & θέμιςος pro θέμιδος: χεὶρ, χερὸς, χερί pro χειρὸς, χειρί. Henricus Stephanus ridet Anteſignani genitiuum Poeticum χάεσσος vel χάεσος, quod nullis bonorum auctorum inueniatur. Legitur tamen is non apud Ceporinum duntaxat, ſed etiam apud Laſcarim.

Caſuum, in declinatione

Simplicium

Prima:

Genitiuum ſingularem prima ſimplicium terminant Poeta in ω: vt, ἀβρείω pro ἀβρέου. Notari hoc poteſt canon, qui apud Etymologum legitur: In metro Heroico genitiui rectorum in ες, nõ in υ fiunt, ſed vel in εω: vt, πηλείδεω pro πηλείδου. Vel in αο: δρέςαο pro δρέςου: vel etiam aſciti iota ad ι, ſit οι: vt, πηλείδεω. Ha tamen formationes non ſunt propriæ Poetarum, ſed Ionum vel Aeolum.

Datiuum ſingularem nonnunquam efferunt Poeta terminatione quinta ſimplicium: vt, αἴδι pro ᾅδῃ.

Secunda: Datiuus ſingularis effertur poetice more datiui quinta ſimplicium: vt, τῷ ἀλκὶ pro ἀλκῇ.

Tertia: Datiuus & Accuſatiuus ſingularis, Nominatiuus, Datiuus & Accuſatiuus pluralis nonnunquã poetice fiunt quinta declinationis: vt, τῷ κλαδὶ pro τῷ κλάδῳ, τῷ δίχηλαῖ, pro τῷ διχήλῳ, τῷ λιτὶ pro τῷ λιτῷ, τῷ μελικρατι pro τῷ μελικράτῳ, τῷ παρθένι pro τῷ παρθένῳ, tanquam à nominatiuis, ὁ κλάς, ὁ δίχηλαι, ἡ λὶς, τὸ μελικρατον, ὁ παρθένι. Sic etiam τῶν λιθῶν pro τὸ λίθων, ἰκτῖνα pro τὸ ἰκτῖνον, tanquam ab ἰκτίν. Et, προσώπασι pro προσώποις. Item προσώπατα pro πρόσωπα, κρῖνα pro κρίνα.

Quarta: Genitiuus ſingularis per paragogen Poeticam acquirit ο, vt, μίνωο pro μίνω, πετεῶο pro πετεῶ.

Quinta:

Nomina in ις & υς puri genitiui, formant poetice Accuſatiuum ſingularem in α: vt, εὔρυα pro εὔρυν, ὄφια pro ὄφιν, δρύα pro δρῦν.

Accuſatiuum nonnunquam concidunt Poeta contra communem aliorum vſum: vt, θύγατρα pro θυγατέρα.

Vocatiuus oxytonorum in ις ιδος formatur poetice à nominatiuo, abiecto ς: vt, ἀμαρυλλὶς, ἀμαρυλλίδος, in Vocatiuo poetice ἀμαρυλλί.

Nominum per ντ declinatorum Vocatiuus in αν vel ων, poetice amittit ν: vt, ὦ λαοδάμα pro λαοδάμαν, ὦ ἄνα pro ἄναξ, ὦ σιμῶ pro σιμῶν, ὦ πλακοῦ pro πλακοῦν.

E datiuo plurali Ionico & Aeolico Poeta nonnunquam alterum σ exterunt: vt, αἰάκτεσι pro αἰάκτεσσι, βημάτεσι pro βημάτεσσι.

Contractorum

Prima:

Propria quadam in κλῆς bifariam contrahuntur, propter vocalium concurſum, Poetice: vt, ἡρακλέης, & contracte ἡρακλῆς, in genitiuo habet ἡρακλέεος, quod bifariam contrahitur, εο in ευ, ſit ἡρακλέευς, & εο in ου, ſit ἡρακλέους, tanquam à nominatiuo contracto ἡρακλῆς. Et contractis ἡρακλέους, rurſum contrahitur in ἡρακλοῦς. Vocatiuus autem ὦ ἡράκλεες vel contrahitur in εις, vt, ὦ ἡράκλεις, vel alterũ amittit, ἡράκλες. Qua ſyncope à Poetis etiam in aliis caſibus vſurpatur. Vt ἡρακλέϊ pro ἡρακλέεϊ, ἡρακλέα ἡρακλῆα pro ἡρακλέεα ἡρακλέα. Hinc regula extruitur: Qua deſinunt in duplex ε, loco contractionis, alterum nonnunquam amittunt poetice. Vt, κλέος, in Accuſ. κλέεα, κλέα pro κλέη: χρέος, χρέεα, χρέα pro χρέη. Sic in duali τῷ ζαεε pro ζαεε. Sic verò etiam quadam in ος bifariam contrahuntur. Vt, σπέος, σπέεος, σπεῖος, & σπέους. Dat. σπέεϊ, σπῆϊ & σπεῖ. Accuſ. σπέεα, σπῆα, & σπεῖα: vel etiamſi alterum ε abiiciatur, σπέα.

Dualis nominatiuus & accuſat. poetice deſinit in ει. Vt δ ἡμισθεῖ pro δ ἡμισθεῖ, σκέλει pro σκέλη.

Plurale εις poetice amittit iota. Vt ἐπαυλέες pro ἐπαυλεῖς.

Secunda: Quadam in ις contrahunt Poeta per omnes caſus. Vt, ὄϊς facta ſynæreſi in οις, οἶς οἰός, οἰῒ, οἶν.

Tertia:

Accuſatiuus ſingularis amittit α per apocopen, vel per craſin poeticam. Vt, βασιλῆ pro βασιλῆα, vel βασιλέα.

Datiuo plurali ſubtrahunt Poeta υ. Vt, βασιλέσι pro βασιλεῦσι, ἱππέσι pro ἱππεῦσι, δρομέσι pro δρομεῦσι.

Quarta: Pluralem numerum nonnunquam more quinta ſimplicium inflectunt. Vt, αἱ κλῶθες, parca, κλωθῶν, κλωσί, pro κλωθοί, κλωθῶν, κλωθοῖς, à ſingulari ἡ κλωθώ.

Quinta: Contractio, qua communiter fit in α productum à Poetis fit in α correptum. Vt, κέρατα, κέρα. Hoc tamen ita intelligit Anteſignanus, vt non velit fieri contractionem duorum αα in α, cum talis ex neceſſitate longa foret: ſed fieri apocopen Poeticam ſyllabæ τα. Vt, κέρα pro κέρατα.

POETICA.

Σ. In PRONOMINIBUS *etiam ſua libertate vtuntur Poetæ: & præter vſum variarũ dialectorum, nonnulla peculiari ratione efferunt.*

- **Ἐγώ**
  - Hoc *apud Comicos & Tragicos frequenter legitur per aphæreſin ſeu apoſtrophum à fronte ſcriptum: vt, γὼ pro ἐγώ.*
  - Ad *Ionicos caſus, Poetæ, vel iota addunt per epentheſin: vel ſyllabam θεν per paragogen: vt, ἐμεῖο pro ἐμοῦ, ἡμείων pro ἡμῶν, ἐμέθεν & per ſyncopem ἐμεῦ pro ἐμέο. Volunt hoc aliqui Ionibus vſitatum eſſe. vt & σέο, ὑμείων, &c.*
  - In *duali* νῶϊ *&* νῶϊν *Poetarum eſſe inquiunt.*
  - Datiui *pluralis vltimam corripiunt Poetæ. vt, ἧμιν pro ἡμῖν.*
- **Σύ**
  - Ad *Ionicos caſus Poetæ vel iota addunt per epentheſin, vel ſyllabam θεν: vt, σεῖο pro σέο, ὑμείων pro ὑμῶν: σέθεν pro σέο.*
  - In *duali* σφῶϊ *&* σφῶϊν *Poetarum eſſe inquiunt.*
  - Datiui *pluralis vltimam corripiunt Poetæ: vt, ὗμιν pro ὑμῖν.*
- **Οὗ**
  - Ad *Ionicos caſus Poetæ & iota addunt, & θεν: vt, σφείων pro σφῶν: ἕθεν pro οὗ.*
  - Pro *huius accuſatiuo* ἕ, *Poetæ dicunt* σφέ. *Nam ait Anteſignanus: Euripides & Sophocles interdum vſurpaut duale* σφὲ, *pro ſingulari* ἕ. *Cui etiam addunt* θεν. *vt,* ἕθεν *pro* ἕ.
  - In *duali nominatiuo & accuſ. Poeticè habet* σφῶϊ *pro* σφὲ, *in genit. & datiuo* σφῶϊν *pro* σφίν.
- **Οὗτος.** *Pro huius genitiuo plurali* τούτων, *Poetæ dicunt* τέων. *Sic quidam inquiunt: ſed nos hoc Aeolica proprietate exiſtimamus* τέων *pro* τῶν *dici:* τῶν *autem articulum præpoſitiuum vſurpari pro pronomine* τούτων *vt,* ὁ *pro* οὗτος.
- **Αὐτός.** *Pro hoc ſæpenumerò vſurpatur Poeticè relatiuum,* ὅς, *cuius genitiuus* οὗ. *Vt ita pro* αὐτῷ *Poetæ dicant,* οἷ *pro* αὐτ. σφί.
- **Ἑαυτοῦ** *declinatur in ſingulari diuiſim, præcipuè apud Homerum. vt,* ἕο αὐτοῦ *pro* ἑαυτοῦ, ἕοι αὐτῷ *pro* ἑαυτῷ, ἓ αὐτὸν *pro* ἑαυτὸν: *Anteſignanus.*
- **Δεῖνα.** *Pro hoc Poetæ dicunt & declinant,* ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

Σ. VERBI *Poeticæ variatio in eius accidentibus conſpicitur, in*

- **Figura:** *Quando cum verbo copulatur vel*
  - Præpoſitiones. *In Figura Poetica, nonnunquam ex præpoſitione* ἀνὰ, κατὰ, παρὰ, *ſolum α abijcitur: vt,* κάτθανε *pro* κατέθανε, ἀντείνω *pro* ἀνατείνω, παρθέμενοι *pro* παραθέμενοι: *nonnunquam conſonantes quoque antecedentes: vt,* κάππεσε *pro* κατέπεσε, ἄμμορος *pro* ἀνάμορος. *Aliquandò præpoſitio & verbum integra ſeruantur: vt,* ἀμφιέλισσα *pro* ἀμφέλισσα, ἐπιέσομαι *pro* ἐπέσομαι. *Quandoque & præpoſitio & verbum aliquid mutationis recipiunt: vt,* κάββαλεν *pro* κατέβαλεν, κάππεσεν *pro* κατέπεσεν, ἄνσχεο *pro* ἀνάσχεο.
  - Aliæ partes orationis. *Coniungunt Poetæ quaſuis, etiam plures orationis partes, præter vſum communem liberrimè: vt,* μεγαλοκαυλωτωλαυχένας *qui longum obtortum collum habet. Huc pertinet id quod in fine* ἐκκλησιαζουσῶν *apud Ariſtophanem legitur, quod ſingularem facilitatem Græcæ compoſitionis arguit, ex partibus vndeuiginti conſtans:* [illegible]
- **Coniugatione.** *vbi habenda ratio &*
  - **Thematis:** *Hic ergo*
    - Obſoleta *verba in vſum vocant Poetæ: vt,* ἄντομαι, πεύθομαι: *etiam ea, quorum characteriſtica eſt* τ: *vt,* κύτω *pro* κυτίζω, λίτομαι *pro* λίσσομαι. *Dicunt etiam* δίδωμι *pro* δίδωμι, *à* διδῶ, *&c.*
    - Ex *Barytonis faciunt alia verba Poetæ: vel Barytona: vt,* ἀλεγίζω *ex* ἀλέγω, θρεπτάω *pro* θρέπω, κιχείω *pro* κίχω, ἐρέω *pro* ἔρω: *accedente etiam reduplicatione: vt,* τιταίνω *pro* τείνω, λιλαίω *pro* λαίω. *Vel circumflexa: vt,* ἱκνῶ *pro* ἵκω, μαρνάομαι *pro* μάρναμαι, ἀγινῶ *pro* ἄγω, *& per epentheſin* ἀγινῶ, στροπάω *à* στρέπω, τομάω *à* τέμνω. *Vel verba in* μι: *vt,* ἔχημι *ab* ἔχω, φέρημι *à* φέρω.
    - Ex *circumflexis faciunt Poetæ Barytona: vt,* προκαλίζω *à* προκαλῶ, πολεμίζω *à* πολεμῶ, νεμεσίζω *à* νεμεσάω.
    - Ex *verbis in* μι *formant barytona in* ω: *vt* ζεύω *pro* ζεύγνυμι.
    - Themata *noua formant Poetæ à Futuris: vt,* δύσω, *à futuro* δύσω, *verbi* δύω: *&* ὀρσέω *à* ὀρσω: *vt* ὄρσομαι *&* νίσσομαι, *à futuro* νίσω, *verbi* νίω. *Hæc tamen vltra Imperfectum non declinantur, teſte Etymologo.*
  - **Temporum:** *eorumque, tũ*
    - **Initij:** *ſeu Augmenti: in quo pauca quædam habent peculiaria*
      - Augmentum *commune* ε *reſoluunt Poetæ in* ει: *vt,* εἵλετο *pro* εἵλετο, εἴρηκα *pro* εἴρηκα, *&c. quamuis hoc alij Atticis attribuant. Nonnunquam temporali adijciunt ſyllabicum: vt,* ἤϊκα *pro* ἤϊκα, ἔειπε *pro* εἶπε, ἀνέῳκα *pro* ἀνῷκα.
      - Incipientia *à* ρ *augent Poetæ, vt cætera, quæ à conſonante incipiunt: vt* ῥέραφα *pro* ἔρραφα, *à* ῥίπτω, ῥερυπωμένα *pro* ἐρρυπωμένα, ῥεραπισμένον *pro* ἐρραπισμένον, *à* ῥαπίζω.
      - Syllabicum *augmentum producunt nonnunquam poſitione Poetæ, geminata conſonante ſequente vel aſſumpta externa: vt,* ἔλλαβε *pro* ἔλαβε, *à* λαμβάνω, ἔδδεισε *pro* ἔδεισε, *à* δείδω.
      - Verbis ἄγω *&* εἴδω *Atticè auctis, per epentheſin inſerunt Poetæ ſyllabas* ὄγ *&* γο: *vt,* ἀγήγοχα. *Vel ablato* γ ἀγήοχα *pro* ἀγήοχα: εἴδησκα *pro* εἶδηκα. *Sic* εἶπε *recipit* πα *Poeticè: vt,* εἴπαπε *pro* εἶπε, *ab inuſitato* εἴπω.
    - Finis, *de quo conſule ſignum* M.

H. Finem

In Finem, vel Penultimã, fini proximam, temporum Poeticorũ conſiderabimus in Genere

- **Actiuo, et in quoque modo**
  - **Indicatiuo: enim Poeticum**
    - **Præſens eſt:**
      - In *ſecunda circumflexorum, ſi contractio fiat in α, præmittunt Poetæ aliud α: ſin in ω, præmittunt α vel ο. Ait Anteſignanus ſi vocalis præcedat longa, præmittitur ω ſin breuis, ο.* Vt βοάει, βοᾷ & *Poet.* βοάᾳ: μνάει, μνᾷ & *Poet.* μνάᾳ. ποιά ω, ποιῶ & *Poet.* ποιώω: ὁράω, ὁρῶ & *Poet.* ὁρόω. *Id verò etiam in tertia videtur contingere, vt contractioni præmittatur* ω. *Dicunt enim Poetæ* ὑπνώω *pro* ὑπνόω, ὑπνῶ: χώω *pro* χόω, χῶ.
      - Verbum εἰμὶ *in ſecunda perſona Poeticè habet* ἐσσὶ *pro* εἶ. *In plurali,* εἰμὲν & εἰμὲν *pro* ἐσμέν, ἐτὲ *pro* ἐστέ.
      - Compoſita *ab* ἔστι *per apocopen Poeticam amittunt verbum, ſola remanente præpoſitione & accentu in penultimam retracto: vt* ἄνι *pro* ἄνεστι, μέτα *pro* μέτεστι, πάρα *pro* πάρεστι, ἔπι *pro* ἔπεστι, πέρι *pro* πέρεστι, ἄπο *pro* ἄπεστι, ὕπο *pro* ὕπεστι.
    - **Imperfectũ**
      - Contractioni *ſecunda circumflexorum Poetæ* α, ω *vel* ο *præmittunt, vt in Præſenti: vt,* ἐβόοων *pro* ἐβόων, ἐβόαα *pro* ἐβόα.
      - Verbum *ſubſtantiuum in prima Perſona habet Poeticè,* ἔον, ἦν, ἦα & ἦα *pro* ἦν. *In ſecunda* ἔας & *craſi* ἦς *pro* ἦς. *In tertia* ἔε, ἦε, ἦν, ἤην *pro* ἦν. *In duali pro* ἦτον, *habet* ἔστον, ἤστον, & *in tertia pro* ἤτην *habet* ἤστην & ἔστην. *Tandem in plurali, ſecunda perſona* ἦστε *pro* ἦτε: *in tertia* ἔσαν, ἔσκον, & ἦσαν *pro* ἦσαν.
      - Verbum εἶμι *in Imperfecto Poeticè habet* εἶον, εἶες, εἶε, *pro* ἤειν, ᾔεις, ᾔει, *tanquam eſſet ab* εἴω.
    - Perfectum: *Hoc nonnunquam per Syncopen efferunt Poetæ: vt,* τέτμηκα *pro* τετέμηκα, κέκμηκα *pro* κεκάμηκα. *Nonnunquam per epenthesin inſerto* κ *ante* γ: *vt* ἐκλάγκα *pro* ἔκλαγα, *à* κτείνω, *occido.*
    - Pluſquamperfectum eſt: *Nonnunquam Poetæ Syncopen vſurpant correpta vocali vel diphthongo antecedente: vt,* ἐπέπιθμεν *pro* ἐπεποίθειμεν. *Quidam, ait Caninius, ab Aor. 2. Ionico* ἐπεπίθομεν *ducunt, ſed repugnat quòd non ponitur ante Ionicam duplicationem. Sic* εἴκειν *per diæreſin* ἐΐσκειν: *in pluſquamp.* ἐΐκτην *in duali* εἴκτην, *diæreſi* ἐΐκτην, & *per Syncopen Poeticam* ἔικτην.
    - Indefinitum:
      - Quædam *Poetica habent* α *purum, neglecto* σ *futuri characteriſtica: vt,* χέω, χεύσω, ἔχεα, & *Aeolicè* ἔχευα *pro* ἔχευσα: καίω, καύσω, ἔκηα: ἀλεύω, ἀλεύσω, ἤλευα *pro* ἤλευσα.
      - Metatheſin *nonnunquam vſurpant Poetæ: vt,* ἔδρακον *pro* ἔδαρκον, *à* δέρκω, ἔπραθον *pro* ἔπαρθον *à* πέρθω.
      - Penultima *breui Poetæ geminant ſequentem conſonantem: vt,* ἐτέλεσσα *pro* ἐτέλεσα, ἔφρασσα *pro* ἔφρασα.
    - Futurum:
      - Anadiplaſiaſmus *quoque frequens eſt Poetis: vt,* δεδέξομαι *pro* δέξομαι, πεφήσεται *pro* φήσεται, ἀμφιέσω *pro* ἀμφιέσω.
      - Verba *ſextæ coniugationis haut rarò* σ *abiiciunt in futuris primis: vt,* ἐρέω *pro* ἐρέσω, *inueniã,* κλείω *pro* κλείσω *laudabo, à* κλείω: κέω *pro* κείσω *dormiam, à* κέω. *Hinc Italorum* cheto *i. quiete, ſtell.* χεύω *pro* χεύσω, *ſpargã, à* χέω. *Sic* βέομαι *pro* βέσομαι *à* βέω *i.* βιόω.
      - Quædam *futura Poetæ à regulari themate formant, quæ communiter irregularia fuiſſent: vt,* δεικνύσω *pro* δείξω, *à verbo* δεικνύω. *Hinc participium perfectum* δεδεικνυμένος.
  - **Imperatiuo**
    - Contractioni *ſecunda circumflexorum* α *præmittunt Poetæ. Vt,* βοάατω *pro* βοάτω.
    - Verbum εἰμὶ *habet Poeticè* ἔσσο & ἔσο *pro* ἴσθι: ἔστω *pro* ἔστω.
  - **Optatiuo**
    - Contractioni *ſecunda circumflexorum præmittunt Poetæ* ω: *vt,* βοόῳμι *pro* βοῷμι.
    - Aoriſtus *ſecundus ſecunda & tertia verborum in* μι *Poeticè contrahitur: vt,* σταίην, σταῖμεν, σταῖεν, *pro* σταίημεν &c. δῴην, δῷμεν, δῷεν, *pro* δοίην &c.
    - Anomala *in* μι *Poetæ efferunt per* οἴμην, οἶσα, οἶ, *pro* εἴην &c. ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, *pro* εἴην, εἴης, εἴη. *Sic Anteſignanus.*
  - **Coniunctiuo:**
    - Contractioni *ſecunda circumflexorum præmittitur* ο, ω *vel* α: *vt,* βοόω *pro* βοῶ, βοάᾳ *pro* βοᾷ: *id etiam videmus Aoriſto ſecundo tertiæ in* μι *contingere: vt,* δώω, δώῃς, δώῃ *pro* δῶ, δῷς, δῷ: & *in plurali* δώωσι *pro* δῶσι, γνώωσι *pro* γνῶσι.
    - Terminationi *Ionicæ inſerunt Poetæ iota: vt* εἴω *pro* στέω, ἔω *pro* ἔω, φείω *pro* φέω: *Id quod etiam fit in pronomine,* ἐμεῖο *pro* ἐμοῦ.
    - Primam *pluralem in* ωμεν *efferunt per* ομεν *ait Anteſignanus: vt,* δείδομεν *pro* δείδωμεν, *adiſcemus à* δείδω, *in aor. primo. Ita* δῴομεν *pro* δῴωμεν, *quod etiam Poeticè dicitur pro* δῶμεν *demus:* τύπτομεν *pro* τύπτωμεν.
  - **Infinitiuo:**
    - Contractioni *hic quoque præmittitur* α: *vt,* βοάαν *pro* βοᾶν.
    - Atticè *formato tẽpore in* ειμεναι, *Poetæ geminant* μ *per anadiplaſiaſmum: vt,* τετύμμεναι *pro* τετύφθαι. *Quandoque per* ἔκθλιψιν *ει in* η *mutant, ut prius in prima circumflexorum: vt,* ποιήμεναι *pro* ποιεῖν, κεχύμεναι *pro* κεχύσθαι.
- **Paſſiuo,** *de quo ſigno* I.
- **Medio; enim variationes Poeticæ ferè ſunt eadem cum Actiuo & Paſſiuo. Etenim**
  - Contractis *in* α *vel* ω *ſecunda circumflexorum Poetæ quoque in quouis modo præmittunt* α, ο *vel* ω: *vt,* βοάομαι *pro* βοῶμαι, βοάασθαι *pro* βοᾶσθαι.
  - Præterita *nonnunquam tranſponunt Poetæ per metatheſin: vt,* ἄμμορα *pro* μέμορα, δέδορκα *pro* δέδρακα *à* δέρκω.
  - Præteriti *quoque penultimam producunt Poetæ: vt,* δείδια *pro* δέδια, *à* δείδω: μέμηλα *pro* μέμελα *à* μέλομαι.
  - Cùm *rarò formetur præteritum medium in ſexta barytonorum, fingunt illud frequenter Poetæ: vt,* δέδηα *à* δαίω, κέκηα *à* καίω, πέφυα *à* φύω.
  - Tertia *coniugatio circumflexorum futurum ſecundum non habet. At verò Poetæ hoc ſibi pro libitu fingere permiſſum exiſtimant: vt,* ὀμοῦμαι *dicunt in futuro medio ab* ὄμόω, *iuro.*
  - Infinitiui *Perfectum Atticum per diplaſiaſmum reddunt: vt,* τετύφθαι *pro* τετυμμέναι.

I. Paſſiui

I.
Paſſiui quoque Generis Poetica formatio examinari debet per modos eius & tempora. Eſt ergo Poeticus

- Indicatiuus
  - Contractio in α & ω per epentheſin poeticam hoc quoque, vt & in reliquis modis acquiret alterum α, o & ω, in primis in tertiis pluralib. imperfecti: vt, βοόωμαι pro βοῶμαι: ἠγοράασθε pro ἠγοράσθε ab ἀγοράομαι: δηϊόωντο pro δηϊῶντο ab [illegible]. In partic. ἀντιόωσα pro ἀντιῶσα ab ἀντιάω.
  - Tertia pluralis praeſentis Imperfecti & Futurorum formatur poetice à tertia ſingulari, ponendo α ante ται, vel τι ſeruato nonnunquam vocali longa, vel diphthongo metri cauſa. Idq; non ſolum in dictis temporibus, ſed etiam in Praeterito perfecto & Pluſquamperfecto. Ionicè eodem modo formatis, vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] & [illegible] pro [illegible]: [illegible] vel [illegible] pro [illegible] & [illegible] vel [illegible] pro [illegible] ab [illegible] pro [illegible] & [illegible] Ionicè, & [illegible] poeticè pro [illegible].
  - Verba in νω, & alia nonnulla, quae in praeterito amittebant ν, illud in Aoriſto primo recipiunt: vt, ἐκλίνθην pro ἐκλίθην, à κλίνω: [illegible] pro [illegible] à κείρομαι. [illegible] pro [illegible], à [illegible] ſpiro.
  - Nonnunquam in perfecto per μετάθεσιν dicunt Poetae ἔστυμαι pro σέτυμαι. Hinc pluſquam perf. [illegible]: aoriſtus [illegible]: participium [illegible]. In aoriſto item [illegible] pro [illegible] pro [illegible] à τρέφομαι.
- Imperatiuus: In hoc modo vt & in ſequentibus vbi contractis ſecunda circumflexorum in α vel ω fit Poetae alterum interſerunt vel α vel ω: vt βοάασθαι pro βοᾶσθαι. βοάω pro βοῶ. [illegible] pro [illegible] &c.

G.
In reliquis etiam orationis partibus Poetarum notanda eſt conſuetudo. Ergo

- ADVERBIA
  - Nonnulla à nominibus forment Poetae adiecta particula δε: vt, Μέγαράδε, ad Megara: οἶκόνδε, domum: ἅλαδε, ad mare: [illegible] δε, ad terminationem mortis. Vbi δε videtur aſſumere ſignificationem praepoſitionis εἰς.
  - Vſitata immutant Poetae vel addendo aliquid per paragogen. vt, τίη pro τί, cur? vel auferendo. vt, τηλε pro τηλοῦ, πῆ pro πότε. Σ imprimis & ν abiiciunt: vt, πολλάκι pro πολλάκις: πλειστάκι pro πλειστάκις: χύδα pro χύδην: [illegible] pro [illegible], ὄπισθε pro ὄπισθεν, ἱκανῶς pro [illegible].
- CONIVNCTIONES ſuo modo efferunt metri cauſa Poetae: pro καίπερ dicunt [illegible] pro ἄρα, ἄρ. Particulas [illegible] παραπληρωματικὰς proprias habent: [illegible] τοι, τω.
- PRAEPOSITIONES Poetae efferunt nonnunquam per apocopen: vt, πὰρ pro παρὰ, ἂν pro ἀνά. Nonnunquam iota ex abundanti adiiciunt: vt, ἐνὶ, εἰνί & εἰν pro ἐν, ὑπείρ pro ὑπὲρ, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible], [illegible] pro [illegible].

C.
Duae vel plures dictiones poetica licentia reſpectu habent inter ſe vel

- Ortographicum, quando à Poetis ſoluuntur ea, quae deberent eſſe iuncta. Eſt ergo tmeſis apud Poetas frequentiſſima, vt & hyperbologes: vt, [illegible] ἐπ' [illegible], pro [illegible].
- Syntacticum, vbi obſeruari poteſt
  - Ellipſis exempli gratia Nominis: vt, [illegible] ἄρα [illegible], ait Homerus, & ſubauditur [illegible] vel [illegible]. Praepoſitionis item: vt [illegible] pro ἐν [illegible]. Et certè apud Poetas frequenter omittuntur praepoſitiones, ſed ſubaudienda ſunt.
  - Pleonaſmus frequens apud Poetas, particularum μὲν, δέ, & aliarum, inprimis completiuarum.
  - Enallage,
    - Antimeria:
      - Nomina pro Aduerbiis vſurpant Poetae: vt, πλαγὺ χαίρειν pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], παννύχιος pernox pro tota nocte: apud Homer. Iliad. 2. [illegible] παννύχιοι [illegible].
      - Praepoſitionibus Verborum loco videntur vti Poetae: vt πάρα pro πάρεστι, ἔνι pro ἔνεστι. Quamuis reuera praepoſitio non ſit ſed verbum per apocopen Poeticam formatum.
      - Verbis vtuntur Poetae vice Nominum: vt, [illegible] pro [illegible].
      - Aduerbia pro Nominibus vſurpant Poetae: vt, ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανοῦ. Sic Nicander. Niſi dicere velimus praepoſitionem ἐξ abundare.
    - Heteroſis:
      - Qualitatis. Annotat Euſtathius ſubſtantiua innumera facere apud Poetas officia epithetorum: vt, ἀνὴρ [illegible] pro [illegible].
      - Speciei:
        - Poſſeſſiuis vtuntur Poetae pro Primitiuis: vt, παρθενικὴ pro παρθένος. Hoc Atticorum eſſe dicit Corinthus ſed pernegat H. Stephanus.
        - In pronominibus etiam loco Deriuatiuorum primitiuis vtuntur Poetae. vt, apud Heſ. [illegible]. Hic σεῖο pro σοῦ vſurpatur.
      - Numeri: Dualem pro plurali frequenter vſurpant Poetae. vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
      - Generis
        - Nominum
          - Terminationis ſimilitudine quandoque genus pro genere vſurpant Poetae. vt, ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος, ex Pylo arenoſa. Hic Πύλος ratione terminationis videtur eſſe maſculinum cùm reuera femininum ſit.
          - Nonnunquam ſolius ſignificationis ratione habita negligunt Genus Poetae. vt apud Hom. [illegible] pro [illegible].
        - Verborum:
          - Actiuum pro Paſſiuo adhibent Poetae. vt, πόλις εὖ ναιετάουσα ciuitas bene habitans, pro bene habitata: [illegible], qui percuſſit, pro percuſſo. Ait Caninius ſe vnum obſeruaſſe Aor. ſecundum apud Poetas, qui paſſiuam habeat ſignificationem, nimirum, ἔτραφον, ἔτραφες, ἔτραφε pro nutritus ſum, &c.
          - Paſſiuum vice Actiui vſurpant Poetae: vt apud Euripid. [illegible] pro [illegible]. Sic inquiunt nonnulli. Et tamen mediam terminationem duntaxat quae ſua quoque natura actiuè ſignificat, pro paſſiua vſurpant: vt [illegible] pro [illegible]. Eſt enim illa non minus media quam paſſiua terminatio.
      - Caſuum in praepoſitionibus
        - Μετὰ poeticè cum Datiuo conſtruitur: vt μετ' [illegible], id eſt σὺν [illegible].
        - Περὶ Datiuũ acquirit poeticè. vt, [illegible] Μενελάῳ, timui à flauo Menelao.
        - Κατὰ cum Genitiuo pro ἀπὸ poeticè vſurpatur. vt, κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, de verticibus Olympi.
  - Hyperbaton: vt apud Sophoclem [illegible] pro [illegible]. Ne mihi ſit vſura vllius boni, ſed execratus per eam, ſi quicquam contra te, &c. de quibus me accuſes. Apud eundem [illegible] pro ἀπὸ [illegible].

DIALECTORVM OMNIVM

Synopsis.

Sigillatim iam videmus quæ ſint dialectorum Græciæ præcipuarum diverſa proprietates. Quod ſi in vnū collecta ſingulis, Methodi ἡγεμονία, cōuenientiam omnium & diſcrepantiam oſtendemus, laboris quidem plus ſatis fuerit, ſed diſcentium vtilitati peropportunum. Ergo quæ prius fuere dicta, generali moderatione reuocabimus hic in ſcenam, vt quam poſſit accuratiorem conſiderationem deſiderare quiſpiam, in ſpeciali tabula depictam cognoſcat. Sed & minus celebrata minorum Græciæ nationum id omnia ſuo loco & ordini adiiciemus, quod prius ob loci importunitatem fieri non potuit. A communi itaque Græcorum lingua, quam doctiſſimi Grammatici ex probatorum auctorum ſcriptis in compendioſa præcepta redegerunt particularium quorundam eiuſdem Græciæ populorum loquendi vſus variat, tum

Significatione, quam inter ſe earundem vocum habent diuerſam: quod pauca aliquot exemplis docebimus, plurium ſeligendorum dexteritatem, quotidiana ſtudioſorum lectioni relinquentes.

- Aeoles, vt audiuimus, ἀλλὰ ſaltum vocant, vt notat Etymologus, quæ vox aliâs Ramum denotat. Sic σταλαγμὸς, dolor, al. gutta.
- Attici τέχνας vocant artes mechanicas, aliâs in genere Artem denotante voce.
- Bœotis λέσχαι, τὰ κοινὰ δειπνητήρια, cœnacula publica, aliâs confabulationes.
- Cretenſibus ἄσπρα, τὰ στήλη. aliâs ciuitas eſt Aſiæ, nunc Nyſſa. ἀμήτορες, αἱ ἄνθη, al. matre carentes. ἀνθρίσκα, τὸ ἄνισον, al. flores. γάστριον, τυπτόμενοι ... aliâs ſacer, gulosus. δοκὰ trabs, al. pellis. ἄλλωπες, mures al. piſces.
- Cypriis κημός, carcer. al. regula. γίγγρας Adonis. al. piſcis.
- Cyrenenſibus δυνάμοι, οἱ τῶν ἀδυνῶν ἀμνοί. al. nepotes. βάσσαρος, vulpes, teſte Herodoto, al. βασσάρα baccha. βρίζας inſenſatus, al. dolium. γέρανος, imber, aliâs grus.
- Delphis ζύγαστρον, γραμματοφυλακεῖον, al. arca.
- Dorienſibus ἀτύζειν, eſt cadere, al. deturpare.
- Epheſiis ἐσσήν, rex, al. rex apum.
- Ionibus μῦθος ſermo, al. fabula. φάρμακον color, aliâs venenum.
- Lacones εἰσπνεῖν vocant ἐρᾶν, al. inſpirare & εἰσπνήλας, τὰς ἐραστάς. μόθων, verna, al. terribilis.
- Lydis ἄκυλος, τὸ αἰδοῖον, al. glans ilicis.
- Macedonibus ἄγημα, τὸ ἀριστεῖ τῆς Μακεδονικῆς τάξεως, al. agmen, quod ducem præibat. ἀκρέα, παῖς θήλεια, al. quæ præeſt arcibus, vt Ἀφροδίτη, quæ eſt in Acropoli.
- Megarenſes σά dicunt, pro τίνα.
- Phœnicibus vel Punicis γάλλωνες, ... al. χρῶμα ἵππων τὸ ὀνοειδές. Etym.
- Rheginenſibus ἄγρυπνος, inſomnis, al. ἀτίζωτος, triſtis.
- Siculis μέζα, τὰ αἰδοῖα, al. media. κίναδος, ἡ κατὰ δύσιν τῶν ... al. vulpes.
- Syracuſiis ἀντιφωνεῖν, ζηλοῦν, æmulatio al. ἀντίφασις contrarium ſignificat. ἀρύειν, inuocare al. haurire. κῦδος, calumnia aliâs gloria. πᾶς pater, al. omnis.
- Tarentinis γαῖς merces, al. colonus. μέζεα, τὰ αἰδοῖα, al. media.
- Theſſalis δημιουργός, ὁ ... τέλη, al. artifex.

Voce, vel dictione, quæ pronuntiata, ſcriptionis adminiculo oculorum ſenſu diſcernitur. Huius diuerſitates variæ ſunt, quando vel ſola literis & ſyllabis multis modis afficitur: vel cum aliis iuncta præter communem vſum, alienam copulam nanciſcitur. Vt id clarè deprehendamus, diſtinctè conſiderandum fuerit, quæ ſit affectio tum

Vnius dictionis, quæ à communi lingua diuerſa eſt vel

Omnino, vt illius totius vſus communis nullus ſit, ſed diſtinctis nationibus proprius. Sic apud

- Æoles καταῖτυξ, indumentum muliebre ſignificat.
- Atticos, varia ſunt & priuata menſium ſacrificiorum, iudiciorum nomina de quibus abunde H. Steph. in app. Theſauri.
- Bœotos, βάστακες diuites, βάσσαρα, ſcalum.
- Chios φλεύς, Bacchus.
- Cretenſes, κέρδαι vocatur δηναί. Etym.
- Cyprios κορδύλη eſt capitis inuolucrū.
- Dores, ἄττα, Ἀπφῦ pater.
- Iones, ἀμάκτειν, indignari, ἀτάρας, milites.
- Lacones βίγτον eſt ... δεικηλισταί, mimi imitatores aiū ſcribunt δεικηλισταί ... fatum. κάσς, magnum, μόρα ordo militaris.
- Lycios ... οἱ τοὺς ἄλλας φυλάττοντες. Nam ... eſt φυλάττειν.
- Macedones, γυλλὸς genus poculi.
- Phœnices & Punicos, ... Crater. βαίτυλος, Saturnus. ... vagabunda. ἀλλήτια, virgo. Κιννάμωμον, cinnamomum. Phœnicum dictionem eſſe Herodotus in Thalia hic aſſerit ... δὲ λέγουσι μεγάλας ὄρνιθας φορέειν ταῦτα τὰ κάρφεα τὰ ἡμεῖς ἀπὸ Φοινίκων μαθόντες κιννάμωμον καλέομεν.
- Spartanos, γεραστίος menſis nomen Thucyd. ἀναμαρτία & μορα, vocabula propria fuiſſe Spartanorum Pollux teſtatur.
- Syracuſios, γαφάρας, vermis. ἀφρίτης Apollo.
- Tarentinos ἄτταλος, obtrectatio, ἀτταλίζεσθαι, obtrectare. ἀταμίζειν ... ἀκίμοις ... Cœnia, Cœnum.
- Theſſalos, γογγύζειν, clamare. Philoſt. in Epiſtolis à facundo quodam oratore Gorgia.
- Trœzenios βάσιλος, τὸ ἔαρ, Ver.

Aliqua tantùm ex parte. Vide A a.

Plurium inuicem, quacunque demum ratione cohærentium. Vide Et. Aa. Si ali-

DIALECTORVM OMNIVM SYNOPSIS.

Aa. Si aliqua tantum ex parte diuerſa vox fuerit, expendenda quædam in

- Genere, eorum reſpectu quæ dictioni præter vſum vulgatiorem contingunt, ratione tum
  - Literarum, quæ varia patiuntur, vt vel ſuo loco moueantur, & mutentur, vel accedant de nouo, aut euaneſcant penitus, de quibus ſig. Bb.
  - Syllabarum, quarum tum quantitas eſt, tum acceſsio earum, quæ inſcribuntur, Toni & Spiritus, de quibus ſig. Cc.
- Specie, quatenus ſpecialioribus Etymologiæ claſsibus iam adhibentur ea, quæ in genere ſupra adumbrata. Dd.

Bb. Ortographia tribuimus, vt doceat quomodo dictio afficiatur ratione literarum tum

- Quantitatis: quatenus vel
  - Augetur
    - Initio
      - LITERA: quæ eſſe poteſt O, quod Bœoti præponunt τῷ υ. ὔλη pro ὕλη, ὄδωρ pro ὕδωρ. Hæc Aeoliorum eſt ſecundum alios.
      - B: quod Dores præfigere ſolent dictionibus à vocali incipientibus. βωλέα pro ὠλέα: quod etiam agunt Cretenſes, Lacones & Pamphylij. βάξον pro ἄξον. βαλακιώτας pro ἀλακιώτας. Aeoles illud præponunt literæ ρ ſequentibus δ, κ, τ. βρόδον pro ῥόδον, βράκος pro ῥάκος.
      - Γ. Poet. γοῖδε pro ἴσθι. Il. β. γοῖδε δ' ἱμάσθλην. Atticè vt, γλάμων pro λάμων.
      - F. Digamma: Aeol. Foῖνος pro οἶνος.
      - Θ: Iones, θειλόπεδον pro εἰλόπεδον.
      - Σ: Ait Herodotus Syracuſios σὺς πέρας dicere σπέρας.
      - L. Ion. Dor. Aeo. Poet. τεῦς pro εὖς, τὸν pro ὅν. Cyprij ἀνὶ τῷ pro ἀνύω.
      - X: Dor. vt annotat Etymol. χαλκός quaſi ἀλκός.
      - SYLLABA: A. Atticè ἀσταχυς pro στάχυς, Poet. ἀολλέας pro ἀλλέας. Ionicè, ἅπας pro πᾶς, vt ait Corinthus.
      - E: Att. ἑώρακα pro ὥρακα. Ion. εἰ pro ἰ. Aeol. ἐδάπεδον pro δάπεδον. Poet. ἐείκοσιν pro εἴκοσι.
      - O: Ionicè, οὐ pro ὐ.
      - Βα: Cretenſes aliquando hanc ſyllabam præponunt: βασκαρίζω pro σκαρίζω, βασταχυλίζω, pro σταχυλίζω, aſſumpto etiam σ.
      - Redeplicationes & anadiplaſiaſmi vſitata ſunt Atticis, nonnunquam etiam reliquis, inprimis Poetis: Bœotis item, τετίλαμαι pro τίλομαι.
    - Fine: Vide Ff.
    - Medio,
      - LITERA: I. Iones adiungunt literam ι ξεῖνος, pro ξένος. Attici quoque & Dores interſerunt: vt, χροία pro χρόα. ἐλαίας pro ἐλάας. Aol. μοῖσαις pro μούσαις. Poet. δοιδεκα pro δώδεκα. Syracuſani excluſo υ, εινα ſubſtituunt. εἴνατος pro ἔνατος.
      - O: Bœoticè, ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα.
      - Y: Iones literam υ addunt: οὖρος pro ὄρος. Dor. ζυτεῦω pro ζητέω. Aeo. αὔαδε pro ἅδε, Poet. ἀχεύω pro ἀχέω. Cretenſes αὖσος pro ἄλσος, etiam detracto λ. Bœoti, ἐπιτεύομαι pro ἐπιπέθομαι.
      - B: Aeol. ἀβλαβδόνες pro ἀλαδόνες Dorice, βῖκα pro ἴκα. Lacones ἴβαλος pro ἴαλος. Cretenſes ἴβα pro ἴα; omni enim vocali præmittunt β, quod apud Euſtat. Heraclides de Pamphiliis dicit.
      - Γ: Ion. ἐρίγδουπος pro ἐρίδουπος. Bœot. ἰώ pro ἐγώ.
      - Z: καλίζω pro καλέω, quod pro καλίω dicitur. Cypriis.
      - Θ: Dor. δίχθα pro δίχα.
      - K: Aeol. ὄκχος pro ὄχος Maced. ἀκιδία pro ἀδία. Poet. ἔκκα pro ἔκα.
      - M: Ion. λάμψομαι pro λήψομαι.
      - N: Dor. ὀρνύω pro ὀρύω. Lacones ἄνδα pro ἀυτη, ſublato υ. Cretenſes σπένδω pro σπεύδω. extrito υ.
      - P: Atticè vt κατώρριξε pro κατώριξε, Euſtath.
      - Σ. Ion. Dor. Aeol. λεγόμεσθα pro λεγόμεθα.
      - T. Att. & Cypr. πτόλις pro πόλις. Ionicè ὅττι pro ὅτι.
      - Diplaſiaſmum in primis Poetæ amant: Iones item, Dores, & maxime Aeoles, qui hac parte aliquid peculiare habere videntur.
      - SYLLABA: A. Dor. ποτειδάον pro ποσειδῶν. Aeol. μοισάων pro μουσῶν. Poet. κεράατος pro κέρατος. Bœot. ληστάων pro ληστῶν.
      - E. Ion. αἰνέω pro αἰνῶ. Dor. κενεός pro κενός. Aeol. δύεσι pro δυσί. Poet. γῆθεσθαι pro γῆθεσθαι.
      - H. Poeticè: vt, θηΐος pro θεῖος.
      - I. Ion. λέγοιεν pro λέγοιν. Poet. ἵπποιϊν pro ἵπποιν.
      - O. Att. ἀγόοχα pro ἄγηχα. Aeolicè ἐσέρωται pro ἔρωται.
      - EI. Poet. θαμειαὶ pro θαμαί.
      - Δο: Att. ἐδήδοκα pro ἔδηκα.
      - Tη. Ion. ἐτήτυμος pro ἔτυμος.
      - Verba aliàs ſuo modo noua per Epentheſin formabant Attici, vt ſuo loco dicitur. δεικνύω pro δείκω.
  - Minuitur, de quo ſeq. pag. Gg.
- Qualitatis, qua mutatur litera per ἀντιστοιχίαν. Vide Hh.

Ff. In Fine augetur dictio

- LITERA N ἐφελκυστικὸν etiam ſequ. conſonante, addunt Attici & Poetæ. Illi aliás dicunt ἦδεεν pro ᾔδει. Aeol. ἄρην pro ἄρα. Dor. ἐγών pro ἐγώ.
- Σ. Dores & Megarenſes οἴκαδ᾽ ες pro οἴκαδε. Cret. ἄγες pro ἄγε.
- SYLLABA, E. Poeticè ἦε pro ἦ.
- O. Poeticè μίνυθο pro μίνυθ.
- I. Att. Dor. Ion. λόγοισι pro λόγοις. Attici inprimis hoc agunt, ad intendendam vim ſignificationis. νυνὶ, τουτί.
- EI. Att. οἶνοι pro οἴμοι. Ion. & Epheſij, ἄφαρεί pro ἄφαρ.
- Δε & alias ſimiles dictiunculas paragogicas Attici vſurpant.
- Δε. Vt. οὐδεί pro οὐδ᾽ Atticè.
- Θεν. Poeticè πάροιθεν pro πάρος.
- Θα. Aeol. ἴφιθα pro ἶφι. χρῆσθα pro χρῇ. ἦσθα pro ἦς. Hoc etiam Atticis tribuit Steph.
- Νε. Dor. ἐγώνη pro ἐγώ.
- Γα. Dor. ἐγώνγα pro ἐγώ.
- Τι. Att. πάντοτι pro πάντ.
- Τε. Ion. ἐφ᾽ ᾧτε pro ἐφ᾽ ᾧ.
- Χι. Att. ναιχὶ pro ναί. Dor. ἄγι pro ἄ.
- Φι. Poet. Vt. ςρατόφι pro ςρατός.

Gg. Minuunt dictio Dialectorum

Initio.

- LITERA, Δ. Ion. & Aeol. αἰνός pro δεινός.
- Γ. Ion. αἶα pro γαῖα.
- Λ. Ion εἴβειν pro λείβειν.
- M. Æol ἴα pro μία.
- Σ. Ion. & Dor. μικρός pro σμικρός. Aeol. μίλαξ pro σμίλαξ. Poet. καμάνδρεον pro σκαμάνδρεον. Cypr. ἀγάνα pro σαγήνη.
- T. Dor. ἆμος pro τῆμος.
- SYLLABA, A. Att. & Poetæ mediante apoſtropho τῆ γορᾶ. Alij hoc tribuunt Aeolis.
- E. Att. μοῦ pro ἐμοῦ. Ion. κεῖνος pro ἐκεῖνος. Poet. πίςαται pro ἐπίςαται.
- Aω. Dor. λῶ pro θέλω.
- Iones etiam & Poetæ augmentum detrahunt: βεβλήμην pro ἐβεβλήμην.

Medio.

- LITERA, E. Dor. ἐχθὶς pro ἐχθές.
- I. Ion. δέξω pro δείξω. Att. ποεῖν pro ποιεῖν. Dor. σφὸς pro σφεῖς. Aeol. ἄρχαος pro ἀρχαῖος. Att. ἕταρος pro ἑταῖρος. Poet. ἀγέρω pro ἀγείρω.
- Y. Dor. βασιλέσι pro βασιλεῦσι. Poet. δίπος pro δίπους. Cret. ἄργυτος pro ἀμέλυθος.
- B. Att. ῥάλλειν pro βάλλειν.
- Γ. Aeol. & Poet. φάρυξ pro φάρυγξ. Ion. ἀνώκω pro ἀνώγκω. Bæot. ἰώ pro ἐγώ. Tarent. ὀλίος pro ὀλίγος.
- Δ. Ion. Dor. Aeol. ἴσεος pro εἴδεος. Poet. μόλιβος pro μόλυβδος.
- Θ. Dor. ἐσλὸς pro ἐσθλόν.
- K. Ion & Dor. δέξα pro δέξαι.
- Λ. Dor. κάλιον pro κάλλιον, parallepſis. Ionicè item.
- Σ. Att. νομιῶ pro νομίσω. Ion. ἐπίθετο pro ἐπίθετο. Dor. ὅπιθεν pro ὄπισθεν. qui aſperum ſpiritum illius loco ſequ. vocali inſcribunt, vt Pamphilij, Eretrienſes, Lacones μῶᾶ, pro μοῦσα. Βασ. ἐργάθην pro ἠργάσθην.
- P. Dor. σκᾶπτον pro σκῆπτρον.
- T. Ion. κέρεος pro κέρατος.
- SYLLABA, A. Poet. ἐλάας pro ἐλαίας, γλακτοφάγοι pro γαλακτοφάγοι. Sic & Maced. κεβλή pro κεφαλή.
- E. Att. νηρεῖδας pro νηρηίδας. Dor. ἐδόμβαι pro ἐδόμεναι. Poet. ἔπλε pro ἔπελε. Ion. φέρτε pro φέρετε. Aeol. ἴρον pro ἱερόν.
- O. Att. οἶμαι pro οἴομαι. Dor. μενέλας pro μενέλαος. Aeol. ἀγνόκαμες pro ἀγνοοῦκαμεν. Poet. τίπτε pro τί ποτε.
- Ω. At. & Poet. ἑκάτερθεν pro ἑκατέρωθεν.
- EI. Att. ὄφλω pro ὀφείλω.
- Eυ. Dor. κέλομαι pro κελεύομαι.
- Δα. Att. Vt. οἶσθα pro οἶδα σθα.
- Mo. Dor. ὁπάτριος pro ὁμοπάτριος. Ion. ἀρμάζοντες pro ἁρμόζοντες.
- Mn. Aeol. ὤρσεν pro ὥρμησεν. Ion. οἶμα pro οἴμημα.
- Nε. Poet. ἄμινα pro ἀνεμώνη.
- Pε. Ion. ἔξαιτος pro ἐξαίρετος.
- To. Laconicè & Creticè. αὐς pro αὐτός.
- Eſt etiam poetica Syncope compoſitorum notanda: de qua ſuo loco.

Fine: minuitur dictio vel

- LITERA: N. Att. ἄλλο pro ἄλλον. Aeol. ὄπισθα pro ὄπισθεν. Iones ν ἐφελκυστικὸν non addunt, vt nec Attici veteres Poetæ, πρόσθε pro πρόσθεν. Syracuſij ν auferunt ſubſtituto iota. ἐσδοῖ pro ἐνδόν.
- Σ. Dor. ὁ pro ὅς. Aeol. ὁ pro οὕς. Poet. πολλάκι pro πολλάκις. Maced. κοπαίρα pro κοπαίρες.
- SYLLABA: A. Dor. πάρ pro πάρα. Poet. ἀνλύω pro ἀναλύω.
- E. Poet. λίς pro λέων.
- I. Atticè, vt. πρῶ pro πρωί.
- Mα. Dor. δῶ pro δῶμα.
- Nα. Att. κρείττω pro κρείττονα. Ion. κυκεῶ pro κυκεῶνα.
- Nov. Att. vt κάρα. Ion. κάρη pro κάρηνον.
- Meov. Dor. κεῖ pro κεῖμενον.
- Bδα. Dor. λάμ pro λάμβδα.
- Σα. Att. βασιλίς pro βασίλισσα.
- Σι. Ion. σφί pro σφίσι.
- Tα. Ion. ἱδρῶ pro ἱδρῶτα. Dor. κέρα pro κέρατα.
- Tως. Atticè, vt πρέπον pro πρεπόντως, vt ait Corinthus, quod tamen negat Stephanus.

SYNOPSIS.

Hh. Qualitas dictionũ per dialectos variata, comprehendit in ſe mutationem literarum, & eius tum

- Ordinis, *qui turbatur, vt poſteriores præeant, præeuntes ſequantur, quod per Hyperthesin & Metathesin ab Ionibus ſit, Doribus, Aeolibus & Poetis: vt ſuo loco exemplis oſtenditur.*
- Figuræ, *per ἀντιστοιχίαν, quam Enallagen vocat Grãmaticus. Mutatur ergo*
  - Vocalis vel
    - Vna tantum
      - A in
        - E, *Atticè* λεὼς *pro* λαός. *Ion* γέρρα *pro* γάρρα. *Dor.* ἄτερ@ *pro* ἕτερ@. *Aeol.* λεγόμεθεν *pro* λεγόμεθα *addito* ν.
        - H. *Att.* ἀνεχώρησεν *pro* ἀνεχώρησαν. *Ionicè* α *mutatur in* η, *ſi ſit longum: quamuis apud poſteriores etiam breue* α *in* η *abeat:* θύρη *pro* θύρα. *Dor. pro* τη- γάλη *παγάν.* *Aeol.* ἀὴρ *pro* ἀήρ. *Poet.* βῆσα *pro* βᾶσα. *Cretice,* ἦρας *pro* ἄρας. *Bœot.* τιμάει *pro* τιμάειν. *Sicul.* φήμη *pro* φῆμη.
        - O. *Att.* ὀγυιάς *pro* ἀγυιάς. *Aeol.* στροτός *pro* στρατός. *Poet.* ὁρόω *pro* ὁράω.
        - Υ *Dor* συρξ *pro* σάρξ. *Aeol.* σύρκας *pro* σαρκας. *Dorice item.*
        - Ω. *Att.* κρώζω *pro* κράζω. *Ion.* χρέω *pro* χρέα. *Poet.* δρώω *pro* δράω. *Bœot.* ὥρι- στ@ *pro* ἄριστ@ *aut Etym.*
        - AI. *Aeol* φαισι *pro* φασι.
        - EA. *Ion.* σφέας *pro* σφᾶς.
      - E in
        - A. *Ion* μέγαθ@ *pro* μέγεθ@. *Dor.* τράχω *pro* τρέχω. *Aeol* ὄπισθα *pro* ὄπισθεν. *Att.* ἄτερ@ *pro* ἕτερ@.
        - H, *Att.* ἠδυνάμην *pro* ἐδυνάμην. *Ion.* θηήσαντο *pro* θεάσαντο. *Aeol.* ἀχιλλῆος *pro* ἀχιλλέ@. *Poet.* ἄντος *pro* αὐτός.
        - I, *Att.* οὐδὶ *pro* οὐδέ. *Ion.* ἱστίη *pro* ἑστίη, *Bœot.* ἰὼ *pro* ἐγώ, *Cret.* ἰσ φαλ@ *pro* ἐς φαλ@.
        - Υ *in contractionibus Atticè: vt,* τοὔνδυμα *pro* τὸ ἔνδυμα.
        - O, *Att.* πέπομφα *pro* πέπεμφα. *Dor.* λαῶν *pro* λαῶν. *Aeol.* ὀδόντα *pro* ἐδόντα.
        - Ω *Dor.* νικῶ *pro* νίκει. *Poet.* τρωπάω *pro* τρέπω.
        - AI. *Atticè: vt,* δαὶ *pro* δέ.
      - H in
        - A. longum *Atticè: vt,* ὑγιᾶ *pro* ὑγιῆ *Ion. in* α *breue* κάλη *pro* κάλη, λελακυῖα *pro* λεληκυῖα. *Dor in* α *longum* σελάνα *pro* σελήνη, δᾶμ@ *pro* δῆμ@. *Aeol. etiam & Bœoti,* πύλα *pro* πύλη, *pleno huius literæ ſono delectati.*
        - E, *Att.* νεώς *pro* ναός. *Ion. in paucis* ἐστέα *pro* ἠστέα. *Dor.* ἔρος *pro* ἔρως. *Poet.* τα- στρὸς *pro* ναυτρός. *Aeol.* ἀδίκεσται *pro* ἀδίκησται.
        - I. *Bœot.* πιδάξ, *vnde* πιδάξ *pro* πηδάξ. *Etymol.*
        - Ω. *Ion.* ἀρωγὴς *pro* ἀρηγής. *Dor.* τῶς μελέοντας *pro* τοὺς μελέοντας. *Atticè,* ἄχωκα *pro* ὤχηκα.
        - AI. *Ion. & Poet.* νικαίη *pro* νίκη, *aſſumpto* α. *Laconicè* βλαιτὰ *pro* βλωτά. *Dor.* τίθαιμι *pro* τίθημι. *Hoc etiam Aeolis tribuunt.*
        - EI, *Att.* ποῦρυλ@ *pro* ποῦρυλ@. *Aeol* πεῖλδυς *pro* πηλδύς. *Ion.* πλειονάκεια *pro* πλειονάκια, *aſſumpto* α. *Dor.* τίθεικα *pro* τίθηκα, *quod etiam Bœoti agunt, quorum eſt proprium* η *in* ει *commutare nimirum, vt Anteſign. annotat, vbi Dores ſeruant* η: *vbi verò mutant in* α, *tunc ſeruare* η.
        - EA. *Att.* ἐάλωκα *pro* ἥλωκα. *Poet.* ἐάγην *pro* ἥγην.
        - EE, *Dor.* φελέεσθαι *pro* φιλῆσθαι. *Etymol.*
        - ΕΥ *Poet.* ἄρδυς *pro* ἄρης.
      - I in
        - E, *Ion.* ὀφεῖ *pro* ὄφει. *Aeol.* ἀδίκαιος *pro* ἀδίκαιος. *Atticè,* ἴερδις *pro* ἴερδις.
        - H, *Ion.* κηνίω *pro* κινίω. *Aeol.* ἀυτίκα *pro* αὐτίκ.
      - Υ in
        - H. *Aeol vide tabulam propriam.*
        - I. *Aeol.* ἴψηλος *pro* ὑψηλος.
        - Ω, *Aeol.* ὤψηλος *pro* ὑψηλος.
      - O in
        - A. *Aeol.* ὄντα *pro* ὦτα. *Dor.* εἴκατι *pro* εἴκοσι. *Cret.* ἄνειρος *pro* ὄνειρος.
        - E *Dor.* ἀνδροφόνος *pro* ἀνδροφόνος. *Aeol.* πρὲς *pro* πρός.
        - I *Atticè. vt,* δῖνες *pro* δεῦρο.
        - Υ, *Aeol* ὄνυμα *pro* ὄνομα.
        - Ω. *Att.* δῶω *pro* δύω. *Ion.* δοῦρα *pro* δοῦρα. *Dor.* ὦρος *pro* ὄρος. *Aeol.* ὤμοιος *pro* ὅμοιος. *Poet.* δύω *pro* δύω.
        - H *Poet.* θηητέος *pro* θεατέος.
        - ΕΥ. *Poet.* ὑδρεχόος *pro* ὑδροχόος.
        - OI. *Dor.* ποιῶ *pro* ποιῶ.
        - ΟΥ, *Dor.* δέξομαι *pro* δέξομαι.
      - Ω in
        - A productum. *Dor* γελᾶν *pro* γελῶν. *Aeol. quoque Bœot.* ποσειδᾶν *pro* ποσειδῶν. *Tarentini* ἆτα *pro* ὦτα. *Cret.* ἆλαν *pro* ὦλαν *metatheſi. Siculè etiam* ἐτύψα *pro* ἔτυψα, *vt quidam volunt.*
        - O. *Aeol* ὄρα *pro* ὥρα. *Poet.* εὐρύχορος *pro* εὐρύχωρος.
        - AO. *Ion.* ζάωρον *pro* ζώρον. *Poet.* φάος *pro* φῶς.
        - ΟΥ, *Lac.* ἀπισοῦσιν *pro* ἀπίσωσιν.
        - ΕΥ, *Dor.* ἠγάπευν *pro* ἠγάπων.
        - ΕΩ *Ionice. vt,* τιθέω *pro* τιθῶ.
        - OI, *Syracuſ.* ἔξοι *pro* ἔξω.
    - Plures, *quæ vel in vnam ſolam, vel in diphthongum abeunt. de quibus Ii.*
  - Diphthongi. *Kk.* Conſonantes. *Ll.*

Ii. Plures quoque Vocales cum aliis permutantur.

- AEI in H ſine iota ſubſcripto, Attice & Dorice: Ut, πεινῆς pro πεινᾶῆς, διψῆς pro διψᾶῆς.
- AE in
  - H, Dor. ἴζη pro ἴζαι, ἐγέλης pro ἐγέλαις, κιρνῆς pro κιρναίεις. Attice quoque in aliquibus Verbis idem agunt, ut σεινῆς pro σεινάεις.
  - OY, Att. τριακοντούτης pro τριακονταέτης.
- AO in Ω. Att. ἴστω pro ἴσταο.
- EA in
  - A, Att. πειρατᾶ pro πειρατέα. Dor. θᾶσαι pro θέασαι.
  - H, Ion. συνήπη pro συνέπεα. Dor. κρῆς pro κρέας. Aeol. item Poet. βασιλῆ pro βασιλέα.
- EE in EI, Ion. ἄρεος pro ἄρεος. Poet. δημοσθένεος pro δημοσθένεε.
- EI in EI. Att. πηλείδης pro πηλεΐδης.
- EO in
  - EI, Att. δεῖον pro δέον.
  - EY, Ion. πλευνας pro πλέονας. Dor. ἄρευς pro ἄρεος. Poet. πόλευς pro πόλεος.
  - OY, Att. ἐπίθου pro ἐπίθεο, extrito ε.
- EΩ in Ω. Att. πειραιῶς pro πειραιέως.
- HI in H cum iota ſubſcr. νηρῇδα pro νηρηΐδα.
- Ii in I longum Ion. ἱρός pro ἱερός.
- OA in Ω. Ion. βῶξ pro βόαξ. Dorice item.
- OE in OY, Att. φυτουργός pro φυτοεργός.
- OI in OI, Att. οἶς pro ὄϊς.
- OH in Ω. Ion. βῶσαι pro βοῆσαι.
- OO in OY. Attice ut ἁπλοῦ pro ἁπλόου, δίδου.
- ΩH in A, Dor. ὁρᾶν pro ὁρώην.
- ΩI in Ω cum iota ſubſcr. λῷον pro λώϊον, Attice.
- OI in ΩI, Boeot. γελῶιος pro γελοῖος.

Kk. Diphthongi ſimiliter tranſmutantur. & quidem

Propriæ.

- AI in
  - H cum iota ſubſcr. Att. ἠμαινα à μιαίνω, Ion. αἰνείης pro αἰνείαις. Poet. ςῆλαι pro ςῆλαι. Boeot. πεπόνθημ pro πεπονθέαμαι, ubi iota non ſubſcribitur.
  - AÏ per diæreſin, Aeol. πάϊς pro παῖς, in monoſyllabis.
- AY in
  - A, Dor. νᾶς pro ναῦς.
  - Ω, Dor. ὦλαξ pro αὖλαξ. Ion. τρῶμα pro τραῦμα.
  - HY, Ion. νηῦς pro ναῦς.
  - OY, Dor. τώτας pro ταύτας.
  - OY, Ion. θῶμα pro θαῦμα: vel etiam ωύ diſſolvitur.
- EI in
  - A: Ut, Dorice κλᾶδας pro κλεῖδας.
  - H cum iota ſubſcr. Att. βασιλῆς pro βασιλεῖς. Dor. τῆνος pro κεῖνος. Aeol. ἦλθον pro ἦλθεν, etiamſi iota non ſubſcribatur. Boeot. χῆρα à χείρω, at Etymol. Lac. λύκηος pro λύκειος.
  - EA, Ion. πυκνάζει pro πυκνάζει.
  - EE, Ion. σφέες pro σφεῖς. Poet. ἔεργω pro εἴργω.
  - EY, Ion. πλευν pro πλεῖν.
  - EI, Aeol. ἀργήεις pro ἀργεῖος. Poet. θήϊος pro θεῖος.
  - EΩ, Att. ἀφέωκα pro ἀφεῖκα.
  - HI, Att. κληΐδα pro κλεῖδα. Ion. πηληΐδης pro πηλεΐδης.
  - OI, Aeol. ὄνοιρος pro ὄνειρος.
  - AI, Dor. φθαίρω pro φθείρω. Cret. ἄναιρος pro ὄνειρος.
- EY in
  - H, Aeol. ὀρφηῦ pro ὀρφεῦ. Α᾽χίλλης pro Α᾽χιλλεῦς.
  - Ω, Ion. ἐκπλώσας pro ἐκπλεύσας.
  - EY, Poet. ἐΰζωνος pro εὔζωνος.
  - OY, Dorice, ut ἔσσυα pro ἔσσευα.
  - HY, Att. ηὐχόμην pro εὐχόμην: & in HY, Poet. & Ion. ἠΰκομος pro εὔκομος.
- OI in
  - EI, Att. δυεῖν pro δυοῖν.
  - OÏ, Aeol. κοΐλον pro κοῖλον.
  - Ω cum iota ſubſcr. Att. μεμψώλῳ pro μεμψώλαοι. Dor. πυρώδῃκες pro πυρώδηκες.
- OY in
  - Ω, Att. μεμψόλω pro μεμψολάου. Dor. & Aeol. μῶσα pro μοῦσα. Ion. ὦν pro οὖν. Boeotice quoque. Hic ἀπειλᾶ ſe ab ὕτεω. Etymol.
  - A, Dor. αἰνεία pro αἰνέου.
  - H, Aeol. φοιβήμμενος pro φοιβούμενος.
  - AO, Aeol. αἰνέαο pro αἰνέου. Boeot. idem.
  - EO, Ion. ἐμέο pro ἐμοῦ.
  - EΩ, Ion. βορέω pro βορέου.
  - EY, Aeol. λαλεῦσα pro λαλοῦσα. Dor. φιλεῦσι pro φιλοῦσι.
  - OA, Ion. χρόα pro χροῦν.
  - OI, Dor. μοῖσα pro μοῦσα. Aeol. χρύσοιν pro χρυσοῦν.
  - OO, Ion. ῥόος pro ῥοῦς.
  - OIO, Ion. & Poet. λόγοιο pro λόγου. Attice item & Dorice.

Impropriæ, quas Dores in ſimplices Vocales mutãt, ablato iota ſubſcripto, ᾳ in α, ῃ in η, ῳ in ω. Præterea

- A cum iota ſubſcr. in
  - H cum iota ſubſcr. Ion. mutatur. αἰνέῃ pro αἰνείᾳ.
  - AÏ, Aeol. βοάϊς pro βοᾷς.
  - HI, Ion. ῥηΐδιον pro ῥᾴδιον.
- H cum iota ſubſcr. in
  - EI, Att. βούλει pro βούλῃ.
  - HI, Ion. χρηΐζειν pro χρῄζειν. Poet. κληΐδων pro κλῃδών.
  - A cum iota ſubſcr. Dor. ᾆχι pro ᾗχι.
- Ω cum iota ſubſcr. in
  - ΩÏ, Ion. τῶϊ λόγωϊ pro τῷ λόγῳ.
  - OI, Boeot. ἡρώοι pro ἡρῷοι. Syrac. ἀρμοῖ pro ἁρμῷ.

Conſonantium variationes & mutuæ permutationes diverſæ ſunt. Nam quoad

- **Mutas,**
  - Iones hæc habent ferè peculiare, ut mutent Tenues in Denſas, & Denſas in Tenues viceverſa. ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα. δέκομαι pro δέχομαι.
  - Poetæ mutant tenues & aſpiratas in medias δίδ᾽ ἀεγγίδω pro δίδ᾽ ὀικαυθρά; ἀγγίδω pro ἰχνίζω.
  - Π in
    - Κ. Aeol. κόαν pro πόσον. Iones in Interrog. & relatiuis maximè. κόθι pro πόθι.
    - Φ. Dor. φίδα pro πίδα. At ἀτφαραξ pro ἀπταραξ.
    - Μ. Aeol. ματῶ pro πατῶ. Maced. ἀμαλὸς pro ἁπαλός.
  - Κ in
    - Γ. At. γναφεῖον pro κναφεῖον, unde γνάφαλλον pro κνάφαλλον.
    - Ξ. Bœot. εἴξοσι pro εἴκοσι apud Ariſtoph.
    - Τ. Dor. τίνος pro κοῖνος.
  - Τ in
    - Θ. At. ait Camiceus κολόκυνθα pro κολόκυντα: contrarium Io. Grammat.
    - Κ. Dor. ὅκα pro ὅτε, ἄλλοκα pro ἄλλοτε.
    - Ν. Dor. τετρασνὶς pro τετραστίς.
    - Π. Dor. & Cret. σπάδιον pro στάδιον. Aeol. πίσυρες pro τέσσαρες.
    - Σ. Cypri σίβολα pro τίβολα. Heſychius. Megarenſes σά pro τί. id eſt, τινά. σάμαν pro τίνα μάν.
    - Δ. Doricè θύμαδος pro θύματος.
  - Ττ in Ππ. Maced. ἀπτὰ pro ἀττά.
  - Πτ in
    - Ζ. Dor. νίζω pro νίπτω. Etymol.
    - Σσ. Aeol. ἱμάσσω pro ἱμάπτω.
  - Β in
    - Δ. Dor. ὀδελὸς pro ὀβελός. Aeolicè quoque.
    - Γ. γλέφαρα pro βλέφαρα, Atticè, Ionicè etiam. φύζα pro φυγή.
    - Ζ. Aeol. ζέρεθρον pro βέρεθρον. Ionibus hoc alij tribuunt alij Doribus.
    - Λ. Att. βολιτὸς pro βόλιτος.
    - Μ. Dor. μαιφόνος pro βαιφόνος. Etym. Aeol. βάρμιτος pro βάρβιτος. Etym.
    - Π. Creticè ἀπλαπὶς pro ἀβλαβής.
  - Γ in
    - Β. Bœot. βανῆκες pro γυναῖκες.
    - Δ. Dor. δνόφος pro γνόφος.
    - Ζ. Aeol. ὀλίζον pro ὀλίγον. Doricè φύζα pro φυγή.
  - Ϝ in Β Pamph. Lacones. Cretenſes ἀβὲν pro αὐτόν, βαβέλιος pro ἀέλιος.
  - Δ in
    - Γ. Poet. κεκαγών pro κεκαδών.
    - Β. Aeol. βελφὶν pro δελφίν. Bœoti & Aeolij βελφῖνες pro δελφῖνες dicunt.
    - Ζ. Dor. ἀζυγής pro ἀδυγής. Aeol. ζία pro διά.
    - Θ. Dor. ψύθος pro ψεῦδος. Aeol. θαλὸς pro δαλός.
    - Τ. Att. ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια.
    - Σ. Atticè ὀσμὴ pro ὀδμή.
  - Φ in
    - Π. At. ἀμπὶ pro ἀμφί.
    - Β. Siculi & Macedones βῶ pro φῶ, κύβος pro κύφος, κεβλὴ pro κεφαλή.
  - Χ in
    - Κ. Siculi κιτὼν pro χιτών. Hoc Dorenſibus tribuit Gram.
    - Ξ. Att. δίξα pro δίχα. Aeol. τρίξα pro τριχῇ. Hoc etiam Ionibus tribuit Corinthus.
    - Φ. Aeol. αὐφένα pro αὐχένα.
  - Θ in
    - Σ. Att. κλαυσμὸς pro κλαυθμός. Dor. σιὸς pro θεός. Lac. σιὸς pro θεός.
    - Τ. Att. κελόκαυτα pro κελοκαυθα. Aeol. κατᾶυς pro καθεῖς.
    - Δ. Maced. teſte Etym. à θέλω enim fit δέλω, ἐλδω & ἐέλδωρ.
    - Φ. Att. φλᾶν pro θλᾶν. Aeol. quoque.
    - Χ. Dor. ὄρνιχα pro ὄρνιθα.
- **Liquidas,**
  - Λ in
    - Γ. Att. μόγις pro μόλις.
    - Ν. Dor. φίντατος pro φίλτατος.
    - Ρ. Att. κρίβανος pro κλίβανος.
  - Μ in
    - Β. Aeol. βέλλω pro μέλλω.
    - Π. Aeol. παθοῦσα pro μαθοῦσα & ΜΜ in ΠΠ. ὄππατα pro ὄμματα.
    - Σ. Att. πέφασμαι pro πέφαμμαι.
  - Ν in
    - Λ. Att. πλεύμων pro πνεύμων.
    - Σ. Dor. τύπτομες pro τύπτομεν. Aeol. φρόνεις pro φρονεῖν. Cret. ἰς pro ἐν.
  - Ρ in
    - Σ. Att. μυρσίνη pro μυῤῥίνη.
    - Κ. Dor. μικκὸν pro μικρόν.
- **Duplices,**
  - Ζ in
    - Δ. Att. & Aeol. κνίδω pro κνίζω. Doricè ἔρδω pro ἔρζω. in ΔΔ. Bœot. & Lacon. μάδδα pro μάζα.
    - Σδ & Δσ. Dor. & Aeol. συρίσδω pro συρίζω, σδεὺς pro ζεύς.
    - Σσ. Dor. μάσσα pro μάζα à μάσσω, Etym. Tarentini σαλπίσσω pro σαλπίζω dicunt.
    - Ττ. Att. συρίττειν pro συρίζειν.
  - Ξ in Κσ vel σκ. Aeol. σκίνος vel κσίνος pro ξίνος. Item in Σ, Atticè ut, παίσω pro παίξω.
  - Ψ in Πσ vel Σπ. Aeol. πέλοπς pro πέλοψ. σπαλὶς pro ψαλίς.
- **Solitarium Σ.** hoc ſui priuati iuris eſſe Grammatici dicunt. Vide Mm.

 Mm. Σ pati-

Mm. Σ pariter in alias conſonantes mutatur vel

- Simplex, in
  - Δ. *Att.* πέφραδμαι pro πέφρασμαι. *Dor.* ἐδ μὰ pro ἐσμὰ. *Aeol. quoque.*
  - K. *Boeot.* ἴδ μεν pro ἴσμεν. *Lac.* ἀσκὸρ pro ἀσκός.
  - P. *At.* ἄρρλω pro ἄρσλω. *Aeol.* μάρτυρ pro μάρτυς. *Lac.* ἀσκὸρ pro ἀσκός. *Elei* ἵππορ pro ὁ ἵππος *dicunt.*
  - T. *At.* τεῦτλον pro σεῦτλον. *Dor.* φατὶ pro φασί. *Ae.* τὺ pro σύ. *Boeot.* ἴττω pro ἴσω. *Lac.* πλατίον pro πλησίον.
  - Θ. *Ae.* μέλιθμός pro μελισμός.
  - Ξ. *At.* ξύμπας pro σύμπας. *Dor.* καθίξας pro καθίσας.
  - N. *Ae.* νεονήων pro νεονηώς.
- Duplex, in
  - Z. *Dor.* νίζω pro νίσω. *Ae.* μίζων ἀ μίσων. *Etym.* *Tarentini* πλάζω pro πλάσσω *dicunt, Iones* δίζα pro δισσά, *teſte Grammatico.*
  - Ξ. *Ion.* διξὰ pro δισσά, τριξὰ pro τρισσά.
  - Ττ *At.* ἐλάττων pro ἐλάσσων. *Boeot.* φράττω pro φράσσω, *apud* Corinnam. *Et hanc mutationem potius Bœoticam eſſe quàm Atticam dicit* Caninius, θάλαττα, πίττα, μέλιττα, θάττα.

Cc. Syllabarum, *affectiones* Proſodia *reſpectu iam recenſenda, cum quæ literarum ſint ſatis ſuperque oſtenderimus. Attendenda eſt tum*

- Quantitas. *Heic Poetæ pro ſua agunt libertate producendis vel corripiendis metri gratia ſyllabis. Reliqua Dialectorum vel*
  - Producunt correptas
    - Ancipites. *Attici* α *&* ἀλήθεια ὄρνις. *Dores* ι *&* υ, ἦλιος.
    - Natura, *Attici: ut id poſſunt legitimè, formam mutant brevium,* ο *in* ω βασιλέως *pro* βασιλέος. *Sunt enim Atticorum propria productiones.*
  - Corripiunt productas
    - Ancipites. *Id inprimis etiam Comici & Tragici Attici, ſed Iones etiam: ut & Dores, deſinentia in* ας, νεάνας.
    - Natura. *Ioni bus uſitatæ ſunt correptiones longis in breves mutatis:* νῆας, *pro* νῆας, ζωὰ *pro* ζωή.
- Accentus. *Hunc mutant & tranſponunt plures dialecti,* Attica, Ionica, Dorica *Æolica Poetarum item, pro cuiuſque terminationis varietate quod in ſingularum tabulis, quæ conſulenda ſunt, nonnihil eſt adumbratum, & quotidiana lectione obſervari poterit.*
- Spiritus. *Hunc*
  - Attici, *non prima tantùm ſed & reliquis inſcribunt: ut,* ῥόος ταῶς: *ultimæ & penultimæ in polyſyllabis: ut,* ἀμφίαλος.
  - Iones *ſpiritus aſperum in tenuem mutant: ut,* κύτρας *dicunt pro* χύτρας *Etym.*
  - Æoles, *ſi denſus ſit vel aſper, penitus ignorant, & eius loco nonnunquam ſuum uſurpant digamma: ut,* ϝάγιον, *non* ἅγιον. ϝελένη *pro* ἑλένη.
  - Poetæ *aſperum etiam modo ſolitario* ρ *relinquunt. ut,* ἀρρηκτος *pro* ἄρρηκτος.
  - Dores, *Argiui* Lacones, *Eretrienſes, Oropij, teſte Etymologo in locum ſigma, per Syncopen abiecti, denſum ſpiritum ſequenti vocali inſcribunt: ut,* παῖς *pro* παῖσας.
- Apoſtrophus. *Hunc Attici amant vocalis initialis ſive iungantur dictiones, ſive maneant ſolutæ: ut,* ὦναξ *pro* ὦ ἄναξ. ὦ 'γαθὲ *pro* ὦ ἀγαθέ, *Iones item, qui huius adminiculo* ν *attractiuũ neceſſitatem eleuant Poetæ negligunt.*

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
Baden-Württemberg

SYNOPSIS.

- *Dd.* Generatim hactenus Dialectorum varietatem, quæ literas, quæ ſyllabas occupat, delineauimus. Eandem iam ſpeciatim in ſingulis orationis partibus ita conſiderabimus, vt quæ in priuatis ſingularum tabulis dicta fuêre, heic vno quaſi faſce comprehenſa, grata breuitatis ergô ſimus prolaturi. Ergo
  - ARTICVLVS conſiderandus eſt
    - Præpoſitiuus: cuius affectio eſt vel
      - Communis cum nominibus quibuſcum iungitur: vt, τοῖο λόγοιο pro τοῦ λόγου. Atticè Ion ἰοῦ Dor. τοῖ : μελίσσαις pro τὰς μελίσσας. Dor. τῇ μελίσσῃ pro τῇ μελίσσῃ Doricè. τῆων ἀρετέων pro τῶν ἀρετῶν Ionicè: τοῖσι λόγοισι pro τοῖς λόγοις Atticè, Ionicè, Doricè : τᾶν μωσᾶων pro τῶν μουσῶν Aeolicè, &c.
      - Propria,
        - Attici per paragogen adiiciunt voces completiuas, δ, ν, γε, νι, ποτε: vt, τοῦγε pro τοῦ.
        - Dores nominatiuis pluralibus οἱ & αἱ addunt per πρόσθεσιν τ : vt τοὶ pro οἱ, ταὶ pro αἱ.
        - Poetæ articulum quandoque ad nominis variationem non mutant: vt, τοῦ λόγοιο pro τοῦ λόγου.
    - Compoſitus.
      - Ὅδε.
        - Attici ε mutant in iota acutum, ὁδί, ἡδί, τοδί. τουδί, τησδί. τωδί &c. Aeoles dicunt ὅδε, ἥδε, τόδε.
        - Poëtæ datiuo plurali per paragogē addunt σι: vt, τοῖσδεσι vel τοίσδεσσι pro τοῖσδε.
      - Ὅστις. Hæc habet in
        - Nominatiuo Doricè ὅτις pro ὅστις: Aeolicè ὅττις.
        - Genitiuo Atticè ὅτου pro οὗτινος: Ion. ὅτεο: Dor. ὅτιδος: Aeo. ὅττεο: Poet. ὅττεο.
        - Datiuo Att. ὅτῳ & ὅτεῳ & ὁτέῳ πτερ pro ᾧτινι: Ion. ὅτεῳ Aeol. ὅττεῳ vel ὅττῳ.
        - Accuſatiuo Aeol. ὅττινα pro ὅντινα: Poet. ὅτινα abiecto ν. Aeoles quin etiam ὅττινα dicunt in vtroque genere & maſculino & fœmen. teſte Sophoclis ſcholiaſte.
        - Plurali Nominatiuo Poet. ὅτις pro οἵτινες.
        - Genitiuo Ionicè ὁτέων pro ὧντινων.
        - Datiuo Ionicè ὁτέοισι pro οἷστισι.
        - Accuſatiuo Poet. ὅτινας pro οὕστινας. Et in neutro Atticè & Ionicè ἅττα vel ἄσσα pro ἅτινα.
    - Poſtpoſitiuus
      - Attici adiiciunt particulam γε: vt ὅγε pro ὅ.
      - Iones præfigunt literam τ, excepto nominatiuo ὅς & ἥ. vt, τοῦ pro οὗ, τᾶς pro ἧς, τοὶ pro οἵ. Dicunt etiam ὅυ pro οὗ.
      - Dores nunc abiiciunt à maſculino σ, & dicunt ὅ pro ὅς, vnde ὅτις pro ὅστις : nunc præfigunt τ, Ionum more, excepto nominatiuo ὅς & ἥ: vt, τοῦ pro οὗ, τῶν pro ὧν.
      - Aeoles dicunt ὅ pro ὅς neglecta aſpiratione, vnde etiam ὅτις pro ὅστις.
      - Poetæ pro ὅς dicunt ὅστι.
    - Conſentit etiam hic Articulus iis declinationibus ſecundum quas inflectitur: vt Doricè ἇ pro ᾗτε vel ᾇτε vel ᾗς pro αἷς Atticè. Ionicè, Doricè.
  - NOMEN, & eius accidentia diuerſimodè habent ſecundum proprietates Dialectorum.
    - Qualitas. Adiectiua noua fingunt Poetæ: vt, δρήστειρα à δρηστήρ, πρέσβειρα à πρέσβυς.
    - Species. Deriuatiua
      - Comparatiua & Superlatiua.
        - Attici formant Comparatiuos & Superlatiuos, 1. in αίτερος & αίτατος : vt, περαίτερος, περαίτατος pro περαιτέρος, περαιότατος : φιλαίτερος pro φιλώτερος. 2. In ιστερος & ιστατος : vt, λαλίστερος, λαλίστατος pro λαλώτερος, λαλώτατος. 3. In υτερος & υτατος : vt, βραχύτερος, βραχύτατος pro βραχίων, βράχιστος. 4. In ων : vt, βέλτιον pro βελτίων, πλεῖν pro πλέον. 5. In ον: vt, μεῖζον pro μείζων. Nonnunquam etiam per metaplaſmum dicunt θάττων pro θάσσων, ἐλάττων pro ἐλάσσων.
        - Iones Comparatiuos & Superlatiuos terminant. 1. in ιστερος & ιστατος: vt, δικαιότερος, δικαιότατος pro δικαιότερος &c, ῥαδιέστερος pro ῥᾴων. 2. In ιτερος: vt, ῥηίτερος pro ῥαδιέστερος. 3. In ον: vt, πλεῦν pro πλεῖον & πλέον.
        - Dores pro κάρτερος dicunt κάῤῥων: pro βελτίων βέλτεων, quod alij tribuunt Atticis. Nonnullorum etiam comparatiuorum penultimam in ον vertunt : vt, ἄσσον pro ἐγγίων, βράσσων pro βραδίων, βάσσων pro βαθίων. Per metaplaſmum item κρέσσων dicunt pro κρείσσων, πλέων pro πλείων, ἄσσον pro ἆσσον. πλεῖω, vt aiunt nonnulli, pro πλέον.
        - Poetæ nouos comparatiuos & ſuperlatiuos, ab vſitatis poſitiuis, vel nominibus vel etiam aliis orationis partibus formant: tum etiam à comparatiuis & ſuperlatiuis : vt, κακώτερος à κακός pro χείρων: ἀρείων ab ἀρείων, ἀγαθώτατος ab ἀγαθός: χερειότερος à χερείων comparatiuo: χερειότατος à χείριστος ſuperlatiuo. Per metaplaſmum etiam πλέων dicunt pro πλείων, ῥηΐτερος pro ῥᾷδιος &c.
      - Poſſeſſiua.
        - Apud Atticos ſi Poſſeſſiuorum nominum duplex ſit terminatio, altera magis eſt in vſu: vt ἀνδρώτεια φύσις potius dicunt quam ἀνδρωπίνη.
        - Ionico more nonnulla poſſeſſiua teſte Corintho amittunt iota. vt, ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος.
      - Diminutiua.
        - Attici diminutiuis gaudent, & libentius dicunt λοπάδιον quam λοπάς, προβάτιον quam πρόβατον.
        - Dores nonnulla peculiaria habent: φωΐτις amiculus, πυῤῥίχος rufulus.
      - Denominatiua. Huc Numeralia
        - Attici δυοῖν dicunt pro δύο.
        - Iones per metaplaſmum τέσσερες dicunt pro τέσσαρες, τριήκοντα pro τριάκοντα, εἴκοσι pro εἴκοσι.
        - Dores dicunt τέτορες pro τέσσαρες, εἴκατι pro εἴκοσι, διχθὰ pro διχῆ &c.
        - Æoles τέρτος dicunt pro τρίτος, πίσυρες pro τέσσαρες, ἴα pro μία, πέμπε pro πέντε.
        - Poetæ δοιώ & δοιοὶ dicunt pro δύο, πίσυρες pro τέσσαρες, δυοκαίδεκα pro δώδεκα. Dicunt etiam δύο per omnes caſus, pro δυοῖν dicunt δυοῖ, & in genitiuo plurali δυῶν.
      - Verbalis, Attici nonnulla habēt peculiaria verbalia: vt, βλέμμα pro βλέπος, δῆγμα pro δῆξις.
      - Patronymica.
        - Attici πηλείδης dicunt pro πηλεΐδης, περσείδης pro περσηΐδης.
        - Iones terminant Patronymica in ων. vt κρονίων pro κρονίδης, πηλείων pro πηλείδης. Nonnunquam etiam alterum deriuant ab altero. vt, πηλείωνίδης à πηλείων.
        - Aeoles, quæ in ιδης deſinunt, mutant in αδιος. vt, ὑῤῥάδιος pro ὑῤῥίδης.
        - Poetæ vſitatis Patronymicis inſerunt per epenthesin α vel η. vt, πηληϊάδης pro πηλεΐδης, καδμιωνίς pro καδμίς. Nonnunquam etiam ſyncope vtuntur. vt, ἀτρείδης pro ἀτρείωνίδης.
    - Reliqua, de quibus ſequenti ſigno Nn.
  - RELIQVAE partes. Pronomen, vide ſig. Oo. Verbum Pp. Participium Qq. Aduerbium, Præpoſitio, & Coniunctio ſig. Rr.

Nn. Reliqua accidentia Nominis ſunt

- **Genus.** *Hoc ſecundum dialectorum proprietatem diuerſum eſt Nominis*
  - **Adiectiua:**
    - Attici *deſinentia adiectiua in ος triums generum, inprimis compoſita & deriuata, communia efficiunt:* ut ὁ καὶ ἡ κόσμιος.
    - Iones *& Dores Atticorum morem communis generis obſeruant:* ut, ὁ καὶ ἡ κλυτός, ὁ καὶ ἡ ἠγάνεος. *Fœminina etiam α mutant in η:* ut, ἀγίη pro ἀγία, καλή pro καλά.
  - **Subſtantiua:**
    - Attici *ſubſtantiua maſculina mutant in fœminina, & viceuerſa, inprimis in duali numero:* ut, ἡ ἀδελφός pro ὁ ἀδελφός, ὁ χοῦς pro ἡ χοῦς, τὼ ἡμέρα pro τὰ ἡμέρα. *Quandoque etiam terminatione mutata vertunt maſculinum in fœmininum vel neutrum:* ut ἡ κάκκαβη pro ἡ κάκκαβος, τὸ ζυγὸν pro ὁ ζυγός.
    - Iones *etiam genus mutant terminatione vel ſeruata, vel mutata:* ut, ἡ κίων pro ὁ κίων, ὁ ἕσπερος pro ἡ ἑσπέρα.
    - Doirenſibus *idem, quod Ionibus tribuitur:* ut, ἡ τάρταρος pro ὁ τάρταρος, ὁ φθόγγος pro ἡ φθογγή.
    - Aeoles *maſculinum in fœmininum vertunt. Darum exemplo:* ut, ἡ αἰθὴρ pro ὁ αἰθήρ.
    - Poetis *quoque generum mutationes tribuuntur:* ut, τὰ κέλευθα pro αἱ κέλευθοι, τὰ μηρά pro τοὺς μηρούς.
- **Numerus:**
  - Attici *& Iones, teſte Grammatico & Caluinio frequenter adhibent dualem.*
  - Aeolij *dualem negligunt teſte Corintho.*
- **Figura:** *Apud antiquos Atticos* ἐξ *in compoſitis non mutabatur in* ἐκ: ut ἐξποιῶ pro ἐκποιῶ. *Iam interponunt* α, ἐξάποιῶ.
- **Declinatio.** *In hac ratio habenda eſt*
  - **Terminationis, quæ vel**
    - **Eadē manet, ſed alio quam communi modo declinatur**
      - Atticè: *Tertia ſimplicium tranſit in primam contractorum:* ut ὁ ἰνδρὸν, ὁ ἰνδροῦ, ὁ ἰνδροῦς, ὁ ἰνδροῦ, &c. pro ὁ ἰνδρὸς. 2. *Quinta ſimplicium tranſit in tertiam ſimplicium:* ut, πέρδιξ, πέρδικος, πέρδικα pro πέρδικος, &c. 3. *Prima contractorum in primam ſimplicium:* ut ἀριστοφάνης, ἀριστοφάνου pro ἀριστοφάνους. 4. *Quarta contractorum abit in quartam ſimplicium:* ut, ἥρως, ἥρω, ἥρω pro ἥρωος &c.
      - **Poeticè:**
        - Tertia *ſimplicium mutatur in quintam ſimplicium:* ut, πολύς, πολέος pro πολλοῦ.
        - Quinta *ſimplicium abit in quartam ſimpl.* ut, γέλως, γέλω pro γέλωτος.
        - Prima *contractorum fit prima ſimplicium aut quinta:* ut, ἄρης, ἄρη. *vel etiam* ἄρης, ἄρηος pro ἄρεος.
        - Secunda *contractorum tranſit in quintam ſimplicium:* ut, δέος, δείδεος pro δέος.
        - Quantumuis *eadem ſpecies declinationis maneat tamen metaplaſmus aliquis interuenit:* ut χάεος, χάεσσι vel χάεσσι. *ut præter Anteſignanum etiam Laſcaris annotat, indignante licet H. Stephano pro* χάεσσι: χείρ, χειρός, χειρί pro χειρός, χειρί.
    - **Diuerſa efficitur à variis Græciæ nationibus**
      - Attici *nomina communis Dialecti terminant in* Η, Ευς, Ις, Ους, Ον, Ως: ut, ἰχθῦς pro ἰχθύς, ἐρῆμος pro ἔρημος, βασιλὶς pro βασίλισσα, ἐπίτροπος pro ἐπίτροπος, νεὼς pro ναός, ζυγὸν pro ζυγός.
      - Iones *terminant in* Αια, Αιη, Ας, Αιος, Ευς, Ηρ, Ως: ut, σπλάγχνα pro σπλάγχνον, ἀθάνατος pro ἀθάνατον, νεκάλης pro νεκάλεος, extrito ο, ἰχθῦς pro ἰχθύς, quod Atticis etiam tribuitur, ἀήρ pro ἀέρος ablato ος, πολλὸς pro πολύς, ἕσπερος pro ἑσπέρα.
      - Dores *terminant in* Ας, Αξ, Η, Ιν, Ος, Ως: ut, νᾶος pro ναοῦ, ablato υ, ἀκουσίλας pro ἀκουσίλαος, ablato ο, *Ionico more,* πάλλαξ pro παλλακίς, πάνταξ pro πάνταλος, ὁ ἀμαλὴ pro ὁ ἀμαλός, κρανίον pro κράνον, βῶς pro βοῦς, φθόγγος pro φθογγή.
      - Aeoles *terminant in* Αις, Αξ, Εις, Ορ, Ος: ut ζάν, ζανὸς pro ζεύς, ψάφαξ pro ψῆφος, μὰς pro μεὶς, τὶς pro τίς, ἵππορ pro ἵππος, ὀδὸς pro ὀδούς, μάρτυρος pro μάρτυρ, ὄδος pro ὀδούς, ἀγῶνος pro ἀγών, ἔρος, ἔρω pro ἔρως ἔρωτος.
      - Poetæ *terminant in* Αος, Ας, Ευς, Ις, Ηυς, Φι, Ην: ut, φάος pro φῶς, δέρας pro δέρμα, ἄρευς pro ἄρης, φῆμις pro φήμη, γρηῦς pro γραῦς, ὄστεόφι pro ὀστέον, ζέω pro ζεύς, cum aliis adhuc ſunt octo nominatiui Poetici, Δεὺς, Βεῦς, Ζεῦς, Ζὴς, Ζὰς, Δὶς, Δέω, Δάν.
  - **Contractorum,** *de quibus ſigno Ss.*
  - **Caſuum,** *in quibus generatim conſiderandum eſt, apud Atticos Vocatiuum ſimilem eſſe Nominatiuo, Datiuum etiam pluralē, ſequente licet conſonante ν ἐφελκυστικὸν acquirere. Separatim autē declinationū ſpecies ſingulæ examinanda ſunt nominum*
    - **Simplicium & quidem**
      - **Prima:**
        - In *toto ſingulari numero α mutatur* Ionicè *in* η, *& viceuerſa η mutatur* Doricè *in α:* ut, αἰνείης pro αἰνείας, ποιητᾶς pro ποιητής.
        - Nominatiuus *Aeolicè deſinit in α:* ut, ἀρχέτα pro ἀρχέτης, ὑβραγόρα pro ὑβραγόρας: *Hoc etiam Bœotis Theſſalis & Macedonibus tribuitur. Nec eſſe vocatiuum pro nominatiuo ſumptum probat Caninius.*
        - Genitiuus *ſingularis Ionicè deſinit in* εω, *Doricè in α, Aeolicè & Bœoticè in* αο *vel* αυ, *poeticè in* ω *vel* εω: ut, βορέω pro βορέου, αἰνεία pro αἰνείου, αἰακίδα pro αἰακίδου, αἰνείαο pro αἰνείου, αἰνείω pro αἰνείου, αἰνείεω pro αἰνείου.
        - Datiuus *ſingularis caret ſæpius apud Dorienſes iota ſubſcripto:* ut, τῷ ποιητᾷ pro ποιητῇ. *Apud Poetas nonnunquam terminatione quinta ſimplicium effertur:* ut, τῷ αἴδι pro τῷ ᾅδῃ.
        - Accuſatiuus *ſingularis Ionicè deſinit in* εα: ut ποιητέα pro ποιητήν.
        - Genitiuus *pluralis Ionicè deſinit in* εων, *Doricè in* αν, *Aeolicè & Bœoticè in* αων: ut, ταμιέων pro ταμιῶν, ταμιᾶν pro ταμιῶν, ταμιάων pro ταμιῶν, *alias regula eſt: Genitiui ſingulares in α, ο & ω deſinentes, adiecta litera ν, formant genitiuos plurales, ſed ο in ω conuerſo.*
        - Datiuis *pluralibus in* ς *deſinentibus omnes quatuor dialecti vocalem ιota per proſchematiſmum adiungere ſolent,* αις *nonnunquam in* ῃς *conuerſo:* ut, ταμίαισι pro ταμίαις, λῃστῇσι pro λῃσταῖς, &c. *Aeoles nonnunquam ex* αις *tollunt ſubiunctiuam:* ut, τιμάς pro τιμαῖς.
        - Accuſatiuus *pluralis Ionicè deſinit in* εας: ut, ταμίεας pro ταμίας.
    - **Reliquæ** *quatuor de quibus ſeq. ſigno Tt.*

OMNIVM SYNOPSIS.

TI. Reliquæ declinationes nominis ſimplicium ſunt

- **Secunda:**
  - In ſingulari numero α mutatur Ionicè in η & viceuerſa η Doricè in α: vt, μηλίσση pro μελίσσα, τιμὰ pro τιμή.
  - Genitiui & Datiui ſingularis α & η mutantur Doricè in ω, iota ſubſcripto, vel neglecto: vt, τῶς μελίσσως pro τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσῳ pro τῇ μελίσσῃ, τῷ πονηρῷ pro τῇ πονηρᾷ.
  - Datiuus ſingularis poeticè formatur ſecundum quintam ſimplicium: vt, τῇ ἀλκί pro τῇ ἀλκῇ.
  - Genitiuus & Datiuus plurales eodem modo Ionicè, Doricè, Aeolicè formantur, vt in prima declinatione: vt ἀρετάων pro ἀρετῶν, τιμᾶν pro τιμῶν, θεάων pro θεῶν, ἀρετῇς, vel ἀρετῇσι vel ἀρεταῖσι pro ἀρεταῖς. Atticè quoque deſinit in αισι.
  - Accuſatiuus pluralis per epentheſin Aeolicam accipit iota retento tono: vt, καλαὶς pro καλάς.
- **Tertia:**
  - Nominatiuum, Accuſatiuum & Vocatiuum neutrorum efferunt Attici abiecto ν: quod tamen aliquando adſcriptum legitur: vt, ἄλλο pro ἄλλον, αὐτὸ pro αὐτὸν: nimirum Atticos communis dialectus imitatur.
  - Genitiuum ſingularis Atticè, Ionicè, Doricè & Theſſalicè ȣ mutat in οιο: vt, λόγοιο pro λόγου. Dores tamen & Aeoles quandoque ȣ mutant in ω: vt, τῶ λόγω pro τοῦ λόγου.
  - Datiuus ſingularis apud Aeoles iota ſubſcriptum non habet: vt, τῷ λόγω pro τῷ λόγῳ.
  - Datiuus & Accuſatiuus ſingularis, Nominatiuus, Datiuus & Accuſatiuus plurales, nonnunquam poeticè fiunt quinta ſimplicium: vt, τῇ ἀλαλῇ pro τῷ ἀλαλῷ, τὸν ἐκεῖνα pro τὸν ἐκεῖνον, τὰ προσώπατα pro τὰ πρόσωπα, τοῖς προσώπασι pro τοῖς προσώποις.
  - Genitiuus & Datiuus dualis per epentheſin Ionicam acquirit iota: vt, λόγοιϊν pro λόγοιν.
  - Nominatiuus pluralis Doricè penultimam acuit: vt, φιλοσόφοι pro φιλόσοφοι.
  - Datiuus pluralis omnium dialectorum acquirit per paragogen ι et α: vt, λόγοισι pro λόγοις, νόμοισι pro νόμοις.
  - Accuſatiuus pluralis Doricè in ος deſinit: vel vt & Aeolicè in ως: vt, τὼς κυρίως pro τοὺς κυρίους, τὼς διδασκάλως pro τοὺς διδασκάλους. Apud Aeoles etiam in οις ſecundum quoſdam: vt, τοῖς νόμοις pro τοὺς νόμους.
- **Quarta**, quamuis tota ſit Attica, præter cætera tamen notandum eſt:
  - Nomina Atticè formata à communibus, non mutant accentum, niſi in duobus, λαγῶς pro λαγὸς, ὀρφῶς pro ὀρφός.
  - Genitiuus ſingularis per paragogen Poeticam acquirit ο: vt, μένω ο pro μένω.
  - Accuſatiuus ſingularis quinque nominum more antiquis Atticis vſitato, amittit ν: vt ἄθω, ἴω, κέω, κῶ, λαγώ, pro ἄθων, ἴων, κέων, κῶν, λαγών.
- **Quinta:**
  - Barytona in ις & υς purè declinantur apud Iones & Dores, apud Aeoles etiam, vt quidam volunt: vt, χάριτος pro χάριτος, ἔριος pro ἔριδος. Sic etiam fœminina in ις declinata per δ & Aeolicè purè declinantur: vt, ἀρτέμιος, ἀρτέμιος pro ἀρτέμιδος, σφραγίς, σφραγῖν pro σφραγῖδα.
  - Monoſyllaba in αις Aeolicè reſoluuntur mutato & transpoſito tono: vt, παῖς pro πάϊς.
  - Deſinentia in ας apud Aeoles acquirunt per epentheſin iota: vt, μέλαις pro μέλας.
  - Genitiuus ſingularis trium nominum ο mutat Atticè in ω: vt, πόλεως, πελέκεως pro πελέκεος: πήχεως, πρέσβεως. Addunt aliqui ἐγχέλεως.
  - Genitiuus & Datiuus ſingulares formantur Doricè à nominatiuo ablato ς: vt, ὁ φόρκυς fit τοῦ φόρκυ, τῷ φόρκυ pro φόρκυος, φόρκυϊ, τοῦ αἴαν pro αἴαντος.
  - **Accuſatiuus ſingularis:**
    - Attici eum in nonnullis efferunt per apocopen. Poetæ per ſyncopen: vt, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα. Att. θύγατρα pro θυγατέρα Poeticè.
    - Dores eum terminant aliquando in ν: vt, παῖδιν pro παῖδα: aliquando in ω: vt, βῶν pro βοῦν.
    - Poetæ in nominibus in ις & υς genitiuorum purorum terminant Accuſatiuum in α: vt, βότρυα pro βότρυν, δῖα pro δῖον.
  - **Vocatiuus ſingularis:**
    - Dores eum nonnunquam reſoluunt: vt, ποσειδάον pro πόσειδον.
    - Æoles Vocatiuum ſingularem nominum in ων terminant in ον, accentu ſeruato: vt, Ἀπόλλων ὦ Ἀπόλλον pro ὦ Ἄπολλον.
    - Poetæ vocatiuum oxytonorum in ις, ιδος, formant à nominatiuo abiecto ς, vt, ἁμαρυλλίς, ἁμαρυλλίδος, ὦ ἁμαρυλλί. Nominum item per ντ declinatorum vocatiuus communis amittit poeticè ν: vt, ὦ πλακοῦ pro πλακοῦν, ὦ αἶα pro αἶαν.
  - Genitiuus & Datiuus dualis per Ionicam epentheſin deſinit in οιϊν, vt in tertia: vt, σειρήνοιϊν pro σειρήνοιν.
  - Nominatiuus pluralis in ες fœmininorum Atticè acuitur in penultima, vt, γυναῖκες pro γυναῖκες.
  - Genitiuum pluralem in quibuſdam formant Iones ſecundum primam declinationem, vt, χειρῶν pro χειρῶν, ποσσίδων pro ποσσίδων.
  - **Datiuus pluralis,**
    - Iones & Aeoles eum formant à nominatiuo plurali, addendo σι, & in neutris mutando inſuper α in ες: vt, ἄνδρεσσι ab ἄνδρες pro ἀνδράσι, ἐπέεσσι ab ἔπεα pro ἔπεσι, τρώεσσι pro τρωσί.
    - Aeoles datiuos quintæ ſimplicium, nonnunquam ſecundum tertiam inflectunt, vt, παθημάτοις pro παθήμασι.
    - Poetæ è datiuo Ionico & Aeolico nonnunquam alterum σ exterminant: vt, δεμάτεσι pro δέμασι.
  - Accuſatiuus pluralis nominum in ας mutatur Doricè in ως: vt, βῶς pro βοῦς.

In Contractis quoque declinationibus in quibus Iones potius non contractis utuntur casibus, Attica contractu Dialectorum proprietas obſeruanda eſt in

- Propria quædam in κλῆς & alia nonnulla apud Poetas bifariam contrahuntur: ut, ἡρακλέης, ἡρακλέεος: hoc tam contrahitur bifariam ἡρακλῆος, vel ἡρακλέους, & hoc rurſum in ἡρακλοῦς. Sic σπέεος, σπείους, σπέος & σπῆος, &c. Conſule priuatam tabulam Poetarum.

- **Primas:**
  - **Genitiuus:**
    - Attici genitiuum ſingularem terminant in ως: ut, ἀληθείως pro ἀληθέος.
    - Iones à Genitiuo bifariam poetice contracto alium nouum formant, ab ἡρακλῆος, dicunt ἡρακλῆεος, à σπεῖος σπήεος.
    - Dorienses eum terminant in ευς, ut & Aeoles: ut, Δημοσθένευς pro Δημοσθένους, κλέευς pro κλέους.
    - Aeoles à contracto nonnunquam detrahunt σ: ut, Σωκράτω pro Σωκράτους. Hoc etiam Doribus tribuitur.
  - Accuſatiuus ſingularis Attice in η deſinit, ſi η nominatiui fuerit purum ait Euſtathius: ut, ὑγιῆ pro ὑγιᾶ. In nonnullis ſimiles eſt apud Atticos prima ſimplicium: ut Δημοσθένην pro Δημοσθένη.
  - Vocatiuus Nominum in ης Aeolice deſinit in η: ut, ὦ Σώκρατη pro Σώκρατες. Alijs hoc eſt Doricum.
  - Nominatiuus & Accuſatiuus dualis Poetice deſinit in εε: ut, Δημοσθένεε pro Δημοσθένει.
  - Nominatiuus pluralis Attice in ες nonnunquam deſinit Accuſatiuus in ας. Hoc eſſe videtur quod ſupra diximus Atticos nomina prima contractorum declinare ſecundum primam ſimplicium.
  - Deſinentia in εες Poetice amittunt iota: ut, ἐπιτηδέες pro ἐπιτηδεῖς.

- **Secundas:**
  - Penultimum iota Iones nonnunquam in ε mutant, aliquando in η: ut, πόλεος vel πόληος pro πόλιος, & in Accuſatiuo ὄφια pro ὄφιν. Nonnulli η volunt eſſe Aeolicorum.
  - Quædam in ις contrahunt Poetæ per omnes caſus: ut δῖς, δῖος, δῖ, ὦ δῖ, οἱ &c.
  - Genitiuus ſingularis Attice terminatur in ως, accentu retento: ut, ὄφεως pro ὄφεος. Dorice in ευς: ut, πόλευς pro πόλεος ὄφευς pro ὄφεος.
  - Datiuus ſingularis, Nominatiuus item, Accuſatiuus & Vocatiuus plurales Attice contrahuntur in ει: ut, ὄφει, ὄφει pro ὄφεϊ, ὄφεις ὄφεες & ὄφεας ὄφεις pro ὄφις. Annotat Corinthus Iones ſolitos eſſe Nominatiuum, Accuſat. & Vocatiuum pluralem, ιι utrumque in ι contrahere: ut ὄφεες, ὄφεας, & Ionice contracte ὄφις.
  - Nominatiuus, Accuſatiuus & Vocatiuus dualis, & in neutris Nom. Acc. & Vocatiuus plurales Attice contrahantur in η: ut, ὄφη ὄφεε, σινήπια, σινήπη. Ait Cruſius in declinatione Ionica, etiam Nominatiuum terminationem dualem contrahi, quod alij Atticorum eſſe dicunt.
  - Genitiuus & datiuus dualis contrahitur Attice in ῳν: ut ὄφοιν pro ὄφεοιν.
  - Genitiuus pluralis tonum Attice retrahit: ut, πόλεων pro πολέων.
  - Datiuum pluralem formant Iones à nominatiuo plurali addendo σι: ut ὄφιες, ὄφίεσι pro ὄφεσι.

- **Tertias:**
  - Penultimum ε nominatiuo excepto, Iones in omnibus caſibus mutant in η: ut, βασιλῆος pro βασιλέος &c. Veteres Iones ει dicebant: ut, βασιλεῖος pro βασιλέος.
  - Omnia in ευς maſculina oxytona, Dorice & Aeolice ſunt barytona, teſte Caninio: ut, βασίλευς pro βασιλεύς, βασίλεος pro βασιλέος βασίλεος pro βασιλέως.
  - **Genitiuus:**
    - Attici eum contrahunt, ſi ε ante ως fuerit purum: ut, πειραιέως, πειραιῶς. Mutant quinetiam ε in ω: ut, βασιλέως pro βασιλέος.
    - Dores & Aeoles eum terminant in ευς: ut, βασιλεῦς pro βασιλέος. Bœoti in ιος: ut, βασιλῖος
  - Accuſatiuus ſingularis contrahitur Attice ſi genitiuus contrahatur: ut, πειραιέα, πειραιᾶ. Poetice vero abijcit α per apocopen: ut, βασιλῆ pro βασιλῆα, φωνῆ pro φωνῆα, πολῆ pro πόληα. Dicit hic Neander, ſi nominatiuus non fuerit purus, tunc contractio fit in η: ut τυδῆ pro τυδέα vel τυδῆα Ionice.
  - Nominat. pluralis contrahitur Attice in ης, iota à nonnullis ſubſcripto: ut, βασιλῆς vel βασιλῇς pro βασιλέες.
  - Datiuum pluralem formant Iones & Dores à nominatiuo plurali non contracto, addendo σι: ut, βασιλήεσσι à βασιλῆες, βασιλέεσσι à βασιλέες. Poetæ ex εσ auferunt ε: ut βασιλῆσι pro βασιλεῦσι.
  - Accuſatiuum pluralem contrahit Thucydides Atticus ſcriptor: ut, δωριᾶς pro δωριέας. Nicander ait ſimilem eſſe nominatiuo plurali Attico.

- **Quartas:**
  - Genitiuus ſingularis Aeolice & Laconice deſinit in ως: ut, λατῶς pro λατοῦς.
  - Accuſatiuus ſingularis Ionice in ουν, Aeolice in ων deſinit: ut, λατοῦν vel λατῶν pro λατώ.
  - Pluralem numerum Poetæ ſecundum quintam ſimplicium nonnunquam flectunt, ut, αἱ κλωθοὶ, κλωθῶν, κλωθοῖς pro κλωθοί, κλωθῶν, κλωθοῖς. Hoc nonnulli Aeolis adſcribunt.

- **Quinta.**
  - Deſinentia in εα Dorice ſæpius contrahuntur ut, κρῆς pro κρέας.
  - Ex omnibus caſibus Iones τ auferunt quod alij etiam Doribus adſcribunt. Attici autem terminationem Ionicam contrahunt, ut κέρας κέραος, Ionice & Dorice κέραος & Attice κέρως.
  - Contractio apud Poetas fit in α correptum. Vide tabulam Poetarum.

- Oligorathis, Comparatiuorum in ων Accuſatiuus ſingularis, Nominatiuus, Accuſatiuus & Vocatiuus plurales Ionice amittunt ν, Attice contrahuntur in ω vel ου: ut, μείζονα, μείζοα, μείζω, μείζονες, μείζοες, μείζους &c.

Oo. De PRO-

Ἐγὼ in
- Nominatiuo *Attice habet* ἔγωγε: *Dorice* ἐγὼν, *vel* ἐγὼν, *vel* ἔγωγα: *Aeol.* ἰγῶ *&* ἰγών: *Poet. cum apoſtropho* γ' *pro* ἐγώ: *Baeotice* ἰώγα *&* ἰώγη *pro* ἔγωγε.
- Genitiuo *Attice* ἐμοῦγε *pro* ἐμοῦ: *Ionice* ἐμεῦ: *Dorice &* Aeolice ἐμοῦ *vel* μεῦ: *Poetice* ἐμεῖο, *vel* ἐμέθεν *vel* ἐμεῖθεν. *Scribit Cruſius* ἐμεῖο *Ionicum eſſe*, ἐμόθεν *Atticum*.
- Datiuo *Attice habet* ἔμοιγε *pro* ἐμοί: *Dorice* ἐμὶν *vel* μίν.
- Accuſatiuo *Attice habet* ἔμεγε *pro* ἐμέ.
- Nominatiuo *& accuſatiuo duali* Dorice *&* Aeolice *habet* ἄμμε *pro* νῶ. *Poetarum eſt* νῶϊ.
- Nominatiuo *plurali Ionice habet* ἡμέες *pro* ἡμεῖς: *Dorice* ἁμές *&* ἄμμες: *Aeolice* ἄμμες.
- Genitiuo *plurali* Ion. ἡμέων *pro* ἡμῶν. *Poet.* ἡμείων: *Dor.* ἁμέων, ἁμῶν: *Aeol.* ἀμμέων, ἀμμέων.
- Datiuo *plurali Attice habet* ἧμιν *pro* ἡμῖν *Ionice quoque, vt vult Vrbanus*: Dorice ἁμῖν: *Aeol.* ἄμμι *&* ἄμμιν: *Poetice* ἧμιν, *vltima correpta*.
- Accuſatiuo *plurali Ionice habet* ἡμέας *pro* ἡμᾶς: *Dor.* ἄμμε, *vel ſecundum alios* ἁμᾶς: *Aeolice* ἄμμε *&* ἄμμας.

Σὺ in
- Nominatiuo *Attice habet* σύγε: Dorice τύ, *vel* τύνη, *vel* τύγα.
- Genitiuo *Attice* σοῦγε *pro* σοῦ: *Ionice* σεῦ: *Dorice & Aeolice* σεῦ, *vel* τεῦ, *vel* τεοῦ. *Poetice* σεῖο, *vel* σέθεν, *vel* σεῖθεν. *Alij tamen* σεῖο *Ionibus*, σέθεν *Atticis tribuunt*.
- Datiuo *Dorice habet* τοί *vel* τίν *vel* τεΐν *pro* σοί.
- Accuſatiuo *Dorice* τέ *vel* τύ *pro* σέ.
- Nominatiuo *& Accuſatiuo duali* Dorice *& Aeolice habet* ὔμμε *pro* σφῶ. *Poetarum eſt* σφῶϊ.
- Genitiuo *& datiuo duali Poetarum eſt* σφῶϊν, *communis dialecti* σφῷν.
- Nominatiuo *plurali Ionice* ὑμέες *pro* ὑμεῖς: *Dorice* ὑμές *&* ὔμμες: *Aeolice* ὔμμες.
- Genitiuo *plurali Ionice* ὑμέων: *Poetice* ὑμείων: Dorice *& Aeolice* ὑμμέων *&* ὑμμέων.
- Datiuo *plurali Dorice & Aeolice* ὔμμι *vel* ὔμμιν *pro* ὑμῖν: Poetice ὕμιν.
- Accuſatiuo *plur. Ionice* ὑμέας: Dorice *& Aeolice* ὔμμε: *vel vt annotat Caninius* ὔμμε.

Οὗ in
- Genitiuo *Ion. habet* ἕο: *Poet.* εἷο *&* ἕθεν *&* εἷθεν: *illud tamen alij Ionibus relinquunt, hoc Atticis adſcribunt*: Dor. εὗ. Aeol. εὗ. *Pro hoc Cyprij* ϝεῦ *ſcribunt per digamma Aeolicum*.
- Datiuo *Poet. habet* σφίν *pro* οἷ *apud Sophoclem, vt notat Cruſius*: *Ion.* ἑοῖ.
- Accuſatiuo *Ion.* ἕε *pro* ἕ: Dor. μίν *&* νίν: Cyprij ἰν: *Poet.* σφέ *apud Euripidem, vel* ἑόν.
- Nominatiuo *plurali Ionice* σφέες *pro* σφεῖς. Dor. σφές.
- Nominatiuo *& Accuſatiuo duali Poet. habet* σφωέ *pro* σφέ.
- Genitiuo *& Datiuo Duali Poet. habet* σφωΐν *pro* σφίν.
- Genitiuo *plurali Ion.* σφέων *pro* σφῶν: *Poet.* σφείων.
- Datiuo *plurali Ion.* σφίσι *pro* σφίσιν, *vt Caninius: vel etiam* σφί *per apocopen: & Poetice per aphareſin* φίν.
- Accuſatiuo *plurali* Ion. σφέας *pro* σφᾶς. Dor. ψέ. Aeol. σφέ.

Οὗ. De PRONOMINE *acturi, hoc primo generatim monebimus, quæ more ſecunda & tertia ſimplicium nominum declinantur, eaſdem etiam perpeſſiones non refugere. Vt,* ἐμεῖο *pro* ἐμοῦ, ἐμέων *pro* ἡμῶν, τοῦτο *pro* τοῦτον. *Specialim vero ſingulorum pronominum primatas dialectorum varietates pauci annotabimus:*

Σὸς:
- Dores pro σός, σή, σόν, *dicunt* τεός, τεά, τεόν.
- Æoles *contrahunt* σός *cum articulo, & dicunt* ὢσος, ἢσα, ὢσον, *pro* ὁ σός, ἡ σή, τὸ σόν.

Ἡμέτερος, *Dor. habet* ἁμέτερος, ἁμετέρα, ἁμέτερον: *vel etiam per ſyncopen* ἁμός, ἁμά, ἁμόν: *Aeol.* ἄμμος, ἄμμα *vel* ἄμμα, ἄμμον.

Ὑμέτερος, *Dor. habet* ὑμός, ὑμά, *vel* ὑμή, ὑμόν: *Aeol.* ὔμμος, ὔμμα *vel* ὔμμη, ὔμμον.

Σφέτερος, *Dor. habet* σφός, σφά, *vel* σφή, σφόν.

Οὗτος:
- Attici, *ſi deſinat in conſonantem, vocalem longam aut diphthongum addunt ipſi, vt & compoſitis, per paragogen: at aſin in vocalem breuem eam in iota mutant, vltima ſemper acuta, vt,* οὑτοσί *pro* οὗτος, τουτί *pro* τοῦτο, τουτουί *pro* τούτου. τουτί *pro* τοῦτο.
- Iones *per epentheſin ante vocalem longam ſeu diphthongum, excepto duali & nominatiuo plurali, inſerunt* ε, *vt,* τουτέου *pro* τούτου, *&c.*
- Dores *in Accuſatiuo plurali* τούτας *dicunt pro* ταύτας.
- Poëtæ *in Genitiuo plurali* ταῶν *dicunt pro* τούτων.

Ἐκεῖνος:
- Attici *per paragogen iota addunt vel breuem vocalem in iota mutant, vt in* οὗτος. *Vt* ἐκεινοσί *pro* ἐκεῖνος, ἐκεινί *pro* ἐκεῖνο.
- Dores *pro* ἐκεῖνος *dicunt* τῆνος, τήνα, τῆνο *&* τῆνε *vel etiam, teſte Etymologo,* κῆνος.
- Æoles *per aphareſin* κεῖνος *dicunt pro* ἐκεῖνος. *Alij hoc Poetis, vel Ionibus adſcribunt.*

Αὐτὸς:
- Iones αυ *in* ωυ *mutant etiam in compoſitis. Vt* ὡυτός *pro* αὐτός, ἐμεωυτοῦ *pro* ἐμαυτοῦ. *Inſerunt etiam ante diphthongum ſeu vocalem longam* ε *vt in* οὗτος: *Vt,* ὡυτέα *pro* αὐτά, ἐμεωυτέων *pro* ἐμαυτῶν.
- Dores *pro accuſatiuo omnis generis & numeri,* αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, αὐτούς, αὐτάς, αὐτά: *dicunt,* μίν *vel* νίν, *& ſecundum Heſychium* ψέ. *Dicunt nonnulli* μίν *Aeolicum eſſe.*
- Poëtæ *pro* αὐτοῦ *frequenter vſurpant* οἷ *pro* αὐτῷ, σφί.

Ἑαυτοῦ:
- Cretenſes ἑαυτοῦ *dicunt* ϝαυτοῦ *teſte Corintho.*
- Poëtæ *hoc diuiſim declinant in ſingulari. Vt,* ἕο αὐτοῦ *pro* ἑαυτοῦ, οἷ αὐτῷ, ἑαυτόν.

Δεῖνα: *Pro hoc Poeta dicunt,* ὁ δεῖς: *& declinant,* τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

IV. Quod VERBA attinet Dialectorum varietates, conſiſtit ea conſideranda ſunt in

Terminationes, quæ thematis & coniugationis diuerſitatem indicat, Ergo

- Attici *themata mutant. 1. Augent ea per epenthesin, vel minuunt per ſyncopen. Vt, ἀμεινάθω pro ἀμύνω, διωκάθω pro διώκω, ἐγείρω pro ἐγρήγορα, ἀγρέω pro ἀγείρω. 2. Barytona mutant in circumflexa, & viceuerſa circumflexa in barytona. Vt, τυπτέω pro τύπτω, tanquam à τυπτέω, μιαίνω pro μιαίνω, σελαγῶ pro σελαγίζω, ἀΐσσω pro ἀΐσσω. 3. Quartæ coniugationis duplex σσ mutant in duplex ττ: Vt, πράττω pro πράσσω.*
- Iones *deſinentia in αω mutant in εω: Vt, ἐρέω pro ἐράω. H. Stephanus ὑπνέω pro ὑπνόω Ionicum eſſe inquit & Poeticum.*
- Dores *noua verba fingunt à barytonis, & à præteritis: Vt, τιθέμω à τίθεμαι: νωμάω à νέμω. 2. Verbis in εω & αω inſerunt υ: Verbis autem in ω & ιω, inſerunt ι. Vt, ζητεύω pro ζητέω, ψαύω pro ψάω: πίνω pro πίω, θύω pro θύω. 3. Quartæ barytonorum ζ mutant in σδ. Vt, κωμάσδω pro κωμάζω.*
- Æoles *noua verba in μι formant à circumflexis. Vt, νίκημι à νικέω, διάμνημι à διαμνάω, ἐλεύθερωμι ab ἐλευθερόω. 2. Characteriſticam τ mutant in π, πτ in σσ, σσ in ζ. Vt, ἀδικέω pro ἀδικέω: ὄπτω pro ὄπτω: τράζω pro τράσσω. 3. Verbis in εω inſerunt quoque υ, vt Dores. Vt, ῥεύω pro ῥέω. 4. Per metaplaſmum etiam φθέρρω dicunt pro φθείρω, &c.*
- Poëtæ *obſoleta themata vſurpant. Vt, ἔπω, πέτω. 2. Noua formant à futuris. Vt, οἴσω, à futuro οἴσω, verbi ὄω. 3. Ex barytonis faciunt alia barytona, vel circumflexa, vel verba in μι: & viciſſim ex circumflexis faciunt barytona. Vt ἔρεω ex ἔρω, στρωφάω à στρέφω, ἴσχημι ab ἴσχω, πολεμίζω à πολεμῶ. 4. Ex verbis in μι faciunt barytona in ω. Vt ῥώω pro ῥώννυμι.*
- Bœoti *addunt reduplicationem verbis in μι, & ν penultimum mutant in ει. Vt, δίδείκνυμι pro δείκνυμι, πίφιλημι à φίλημι.*
- Cyprij *Æolica in ιω terminant in ιζω. Vt, καλίζω pro καλέω ſic Etymologus.*
- Tarentini *characteriſticam ζ mutant in σσ: & quod alias diximus Aeolicorum eſſe, σσ viceuerſa in ζ. Vt, σαλπίσσω pro σαλπίζω: πλάζω pro πλάσσω.*
- Siculi *cum Doribus à præteritis themata noua formant. Vt, πεποίκω à πεποίηκα, λελάθω à λέλαθα, πεπείθω à πέποιθα, πεφύκω πέφυκα.*

Tempo ribus quorũ apud Dialectos varias tũ

- Initium AVGMENT VM: quod præter vſum communem vel
  - Inducitur:
    - Attici *ει mutant in ηυ, ει in η. Vt, ηὐχόμην pro εὐχόμην, ἤκαζον pro εἴκαζον. In compoſitis etiam quem augendi modum ſeruent propria tabula explicat.*
    - Iones *temporibus & modis iis, qui communiter reſpuunt augmentum, illud adiungunt per anadiplaſiaſmum. Vt, πεποιθοίη pro πεποιθοίη, λελάχωσι pro λάχωσι.*
  - Duplicatur vel *etiam multiplicatur:*
    - Attici *verbis incipientibus ab α breui ε & ο: perfecto communi præmittunt duas primas præſentis literas, cum tertia à prima correptione: plusquamperfectum vero alio adhuc tempore augent. Vt, ἐδω, ὤδηκα, ἐδηδοκα: ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Vide Atticam tabulam. Dores tamen nonnunquam tertiam à prima productã ſeruant: Vt, ἀλήλυθα pro ἐλήλυθα: Poeticè εἰλήλουθα, adiecto ad ε iota. Nonnunquam etiam incipientibus ab α, ο & ω præter commune augmentum addunt ε, eodem ſpiritu manente. Vt, ὁράω, ἑώρακα, ἑώρακα. Videatur Atticorum tabula.*
    - Iones *in nonnullis imitantur Atticos. Vt, ἀρήρεκα pro ἤρεκα. Aoriſto ſecundo etiam primam literam præſentis præponunt. Vt. τέτυπον pro ἔτυπον.*
    - Poëtæ *ſyllabicum augmentum poſitione producunt. Vt, ἔλλεξα pro ἔλεξα à λέγω. Tum etiam præteritum Atticum verborum ἐδω & ἄγω augent per epenthesin. Vt, ἐδήδοκα pro ἐδήδοκα, ἀγήγοχα vel ἀγείοχα pro ἀγήοχα. Eodem ferè pacto pro εἶπε dicunt ἔειπε: Nonnullis etiam communibus augmentis præmittunt ε. Vt, ἔειπε pro εἶπε, ἔοικα pro ἔοικα.*
  - Demitur:
    - Attici *quandoque omnino detrahunt augmenta: quandoque primam duntaxat literam præſentis: Vt, ἐγρηγορότες pro ἐγρηγορότες, ἤρυφα pro ὤρυφα.*
    - Ionum *proprium eſt detrahere augmenta, nunc aliqua, nunc omnia. Vt, pro ἐδεδίσκετο dicunt δεδίσκετο, δείσκετο & δίσκετο. Hoc etiam fit nonnunquam à Doriensibus. Vt, ἄειδον pro ᾖδον, ἄκουκα pro ἤκουκα non tam vt augmentum abiiciant, quam vt η in α mutent.*
    - Æoles *etiam abiiciunt, ſed tantum, vt vult Caninius, in verbo paſsiuo. Vt, βόλεται pro βούλεται.*
  - Mutatur:
    - Attici *ε ſyllabicum vertunt in η, λε & μι in ειν in εα. Vt, ἤμελλον pro ἔμελλον, εἴληφα pro λέληφα, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι, ἀδήκειν pro ἤδειν.*
    - Iones *ε in nonnullis augent adiecto iota. Vt, εἰρώτων pro ἠρώτων. Sunt qui ipſis ει pro λε & μι non minus, quàm Atticis attribuant.*
    - Dores *η mutant in α, et commune augmentum in η. Vt, ἄτυζον pro ἤτυζον, ἄλεον pro ἤλεον.*
    - Æoles *ad εα ex α aſſumunt υ & quæ à ρ incipiunt, augent præmiſſa prima litera præſentis. Vt, εὔαδον pro ἕαδον, & ἄδω ab ἅδω, ῥέρεφα pro ἔρρεφα. Hoc alii poeticum eſt.*
    - Poëtæ *ει reſoluunt in εε, quod alij Atticorum eſſe inquiunt: incipientia etiam à ρ formant vt cætera quæ à conſonante incipiunt. Vt ἐέλπω pro ἔλπω: ῥέρυμαι pro ἐρρύμην, ῥαπτον pro ἔρραπτον.*
- Finis: *de quo ſigno Vu.*

Figura:

- Iones *in compoſitis non mutant tenues in aſpiratas: vt nec Æoles. Vt, κατορῶ pro καθορῶ.*
- Dores *& Æoles frequenter vtuntur ſyncope in compoſitis: Vt, ὑββάλλειν pro ὑποβάλλειν, ἄντελλε pro ἀνάτελλε.*
- Poëtæ *non ſolum eiuſmodi conciſionibus vtuntur, ſed etiam quandoque nulla mutatione intercedente componunt. Vt, ὑπόπτωμαι pro ὑπόπτωμαι. Imprimis in diuerſarum partium orationis multiplici compoſitione Comici delectantur, & riſus mouendi cauſa vtuntur. Vt, μεγαλοκαμπτοπάταξ. Vide Poëtarum tabulam.*

Vu. Finem

SYNOPSIS.

Vu.

FINIM Verborum cùm dicimus, non ſolam intelligimus characteriſticam, ſolam̃ve terminationem, ſed & penultimam, quæque præter Augmentum in aliqua dictione occurrere poſſunt alia idiomatis varietatem exhibitura, ut eo minori errore confuſionis periculum vitetur. Hoc ergo examen inſtituemus Verbalium Generum, ſub iis etiam Coniugationum ſpecies comprehenſuri. VERBVM itaque

- PASSIVVM, de quo ſigno Zz: & MEDIVM, de quo ſigno aa.
- ACTIVVM: eiuſque Modus tum Indicatiuus: & tempus
  - Præſens
    - Atticum:
      - Quod Dores agunt in ſecunda circumflexorum, ut α perpetuò mutent in η, id Attici ſunt imitati in 4. verbis: ζῶ, ζῆς, ζῇ pro ζᾷ. ζᾷ πεινῶ, διψῶ, χρῶμαι.
      - Verborum in μι tertiam pluralem, quæ ſimilis eſt datiuo plurali Participij reſoluunt Attici, quod alias Ionibus tribuitur: ut, τιθέασι pro τιθεῖσι, διδόασι pro διδοῦσι.
      - Subſtantiuum εἰμὶ Atticè in ſecunda ſingulari habent εἶς pro εἶ; vel εἶ.
    - Ionicum:
      - Terminationem circumflexam Iones & hic, & vbicunque inueniunt, reſoluunt: ut, ποιέω pro ποιῶ, βοάω pro βοῶ. Hoc tamen rarius aut in. Greman ſecunda circumflexorum fieri.
      - Reduplicatio verborum in μι apud Iones fit in ε: ut, τέθημι pro τίθημι.
      - Tertiæ ſingulari Ionice additur σι, & ει mutatur in ι: ut, τίθησι pro τίθει.
      - Tertia pluralis in μι reſoluitur Ionice, ponendo α ante σ, & abſcindendo ε diphthongo poſtpoſitiuam: ut, τιθέασι pro τιθεῖσι, ἴασι pro εἰσί.
    - Doricum:
      - Vocalis η mutatur Dorice in α, non hic ſolum, ſed in multis aliis temporibus: ut, φαμὶ pro φημὶ, ἵσαμι pro ἵστημι. Viceverſa ſecunda circumflexorum contrahitur Dorice in η iota neglecto: ut, ὁρῆς pro ὁρᾷς, ζῆς pro ζᾷς.
      - Ex ſecunda & tertia ſingulari aufertur Dorice iota: ut, τύπτες pro τύπτεις, τύπτε pro τύπτει.
      - Tertia ſingularis verborum in μι Dorice mutat σ in τ: ut, τίθητι pro τίθησι, &c.
      - Prima pluralis in μεν Dorice & Cretice in μες deſinit: idque in omnibus omnium modorum & generum temporibus: ut, τύπτομες pro τύπτομεν, ποιοῦμες pro ποιοῦμεν.
      - Eadem prima pluralis ut & tertia υ penultimum mutat Dorice in ω: ut, ποιῶμεν pro ποιοῦμεν, ποιεῦντι pro ποιοῦσι. Id tamen, ut vult Anteſignanus, non fit in tertia circumflexorum: quamuis Caninius in infinitiuo χρυσῶν pro χρυσοῦν dicat.
      - Tertia pluralis præſentis & futurorum omnium coniugationum, Dorice ſimilis eſt datiuo ſingulari participij maſculini eiuſdem generis: ut, τύπτοντι pro τύπτουσι, ποιεῦντι vel ποιεῦντι pro ποιοῦσι, &c.
      - Pro verbo ſubſtantiuo εἰμὶ dicunt Dores ἠμὶ: pro εἶ, ἐσσὶ pro ἐσσὶ ἐστὶ: pro ἐσμὲν dicunt ἠμὲν εἰμὲν & εἰμές: pro εἰσί, ἐντί.
    - Æolicum:
      - Secunda & tertia ſingularis præſentis & futuri ει mutant Aeolicè in η, iota non ſubſcripto: ut, τύπτης pro τύπτεις, τύπτη pro τύπτει.
      - In nonnullis verbis ſecunda perſona ſingularis præſentis Indicatiui ſed & aliorum modorum & temporum acquirit Aeolice θα: ut, εἶσθα pro εἶς, ab εἶμι, eo. Huc ſpectare videtur χρῆσθα pro χρή.
      - In ντι Dorica Aeoles formant abiecto ν: ut, ποιεῦτι pro ποιεῦντι.
      - Verba ſecunda circumflexorum contractionem in ᾳ reſoluunt Aeolice, iota non ſubſcripto, ſed adſcripto: ut, γελάις pro γελᾷς.
      - In prima coniugatione in μι Aeoles η penultimam mutant in ε & μ geminant: ut, τίθεμμι pro τίθημι. In duali autem, ut & in prima & ſecunda plurali retinent η: ut φίλητον, φίλημεν, φίλητε.
      - Secunda in μι penultimum α mutat Aeolicè in αι: ut, γέλαιμι, γέλαις, γέλαι pro γέλημι, à γελάω.
      - Tertia pluralis Dorica verborum in μι, accentum transfert Aeolice in antepenultimam: ut, τίθεντι pro τιθέντι, δίδοντι pro διδόντι.
      - Εἰμὶ Aeolice habet ἔμμι & ἦμμι: & in tertia plurali ἔντι pro εἰσί.
      - Φημὶ in tertia plurali Aeolica habet φαῖσι pro φασί. Aeoles etiam per aphæreſin dicunt ἡμὶ, ἧς & ἦσθα, ἠσί & ἠτὶ pro φημί, &c.
    - Poeticum:
      - Si contractio in ſecunda circumflexorum fiat in α, præmittunt Poetæ aliud α: ſin in ω, tum vocali præcedente longa præmittunt ω: breui verò præcedente, ο: ut ὁράω, ὁρῶ. Poet. ὁρόω: ἡβάω, ἡβῶ, ἡβώω: ὁράω, ὁρῶ ὁρόω. Sic in tertia circumflexorum ὑπνόω dicunt Poetæ pro ὑπνόω, ὑπνῶ: χόω pro χόω, χῶ.
      - Verbum εἰμὶ in ſecunda perſona poeticè habet ἐσσὶ pro εἶ. In plurali εἰμὲν & εἰμὲν pro ἐσμέν, εἰσὶ pro ἐστί.
      - Compoſita ab ἐστὶ per apocopen poeticam amittunt verbum, ſola remanente præpoſitione, & accentu in penultimam retracto: ut, ἔνι pro ἔνεστι, μέτα pro μέτεστι.
  - Imperfectum & reliqua quære fol. ſeq ſign Xx.
- Imperatiuus & cæteri: de quibus ſigno Yy.

X x. Reliqua tempora Modi Indicatiui Actiui ſunt

- **Imperfectum**
  - **Atticum:**
    - Tertiam pluralem Atticos formare, vt Dores & Bœoti, nonnulli ſunt qui affirment.
    - Verbi ſubſtantiui εἰμὶ prima perſona imperfecti Atticè habet ἦ per craſin, ex Ionico ἔα pro ἦν: vel etiam vt volunt nonnulli, ἦειν, ἦεις, ἦν.
  - **Ionicum**
    - Tertia ſingularis Imperfecti & vtriuſque Aoriſti omnium coniugationum formatur Ionicè à ſecunda, addendo κε, & augmentum abiiciendo, penultima correpta. vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], &c.
    - Prima & tertia ſingularis nonnullorum verborum in μι Ionicè deſinunt in εα & εε, vt plusquamperfectum: vt, ἐτίθεα pro ἐτίθην, ἐτίθεε pro ἐτίθη. Sic εἰμὶ habet ἔα & ἔεν pro ἦν Ionicè prima & tertia perſona. Pro poetica etiam ἦες, ἦς, à prima perſona ἦν, Iones dicunt ἔες pro ἦς.
  - **Doricum**
    - Dores η quoque in Imperfecto vertunt in α, μην in μαν: vt, ἐτίθεν pro ἐτίθην, [illegible] pro [illegible].
    - In ſecunda contractorum obſeruat Camerar. ω in ᾳ contrahi Doricè: vt ἠνάγχων pro ἠνάγχον. Vbi etiam contractio εα in η fit in α: vt [illegible] & Doricè [illegible].
    - Tertia pluralis Imperfecti & Aoriſti vtriuſque verborum Barytonorum Doricè & Bœoticè deſinit in [illegible]: vt, [illegible] pro [illegible]. Eadem autem tertia verborum in μι formatur Doricè & Bœoticè à prima ſingulari, longa in breuem mutata: vt ἐτίθεν pro ἐτίθεσαν.
    - Verbi ſubſtantiui tertia ſingularis Doricè habet ἦς pro ἦ.
  - **Aeolicum:**
    - Totum ſingularem numerum Imperfecti & Aoriſti vtriuſque formant Aeoles in σκον, σκες, σκε, primam pluralem in σκομεν, tertiam in σκον, abiecto augmento: vt, [illegible], [illegible], [illegible], &c.
    - Tertia in ει Aeolicè in η mutatur: vt, [illegible] pro ἐφίλει.
    - Secunda ſingularis acquirit in aliquibus ſyllabam θα: vt, ἦσθα pro ἦς, [illegible] pro [illegible].
  - **Poeticum:**
    - Contractionis prætermittunt Poetæ α, ω, vel ο: vt, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
    - Verbũ ſubſtantiuum in ſingulari habet poeticè, ἦν, ἦα, ἦεν & ἦα pro ἦν ἦς & ἦς pro ἦς, ἦε, ἦεν, ἦν & ἦα pro ἦν. In duali [illegible] & [illegible] pro [illegible] & [illegible] pro [illegible]. In plurali ἦμεν pro [illegible], [illegible] & [illegible] pro ἦσαν.
    - Verbum εἶμι in Imperfecto poeticè habet ἤϊον, ἤϊες, ἤϊε, pro ᾔειν, ᾔεις, tanquam ab ἴω.
- **Perfectum**
  - **Atticum:**
    - Verba diſſyllaba ι & ε barytonorum ε penultimum mutant Atticè in ω: vt, [illegible] pro [illegible].
    - Verbum [illegible] reſoluit penultimam, & pro ἀφεῖκα [illegible] Atticè habet ἀφέωκα, pro ἀφεῖν, ἀφέων.
  - **Ionicum,** Characteriſticam literam κ excutiunt Iones & longam antecedentem corripiunt: vt [illegible] pro [illegible].
  - **Doricum:**
    - Penultima perfecti Attici tres ſyllabas excedentis Doricè ſeruatur longa: vt, ἐλήλυθα pro ἐλήλυθα.
    - Prima pluralis in μεν Doricè habet μες: vt τετύφαμες pro τετύφαμεν.
    - Tertia pluralis omnium coniugationum Doricè terminatur in αντι: vt, τετάχαντι pro τετάχασι.
  - **Bœoticum:**
    - Penultima η primæ coniugationis in μι mutatur Bœoticè in ει: vt, τίθεικα pro τέθηκα. Tradunt enim Grammatici: Vbi Dores ſeruant η Bœoti ſcribunt ει: Vbi Dores mutant η, in ſecunda nimirum in μι, vt quando dicunt [illegible] pro [illegible], ibi Bœoti ſeruant η.
    - Tertia pluralis in σι mutatur Chalcidicè in ισι: vt τέτυφισι pro τετύφασι.
  - **Poeticum:** Hoc nonnunquam Poetæ efferunt per ſyncopen vt τέτλαμεν pro τετλήκαμεν, κέκμηκα pro κεκάμηκα. Nonnunquam per epentheſin ante η inſerunt ν: vt [illegible] pro [illegible].
- **Plusquamperfectũ:**
  - **Atticum:** Prima & tertia ſingularis Atticè & Doricè deſinit in η tertia pluralis in [illegible]: vt, ᾔδη pro ᾔδειν & ᾔδει, ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεισαν.
  - **Ionicum:** Prima ſingularis Ionicè deſinit in εα, tertia in εε: vt, ἐτετύφεα pro ἐτετύφειν, ἐτετύφεε pro ἐτετύφει.
  - **Doricum:** Prima pluralis in μεν Doricè in μες deſinit: vt, ἐτετάχειμες pro ἐτετάχειμεν.
  - **Aeolicum:** Secunda ſingularis nonnunquam Aeolicè acquirit θα: vt, ᾔδεισθα pro ᾔδεις.
  - **Poeticum.** Nonnunquam Poetæ ſyncope vtuntur correpta vocali vel diphthongo antecedente: vt, ἐπέπιθμεν pro ἐπεποίθειμεν.
- **Indefinitum**
  - **Atticum:**
    - Tertiam pluralem Atticos formare vt Dores & Bœoti, ſunt qui affirment.
    - In quinta coniugatione α penultimum mutatur in η Atticè, ᾳ in ῃ, quamuis alij non ſubſcribant iota. vt, ἔψηλα pro ἔψαλα, ἵμηρα vel [illegible] pro ἵμαρα.
  - **Ionicum:** Tertia ſingularis Ionicè formatur vt tertia Imperfecti. vt, [illegible] pro [illegible], τάξασκε pro ἔταξε.
  - **Doricum:**
    - Eandem cum futuro Characteriſticam & penultimam Doricè habet Aoriſtus primus. vt, ἔλαξα pro ἔλεισα, à futuro κλαξῶ, [illegible] pro [illegible] à [illegible], [illegible] pro [illegible] à [illegible].
    - Prima pluralis Doricè deſinit in μες: vt, ἐτάξαμες, ἐτάχομες pro ἐτάξαμεν, ἐτάχομεν.
    - Tertia pluralis Barytonorum vtriuſque Aoriſti Doricè & Bœoticè in [illegible] deſinit. vt, ἐτάξαιαν, [illegible] pro ἔταξαν, ἔταγον. Tertia autem pluralis Aoriſti ſecundi verborum in μι Doricè & Bœoticè à prima ſingulari formatur, vt tertia Imperfecti. vt, ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔσταν pro ἔστησαν.
  - **Aeolicum** Aoriſtus vterque formatur Aeolicè, vt Imperfectum. vt, τάξασκον, τάγεσκον pro ἔταξα, ἔταγον. &c.
  - **Poeticum:**
    - Poetica quædam α parum habent neglecto ε. vt, [illegible] pro [illegible] ab [illegible].
    - Penultima breui Poetæ geminant ſequentem conſonantem. vt, ἐτέλεσσα pro ἐτέλεσα.
    - Metatheſin nonnunquam vſurpant Poetæ. vt, ἔπραθον pro ἔπαρθον, à πέρθω, ἔδραθον pro ἔδαρθον, à δάρθω.
- **Futurum:**
  - **Atticum.**
    - Secunda & tertia ſing. Atticè deſinit in ει. vt, τύψει, τύψει pro τύψῃ, τύψει. Hoc aliis eſt Aeolicum.
    - Barytona quædam tanquam à præſenti circumflexo formant Atticè futura. vt, θελήσω à θέλω, ἀλεξήσω ab ἀλέξω.
    - Deſinens in σω abiecto σ circumflectitur: in ασω autem vel εσω σ abiicit cum adhærente vocali. vt, κομιῶ pro κομίσω, διαβιβῶ pro διαβιβάσω.
  - **Ionicum.**
    - Tertiæ ſingulari per paragogen Ionicam additur σι. vt, τύψεισι pro τύψει.
    - Futurum primum & ſecundum circumflexum, Ionicè reſoluitur. vt, νεμέω pro νεμῶ, τυπέω pro τυπῶ.
    - Verbum ἔρδω Ionicum in futuro habet ἔρξω.
  - **Doricum.**
    - In omni coniugatione futurum primum Doricè circumflectitur. vt, τυψῶ pro τύψω.
    - Characteriſtica σ mutatur Doricè in ξ, vel penitus amittitur. vt βαδίξω pro βαδίσω, κλαξῶ pro κλείσω, [illegible] pro [illegible].
    - Penultimum [illegible] mutant Dores in α, ει in ε. vt [illegible] pro [illegible], ποιησεῦντι pro ποιήσουσι.
    - Prima pluralis in μες deſinit Doricè, tertia ſimilis eſt datiuo plurali participij. vt, ταξοῦμες pro τάξομεν: ταξοῦσι pro [illegible].
  - **Aeolicum.**
    - Verbis in λω & ρω inſeritur Aeolicè σ. vt, [illegible] pro [illegible], ψάλσω pro ψαλῶ.
    - Secunda & tertia ſingularis ει mutat Aeolicè in η. vt in præſenti. vt, [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible].
    - Doricum [illegible] Aeolicè amittit ν. vt, ποιησεῦτι pro ποιησοῦντι.
  - **Poeticum:**
    - Verba ſexta coniugationis frequenter amittunt poeticè σ. vt, ἐδέω pro ἐδέσω, à ἔδω, inuenio. κλείω, laudabo, pro κλείσω à κλείω.
    - Anadiplaſiaſmus quoque frequens eſt Poetis in futuro. vt, [illegible] pro ἕψομαι, [illegible] & [illegible] pro [illegible], [illegible] pro ἀμφιέσω.
    - Quandoque loco irregularis communis, vſurpant Poetæ regulare. vt, [illegible] pro [illegible] à [illegible].

SYNOPSIS.

Υ. Reliqui Modi Generis actiui ſunt

- **Imperatiuus.**
  - **Atticus:**
    - Tertia pluralis præſentis & Aoriſtorum formatur Atticè, vel vt genitiuum pluralis participiorum, vel vt tertia dualis eiuſdem temporis imperatiui: vt, τυπτόντων pro τυπτέτωσαν, τυπτέτων pro τυπτέτωσαν, ἱστῶν pro ἱστάτωσαν, χρυσούντων pro χρυσούτωσαν.
    - Secunda ſingul. verborum in μι contrahitur Atticè: vt τίθη pro τίθετι, ἵστη pro ἵσταθι, &c.
    - In duobus verbis tonus Atticè mutatur: vt, λαβὲ, ἰδὲ pro λάβε, ἴδε.
  - **Doricus:**
    - In prima circumflexorum ει mutatur Doricè in η: in tertia ε in ω: vt, ποιήτω pro ποιείτω, χρυσώτω pro χρυσούτω. Sic εἰμὶ habet ἤτω pro ἔστω, tanquam ab ἔω.
    - In ſecunda circumflexorum contractio Doricè fit in η: vt, ζαζήτω pro ζαζάτω, ex ζαζαέτω.
    - In verbis in μι vſurpatur à Dorienſibus terminatio circumflexa: vt, τίθει pro τίθετι, ἵστα pro ἵσταθι.
    - In aoriſto 2. ſecunda in μι η mutatur in α Doricè. vt, στᾶθι pro στῆθι.
  - **Æolicus:** In verbis in μι retinent Aeolicè penultimam longam vt, τίθητι τιθήτω, pro τίθετι, τιθέτω, &c.
  - **Syracuſanus:** Aoriſtus ſecundus more Syracuſanorum deſinit in ον: vt, λάβον pro λαβέ.
  - **Poeticus:**
    - Contractioni præmittunt Poetæ α. vt, βοάατω pro βοάτω.
    - Verbum εἰμὶ in Imperatiuo poeticè habet ἔσσι, & ἔστω pro ἴσθι, ἔστω pro ἔστω.
- **Optatiuus.**
  - **Atticus:**
    - Præſens verborum circumflexorum poſt contractionem Atticè deſinit in ην. vt, ποιοίην pro ποιοῖμι, βοῴην pro βοῷμι, χρυσοίην pro χρυσοῖμι. Ita nonnunquam etiam barytona formantur. vt, τρεφοίην & per ſyncopen τρέφειν pro τρέφοιμι, λαχοίην pro λάχοιμι. Interdum verba tertia coniugationis in μι, illum circumflexorum optatiuum imitantur in præſente & aoriſto primo. vt, διδῴην pro διδοίην, δῴην pro δοίην.
    - Secunda & tertia ſingularis, & tertia pluralis Aoriſti primi Atticè formatur, vt apud Aeoles. vt, τύψειας pro τύψαις, &c.
    - Numerus pluralis Aoriſtorū per ſyncopen apud Atticos redditur. vt, τιθεῖμεν pro τιθείημεν, τιθεῖτε pro τιθείητε, τιθεῖεν pro τιθείησαν. Ὀχλεῖμεν pro ὀχλείημεν, ὀχλεῖτε pro ὀχλείητε, ὀχλεῖεν pro ὀχλείησαν, ἱσταῖμεν, ἱσταῖτε, ἱσταῖεν, &c.
  - **Doricus:**
    - Prima pluralis omnium coniugationum Doricè in μες deſinit. vt, τύπτοιμες pro τύπτοιμεν, ποιοῖμες pro ποιοῖμεν.
    - Præſens circumflexorum terminant Dores & Aeoles ſecundum Anteſignanum in ῴην. vt, ποιῴην pro ποιοῖμι, βοῴην pro βοῷμι, &c.
    - Aoriſti vtriuſque tertia pluralis formatur Doricè & Bœoticè in εν. vt, ἐλθοιεν pro ἔλθοιεν, θερίσαιεν pro θερίσαιεν.
  - **Aeolicus:**
    - Præſens tempus circumflexorum Aeolicè deſinit in οίην, & vt notat Craſtus, in οίην. vt, ποιοίην vel ποιοίην pro ποιοῖμι.
    - Secunda perſona acquirit nonnunquam Aeolicum θα. vt κλαίοισθα pro κλαίοις.
    - Aoriſtum primus Aeolicè formatur per εια, ειας, ειε. vt, τύψεια pro τύψαιμι, &c.
  - **Poeticus:**
    - Contractioni ſecunda circumflexorum præmittunt Poetæ ο vel ω. vt βοώοιμι pro βοῷμι.
    - Aoriſtus ſecundus ſecunda & tertia verborum in μι poeticè contrahitur. vt, σταίην pro σταίην, δῴην pro δοίην.
    - Anomala in μι formant Poetæ in οιμι. vt, ἴοιμι pro εἴην, ἴοιμι pro ἰοίην.
- **Coniunctiuus.**
  - **Ionicus:**
    - Tertia ſingularis Ionicè formatur in σι, vt tertia præſentis Indicatiui. vt, τύπτῃσι pro τύπτῃ, τετύφῃσι pro τετύφῃ, ποιέῃσι pro ποιέῃ vel ποιῇσι pro ποιῇ. Varinus ait hanc paragogen eſſe Atticam. Sic ὦσι pro ᾖ.
    - Terminatione potius ſoluta vtuntur Iones, quàm contracta. vt, ποιέω pro ποιῶ, ἑω pro ὦ, στέω pro στῶ.
  - **Doricus:**
    - Prima pluralis in μεν omnium temporum & coniugationum Doricè in μες deſinit. vt, τύπτωμες pro τύπτωμεν, ποιῶμες pro ποιῶμεν.
    - Tertia pluralis omnium temporum Doricè deſinit in ωντι, vt in præſenti Indicatiui dictum eſt. vt, τύπτωντι pro τύπτωσι.
  - **Poeticus:**
    - Contractioni ſecunda circumflexorum præmittitur poeticè ο, ω vel α. vt, βοόω pro βοῶ, βοάᾳ pro βοᾷ: quod etiam contingit Aoriſto ſecundo tertia in μι. vt, δώω pro δῶ præcipuè in plurali δώωσι pro δῶσι.
    - Terminationi Ionicæ inſerunt Poetæ ια. vt, στείω pro στῶ, εἴω pro ἔω.
    - Primam pluralem in ωμεν efferunt per ομεν. vt, τύψομεν pro τύψωμεν, verberemus.
- **Infinitiuus.**
  - **Atticus:** Ante ν vel ναι finale Attici conſtituunt μεν: & ex diphthongo ι vel υ detrahunt: ſique ſolum ν fuerit, αι addunt: vt, τυπτέμεναι pro τύπτειν.
  - **Ionicus:**
    - Infinitiuum in ν vel ναι deſinentem Iones, vt Attici formant, ſolo αι vel abiecto, vel non aſſumpto. vt, τυπτέμεν pro τύπτειν, πεποιηκέμεν pro πεποιηκέναι.
    - Perfectum Infinitiui formant Iones à perfecto actiuo, ſublato etiam κ. vt, τεθνάναι pro τεθνηκέναι, à τέθνηκα.
  - **Doricus:**
    - Tempora in ειν tribus diuerſis modis formant Dores. 1. vt Attici in έμεναι. vt, τυπτέμεναι pro τύπτειν. 2. Ex ει diphthongo auferunt iota. vt, τύπτεν pro τύπτειν. 3. ει in η mutant, iota vel ſubſcripto, vel neglecto. vt, τύπτην vel τύπτῃν pro τύπτειν.
    - Perfectum in εναι, vt apud Atticos, Doricè in έμεναι deſinit. vt, πεποιηκέμεναι pro πεποιηκέναι.
    - Secunda circumflexorum α mutat Doricè in η. vt, βοῆν pro βοᾶν. At ſecunda in μι η in α mutat. vt, στᾶναι pro στῆναι.
    - In tertia circumflexorum ου mutatur in ῶ Doricè. vt, χρυσῶν pro χρυσοῦν.
  - **Aeolicus:** Barytonorum ειν mutant Aeoles in ην: primæ circumflexorum ειν in εις & ην, ſecundæ circumflexorum αν in αιν, vel αις vel αις: tertiæ ουν in οιν vel οις. accentu vbique vel retento vel tranſlato. vt, ἰδεῖν vel ἴδεις pro ἰδεῖν, ποιεῖν vel ποίεις pro ποιεῖν, γελᾶιν vel γέλαις, vel γελαῖς pro γελᾶν, χρυσοῖν vel χρυσοις pro χρυσοῦν.
  - **Poeticus:**
    - Contractioni præmittunt Poetæ α. vt, βοάαν pro βοᾶν.
    - In temporibus Atticè formatis μ geminant Poetæ: quandoque verò ε in η mutant per ἔκτασιν: vt, τυπτέμμεναι pro τυπτέμεναι, ποιήμεναι pro ποιέμεναι.

Ζζ. PASSIVUM quoque genus ſeu Dialectorum Verbum per ſingulos Modos.

Indicatiuo: cuius Tempus eſt ſum

Præſens:

- **Atticum:**
  - Secunda ſingularis η finale mutatur Atticè in ει, idque in omnibus ferè præſentibus & futuris Paſſiuæ & Mediæ vocis: vt, τύπτει pro τύπτῃ. Olim in σαι terminabatur: vt, φαγέσαι pro φάγῃ, καυχᾶσαι, καυχᾶσαι pro καυχάῃ καυχᾷ.
  - Eadem ſecunda ſingularis verborum in μι Atticè contrahitur abiecto σ. vt, τίθεσαι, τίθεαι, τίθῃ, &c.
  - Breues vocales ex verbis abijciunt Attici: vt, λῶ pro λύω. εἶμαι pro εἴομαι.
  - In verbis in μι vocalem longam ſeruant Attici & Iones ἔρημαι pro ἔρημαι.
- **Ionicum:**
  - Secunda ſingularis præſentis, imperfecti & futurorum, vt & in Subiunctiuo, formatur Ionicè à tertia ſingulari, detracto ι ex vltima ſyllaba. vt, τύπτεαι pro τύπτῃ.
  - Prima pluralis deſinens in μεθα coniugationum, temporum & modorum, ad θ per epentheſin Ionicam & Doricam acquirit σ: vt, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα.
- **Doricum:**
  - Mutant Dores ου in ευ: vt, ποιεῦμαι pro ποιοῦμαι.
  - Secunda ſingularis primæ circumflexorum contrahitur Doricè in η: ſecunda autem in μι deſinit in α: vt, βοῇ pro βοᾷ: ἵστα pro ἵστῃ. Dicit Anteſignanus βοᾶσαι pro βοᾷ eſſe Doricum, quod alij antiquis Atticis tribuunt.
- **Aeolicum:**
  - Primam pluralis in μεθα omnium temporum, modorum & coniugationum Aeolice deſinit in μεθεν vel μεθεσθεν: vt, λεγόμεθεν vel λεγόμεσθεν pro λεγόμεθα.
  - Doricum ευ Aeolice amittit υ. vt, ποιεῦμαι pro ποιοῦμαι.
- **Poeticum:**
  - Contractioni in α præmittitur α: in ω autem ο vel ω poeticè. vt, βοόωμαι pro βοῶμαι, βοάω pro βοῶ.
  - Tertia pluralis præſentis, imperfecti & futurorum formatur poeticè à tertia ſingulari ponendo α ante ται vel το formata nonnunquam vocali longa vel diphthongo metri cauſa. vt, τυπτέαται pro τύπτονται, ποιεύαται & ποιέαται pro ποιοῦνται.

Imperfectum:

- **Atticum:** Secunda ſingularis verbis in μι paſſiuæ & mediæ vocis Atticè contrahitur ex reſolutione Ionica. vt, ἐτίθου pro ἐτίθεσο, ἐτίθεο.
- **Ionicum:**
  - Secunda ſingularis formatur Ionicè vt tertia præſentis: vt, ἐτύπτεο pro ἐτύπτου, ab ἐτύπτετο.
  - Prima pluralis deſinit in μεσθα Ionicè & Doricè, vt in Præſenti. vt, ἐτυπτόμεσθα pro ἐτυπτόμεθα.
- **Doricum:** Mutant Dores ου in ευ. vt, ἐποιεύμην pro ἐποιούμην.
- **Aeolicum:**
  - Hic quoque inſerunt Aeoles ante ομην per epentheſin tres literas σκε, abiecto augmento & dicunt τυπτεσκόμην pro ἐτυπτόμην.
  - Prima pluralis formatur, vt in præſenti: vt, ἐτυπτόμεσθεν pro ἐτυπτόμεθα.
  - Doricum ευ Aeolicè amittit υ. vt, ἐποιεῦτο pro ἐποιοῦτο.
  - Prima coniug. in μι retinet Aeolicè η. vt, ἐκαλήμην pro ἐκαλούμην.
- **Poeticum:**
  - Contractioni præmittitur α, ο vel ω. vt, ἐβοόωμην pro ἐβοώμην, ἐβοάατο pro ἐβοῶντο.
  - Tertia pluralis formatur, vt tertia præſentis. vt, ἐτυπτέατο pro ἐτύπτοντο.

Perfectum:

- **Atticum:**
  - Primæ ſingularis penultima, ſi duplex μμ fuerit, alterum mutatur in σ Atticè. vt, πέφασμαι pro πέφαμμαι. Sin fuerit σ, illud vel in δ mutatur, vel abijcitur. vt, πέφραδμαι pro πέφρασμαι, κεκόσμημαι pro κεκόσμημαι.
  - Tertia pluralis formatur à tertia ſingulari, apud Atticos & Iones, eo ferè pacto quo apud Poetas. vt, τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσί. Conſule tabulam Atticam. Hic breuitati ſtudemus.
- **Ionicum:** Prima pluralis, in μεσθα deſinit Ionicè & Doricè: vt, τετάγμεσθα pro τετάγμεθα.
- **Doricum:** Quarta Barytonorum σ penultimum mutant Dores in δ: id quod alij Atticis attribuunt. vt, πέφραδμαι pro πέφρασμαι.
- **Æolicum:**
  - Prima pluralis Aeolicè deſinit in μεθεν. vt, τετάγμεθεν pro τετάγμεθα.
  - Penultimum α frequenter abeſt Aeolicè in ω: vt ἔζωμαι pro ἔζωσμαι.
- **Poëticum:**
  - Nonnunquam per μετάθεσιν dicunt Poetæ ἔσσυμαι pro σέσυμαι.
  - Tertia pluralis Atticè & Ionicè formata antepenultimam poeticè nonnunquam ſeruat longam. vt, πεποιήαται pro πεποίηνται.

Plusquamperfectum:

- **Atticum:** Tertia pluralis formatur Atticè & Ionicè, vt tertia Perfecti: vt, ἐτετύφατο pro ἐτετυμμένοι ἦσαν.
- **Ionicum:** Prima pluralis Ionicè & Doricè deſinit in μεσθα. vt, ἐτετύμμεσθα pro ἐτετύμμεθα.
- **Aeolicum:** Prima pluralis Aeolicè deſinit in μεθεν. vt, ἐτετύμμεθεν pro ἐτετύμμεθα.
- **Poeticum:** Tertia pluralis Attica & Ionica antepenultimam poeticè ſeruat longam. vt, ἐπεποιήατο pro ἐπεποίηντο.

Indefinitum:

- **Atticum:** Aoriſtorum poſteriorem magis amant quàm priorem Attici.
- **Doricum:**
  - Tertiam pluralem formant Dores, Aeoles & Bœoti à prima ſingulari, longa in breuem mutata: vt, ἐτάχθεν pro ἐτάχθησαν. ἐτάχθεν pro ἐτάχθησαν, ab ἐτάχθην, ἐτάχθην: ἤγερθεν pro ἤγερθεν vel ἠγέρθησαν.
  - Prima pluralis vltimum ν mutat Doricè in ς. vt, ἐτάχθημες pro ἐτάχθημεν.
  - Penultimam Aoriſti primi per omnes modos & tempora Doricè corripi obſeruat Neander. vt, ἐποιέθην pro ἐποιήθην. In participio γαμεθεῖσα pro γαμηθεῖσα.
- **Poeticum:** Verba, quæ in præterito amittebant ν, illud in Aor. 1. poeticè recipiunt: vt, ἐκλίνθην pro ἐκλίθην.

Futura:

- **Attica:** Secunda perſona Atticè in ει deſinit. vt, τάξει pro τάξῃ, τετάξει pro τετάξῃ, ἔσει pro ἔσῃ.
- **Ionica:**
  - Secunda ſingularis à tertia formatur Ionicè, vt ſecunda præſentis: vt, τάξεαι pro τάξῃ, à τάξεται.
  - Prima pluralis Ionicè & Doricè deſinit in μεσθα. vt, ταξόμεσθα pro ταξόμεθα.
- **Poetica:** Tertiam pluralem formant Poetæ, vt tertiam præſentis. vt, πεισθησέαται pro πεισθήσονται, ταξέαται pro ταξονται, τελέεαται pro τελέσονται.

Imperatiuo, & reliquis modis, de quibus conſule ſignum ββ.

SYNOPSIS.

ββ. PASSIVI Verbi reliqui modi ſunt

- **Imperatiuus:**
  - **Atticus:**
    - Secunda ſingularis verborũ in μι contrahitur Atticè, vt ſecunda imperfecti: vt, ἵστω pro ἵστασο, ἴσω pro ἵσασο.
    - Tertia pluralis vſurpatur Atticè pro tertia duali, in præſenti & vtroque Aoriſto. vt, τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν. τυπτέσθων pro τυπτεσθώσαν. In præterito quoque τετύφθων dicitur pro τετύφθωσαν.
  - **Ionicus:** Reſoluunt Iones υ in εο, ex εο autem remouent ε. vt, φιλέο pro φιλοῦ. τιθέο pro τίθεσο.
  - **Doricus:** Mutant υ in ω Dores: vt, τύπτω pro τύπτου.
- **Optatiuus:**
  - **Atticus:** In præterito perfecto Xenophon dixit μεμνῷτο pro μεμνῆτο.
  - **Ionicus:**
    - Prima pluralis ſit in μεσθα Ionicè. vt, τυπτοίμεσθα pro τυπτοίμεθα.
    - Tertia pluralis extrito ν acquirit α. vt, τύπτοιατο pro τύπτοιντο.
    - Soluta potius terminatione quàm contracta vtuntur Iones. vt, ποιεοίμην pro ποιοίμην.
  - **Doricus:**
    - Præſentis η Doricè mutatur in α. vt, φιλοίμαν pro φιλοίμην.
    - Prima pluralis in μεσθα vel μεθα Doricè ſit in μεσθα. & μες. vt, φιλοίμεσθα pro φιλοίμεθα, τυψαίμες pro τυψαίμεθα.
  - **Æolicus:** In Aoriſto 2. Aeoles pro θείμην, θεῖο, θεῖτο dicunt, θείμην, θεῖο, θεῖτο.
- **Coniunctiuus:**
  - **Ionicus:**
    - Terminationes circumflexas reſoluunt Iones. vt, τυφθέω pro τυφθῶ, τυπέω pro τύπω, ποιέωμαι pro ποιῶμαι.
    - Secunda ſingularis præſentis formatur à tertia Ionica, vt in præſenti Indicatiuo. vt, τύπτεαι pro τύπτῃ.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè & Doricè σ. vt, τυπτώμεσθα pro τυπτώμεθα.
  - **Doricus:**
    - Prima pluralis in μεν ν mutat Doricè in ς. vt, τυφθῶμες pro τυφθῶμεν.
    - Tertia pluralis Aoriſtorum Doricè deſinit in ῶντι: vt, τυχθῶντι, ταγῶντι, pro τυχθῶσι, ταγῶσι.
- **Infinitiuus:**
  - **Atticus:** Aoriſti deſinunt Atticè & Doricè in ήμεναι, vt in actiuo dictum. vt, ταχθήμεναι pro ταχθῆναι. &c.
  - **Ionicus:**
    - Aoriſti Ionicè deſinunt in ῆμεν, vt in actiuo dictum. vt, ταχθῆμεν pro ταχθῆναι.
    - Diphthongus ει primæ circumflexorum nonnunquam reſoluitur Ionicè in εα: vt, ἀπολέεσθαι pro ἀπολεῖσθαι.
  - **Doricus:** Secunda circumflexorum mutat α in η. vt, χρῆσθαι pro χρᾶσθαι.
  - **Aeolicus:** Verba quinta barytonorum, quæ habent ε in penultima præſentis, reuocant tonum in tertiam à fine, α mutando in ε. vt, τέτρεφθαι pro τετράφθαι. à τρέφω &c.
  - **Poeticus:** In ſecunda circumflexorum penultima contracta, Poetæ α præponunt. vt, βοάασθαι pro βοᾶσθαι.

- **MEDII generis eadem ferè eſt quæ Actiui & Paſſiui inflexionis Dialectorum proprietas. Nos ſingula paucis adumbrabimus. Eſt ergo**
  - **Indicatiuus:**
    - **Atticus:**
      - Præſentis & Futuri ſecunda ſingularis omnium coniugationum Atticè formatur vt in Paſſiuo. vt, τύπτει pro τύπτῃ, τύψει pro τύψῃ, τιθῇ pro τίθεσαι. Vide Paſſiuum, vel Atticam tabulam.
      - Imperfecti & Aoriſti ſecundi verborum in μι ſecunda ſingularis contrahitur, vt in imperfecto Paſſiuo: vt, ἐτίθου pro ἐτίθεσο, ἔθου pro ἔθεσο.
      - Pluſquamperfecti prima & tertia ſingularis formantur Atticè, vt in actiuo. vt, ἐτετάγμην pro ἐτετάγμεσν, & ἐτετάγμει.
      - Futura, quibus libentiùs Attici, quàm actiuis vtuntur, formantur vt Attica actiua. vt, ἀναβιβῶμαι pro ἀναβιβάσομαι, βαδιοῦμαι pro βαδίσομαι.
    - **Ionicus:**
      - Secunda ſingularis præſentis, imperfecti, Aoriſti ſecundi & Futurorum formatur, vt dictum in præſenti Indicatiui Paſſiui. vt, τύπτεαι pro τύπτῃ, ἐτύπτεο pro ἐτύπτου, ἐτύπεο pro ἐτύπου.
      - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè σ. vt, τυψόμεσθα pro τυψόμεθα.
      - Pluſquamperfecti prima & tertia ſingularis deſinunt in εα, & εε, vt in actiuo. vt, ἐτετάγμεα pro ἐτετάγμεν, ἦα pro ἦειν.
      - Aoriſti primi ſecunda ſingularis in ω reſoluitur Ionicè in αο. vt, ἐτύψαο pro ἐτύψω.
      - Futurum ſecundum reſoluunt Iones. vt, τυπέομαι pro τυποῦμαι. Sic reſoluunt perfectum verbi εἰμί, dicentes ἦια pro ἦα.
    - **Doricus:**
      - Mutant η in α Dores. vt, ἐτύπτα pro ἐτύπτη, ἐτύπτα pro ἐτύπτη, βαδιεῦμαι pro βαδιοῦμαι.
      - Prima pluralis in μεθα acquirit Doricè σ: in μεν mutat ν in ς. vt, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, τυπτόμες pro τυπτόμεθα.
      - Perfecti tertia pluralis Doricè deſinit in αντι. vt, τετάγαντι pro τετάγασι.
      - Pluſquamperfecti prima & tertia ſingularis in η, tertia pluralis in σαν deſinit Doricè. vt, ἐτετάγη pro ἐτετάγειν, ἐτετάγησαν pro ἐτετάγεισαν.
      - Aoriſti primi ſecunda ſingularis Doricè & Syracuſiè deſinit in α. vt, ἐτάξα pro ἐτάξω.
      - Futurum primum circumflectunt Dores. vt, τυψοῦμαι & τυψεῦμαι pro τύψομαι.
    - **Æolicus:**
      - Imperfectum & Aoriſtos formant Aeoles, vt imperfectum Actiuum, inſertis per epenthesin tribus literis σκ, & augmento ablato. vt, τυπτεσκόμην, τυπτέσκεο, τυπτέσκετο. τυπτέσκετο. pro ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. τύπτετο. δασάσκετο pro ἐδάσατο. Hic tres literæ inueniuntur, pro σκ ſunt σκε.
      - Prima pluralis in μεθα α mutant Æolicè in ε vel ει. vt, ἐτάξαμεθα vel ἐτάξαμεσθα pro ἐταξάμεθα.
      - Doricum ῶν amittit Æolicè ν. vt, τυψοῦται pro τυψοῦνται.
      - Secunda ſingularis acquirit aliquando ſyllabam θα Æolicè. vt, οἶδασθα & οἶσθα pro οἶδας.
    - **Poeticus:**
      - Contractis in α & ω Poetæ præmittunt α, ο vel ω. vt, βοόωμαι pro βοῶμαι, &c.
      - Præterita nonnunquam tranſponunt Poetæ: vt, ἔμμορα pro μέμορα, δέδορκα pro δέδρακα, à δέρκω.
      - Præteriti penultimam producunt Poetæ. vt, δείδια pro δέδια.
      - Futurum ſecundum in tertia quoque circumflexorum fingunt Poetæ. vt, ὀμοῦμαι ab ὀμόομαι. Ita etiam, cum rarò formetur Præteritum medium in verbis ſexta barytonorum Poetæ illud non rarò fingunt. vt, δέδηα, à δαίω, κέκηνα à καίω, πέφυα à φύω.
    - **Bœoticus:**
      - Præteriti perfecti tertia pluralis, vt præteriti Actiui, Bœoticè & Chalcidicè in αν deſinit. vt, τετάγαν pro τετάγασι.
      - Futuri primi ſecundam ſyllabam ablato ο contrahunt in nonnullis Bœoti. vt, ἐργᾷ operaberis pro ἐργάσῃ ex ἐργάσῃ ἐργάσομαι: κακῷ ᾳ pro κακάσῃ.
  - Imperatiuus & reliqui modi exhibentur ſigno γγ.

77. Reliqui Modi Medij generis ſunt

- **Imperatiuus:**
  - **Atticus:**
    - Secunda ſingularis Verborum in μι Ionicam terminationem Atticè contrahit, Vt in paſſiuo: Vt θοῦ pro θέο, δίδου pro δίδοσο, ex θέο & δίδοο.
    - Tertia pluralis præſentis & Aoriſtorum Attice formatur inſtar dualis, Vt in paſſiuo dictum eſt. Vt, τυψάτων pro τυψάτωσαν.
  - **Ionicus.** Secundam in ε vel Verborum in μι in ο deſinentem Iones formant, Vt in paſſiuo. Vt, ἵστεο pro ἵστω.
  - **Doricus.** Mutant ω in ῳ Dores. Vt, ἵστω pro ἵστω.
- **Optatiuus:**
  - **Ionicus:** prima pluralis in μεσθα & tertia in ατο formantur Ionice & Dorice, Vt in paſſiuo dictum eſt. Vt, τεξαίμεσθα pro τεξαίμεθα, τεξαίατο pro τέξαιντο.
  - **Doricus.** Prima pluralis in μεν mutat ν in ς Dorice. Vt, τετύφοιμες pro τετύφοιμεν.
  - **Æolicus.** Prima pluralis in μεθα Aeolice mutat α in ε vel εν. Vt, τεξαίμεθε vel τεξαίμεθεν pro τεξαίμεθα.
- **Coniunctiuus:**
  - **Ionicus**
    - Secunda ſingularis præſentis & Aoriſtorum formatur à tertia ſingulari, Vt in Indicatiuo dictum eſt. Vt, τέξῃσι pro τέξῃ, τάξῃσι pro τάξῃ.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionice & Dorice σ. Vt, τεγώμεσθα pro τεγώμεθα.
  - **Doricus.** Prima pluralis in μεν mutat ν in ς Dorice. Vt, τετάγωμες pro τετάγωμεν.
  - **Æolicus.** Prima pluralis in μεθα Aeolice mutat α in ε vel in εν. Vt, τεξώμεθε pro τεξώμεθα.
- **Infinitiuus:**
  - **Atticus & Doricus.** Perfectum formatur in ειμεναι Attice & Dorice. Vt, τετάγειμεναι pro τετάχθαι.
  - **Ionicus:**
    - Perfectum in ειμεν deſinit Ionice. Vt, τετάγειμεν pro τετάχθαι.
    - Futurum ſecundum reſoluunt Iones. Vt, ταγιέεσθαι pro ταγεῖσθαι.
  - **Poeticus.** Perfectum Atticum efferunt Poetæ duplicato μμ. Vt, τεταγίμμεναι pro τεταγίμεναι.

79. **PARTICIPIA** *Nominis & Verbi naturam in pleriſque reſpiciunt. Ergo conueniunt etiam Dialectorum proprietate cum*

- **Nominibus,** quæ iiſdem ſunt terminationibus & declinationibus obnoxia.
- **Verbis ratione tum**
  - **Initij,** Augmenti, quod inducunt, duplicant, mutant, demunt in participiorum etiam variis temporibus, pro natura & conditione Verborum.
  - **Finis vel reliquorum, quæ inſunt participiis, præter augmenta. Heic tamen varietates participiorum vel ſunt**
    - **Propriæ**
      - **Atticorum.**
        - Præteritum Ionicum ſublato κ, Attici contrahunt. Vt, ἑστεώς, ἑστῶς pro ἑστηκώς.
        - Secundæ in μι actiua & mediæ vocis penultimum α mutatur Attice in ω. Vt, καθιστῶσα pro καθιστᾶσα.
      - **Ionum.**
        - Participio εἰπών ait Corinthus non vtuntur Iones, ſed ſolo ἄπας. Vt, τύψας.
        - Futurum medium τυπτέμενος Iones faciunt τυπτεύμενος, vt Dores, teſte Canenio.
      - **Dorum.**
        - In barytonis actiuis præſentis temporis ου fœmininorum Dorice abit in ω. Vt, τύπτωσα pro τύπτουσα.
        - Aoriſtus primus Dorice in αις deſinit. Vt, τύψαις pro τύψας.
        - Βιμὶ in præſenti habet Dorice εἰς, ἔντος, ἔασσα, ἐασσας.
      - **Æolum.**
        - Fœmininorum ου Aeolice mutatur in ω. Vt ἰδῶσα pro ἰδοῦσα.
        - Perfecti vltima mutatur Aeolice in ν. Vt, τέτυφων pro τετυφώς.
        - Characteriſticam Perfecti nonnunquam Aeoles negligunt. Vt, τεθνηώς pro τεθνηκώς.
        - Secunda circumflexorum ων mutat Aeolice in αν. Vt, γελᾶν pro γελῶν. Ab aliis tribuitur Doricenſibus.
      - **Poetarum:** Præterito Attico contracto Poetæ α vel ι per epentheſin immittunt. Vt, γεγαώς, γεγαῶτος, γεγαῶσα, γεγαώς pro γεγώς, γεγῶτος, γεγῶσα, γεγώς. Nec Ionicum eſt, quia hoc habet γεγαώς, γεγαότος, γεγαυῖα, γεγαός.
    - **Communes,** quas imitantur, quatenus à Verbis derivantur. Exempli cauſa proferemus omnium Dialectorum ſpecimen.
      - **Atticum:** Prima & ſecunda coniugationis penultima Attice eſt ο. Vt, πεποιηκὼς pro πεποιηκώς.
      - **Ionicum:** Circumflexa reſoluunt Iones. Vt, ταγέων pro ταγῶν, &c.
      - **Doricum:** Mutant Dores ου in ω. Vt, ποιεῦσα pro ποιοῦσα.
      - **Æolicum:** Prima circumflexorum ων, abit Aeolice in εις: quia ex circumflexis fit verbum in μι. Vt, φιλεὶς pro φιλῶν, ἐὶς pro ὢν ab εἰμί.
      - **Poeticum:** Contractioni præmittunt α, ο vel ω Poetæ. Vt, ἀντιόωσα pro ἀντιῶσα.

SYNOPSIS.

Rr.
Reliquas etiam Partes orationis diuerſimodè eloquuntur primariæ Græcorum nationes & populi:

- **ADVERBIA** vel
  - Noua fingunt:
    - Attici aduerbia in loco efferunt per datiuum pluralem ſecundæ ſimplicium: vt, θήβησιν pro ἐν θήβαις, ἀθήνησιν pro ἐν ἀθήναις.
    - Poetæ ex nominibus faciunt aduerbia per paragogen vocula δε: vt, μεγαράδε, ad Megaram: οἴκονδε, domum, ἅλαδε, ad mare: vbi δε videtur ſupplere ſignificationem præpoſitionis εἰς.
  - Vitiata
    - Augent:
      - Attici per proſtheſin dicunt ἐχθὲς pro χθὲς: per paragogen οὑτωσὶ pro οὕτως, ὡσπερεὶ pro ὥσπερ, πάνυτι pro πάνυ, ναιχὶ pro ναί.
      - Iones ea aduerbia, quæ deſcendunt à genitiuis pluralibus nominum in ως & ης primæ contractorum, diſſoluunt immiſſo ε per epentheſin: vt, ἀληθέως pro ἀληθῶς, ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς.
      - Dores dicunt τῶς pro ὡς, οἴκαδις pro οἴκαδε.
      - Poetæ τίη inquiunt pro τί, cur?
    - Minuunt:
      - Attici ἄτερ dicunt pro καθάπερ, πρῷ pro πρωΐ. Scribit Corinthus & Philoponus δ'ἴσω dici pro δ' ἄντως, πρῴτον pro πρώην ποτε: quod pernegat Stephanus.
      - Iones οὕτω dicunt pro οὕτως, ſequenti vocali: vt, οὕτω ἐπιπλέως, apud Herodotum.
      - Dores πῶ dicunt pro πόθεν.
      - Aeoles ἔνθα, ὄπισθα pro ἔνθεν, ὄπισθεν, ε in α mutato.
      - Poetæ τάχα pro ταχέως dicunt, ἀντικρὺ pro ἀπαντικρύ, τίπτε pro τίποτε, ἀντία pro ἐναντίον, ἆρ pro καίτοι. Inprimis ς & ν per apocopen detrahunt: vt, πολλάκι pro πολλάκις, χωρὶ pro χωρίς: πρόσθε pro πρόσθεν: ὄπισθε pro ὄπισθεν, ἑκατέρωθε pro ἑκατέρωθεν.
    - Mutant:
      - Attici aduerbia in α à neutris nominibus ducta, in terminatione pluralis efferunt & ab Euſtathio vocantur πληθυντικὰ ἐπιρρήματα: vt, πρῶτα per πρῶτον, πρότερα pro πρότερον, φίλα pro φίλον. Præterea dicunt ἐνθαυθοῖ pro ἐνταῦθα, ἐνθαδί pro ἐνθάδε, δευρί pro δεῦρο, ἄλλα pro ἄλλως, πῆ pro πῶς, ἀμηγέπη pro ἀμωσγέπως.
      - Iones dicunt δεῦρω pro δεῦρο.
      - Dores δὴ ex ὀπίσω formant. Dicunt etiam πλατίον pro πλησίον, ἄλλοκα pro ἄλλοτε, ἁμῶ pro ἡμῶν, ὅκα pro ὅτε, ὅπα pro ὅπη, πᾶ pro πῆ, τόκα pro τότε, ἔνδοι pro ἔνδον.
      - Æoles aduerbia in θεν ν abiecto mutant in α: vt, ἄτερθα pro ἄτερθεν, ὄπισθα pro ὄπισθεν.
- **PRÆPOSITIONES** vel
  - Augent: Poetæ frequenter iota vel inſerunt vel adiiciunt præpoſitionibus: vt, ἐνὶ, εἰνὶ, εἰν pro ἐν, ὑπεὶρ pro ὑπὲρ, καταὶ pro κατὰ, παραὶ pro παρὰ, ἀπαὶ pro ἀπὸ, ὑπαὶ pro ὑπό.
  - Minuunt: Dores inquiunt πὰρ pro παρὰ, ἂν pro ἀνά. Hæc tamen alij Poetis tribuunt.
  - Mutant:
    - Dores ποτὶ & προτὶ dicunt pro πρός. Nam mutant σ in τ, iota etiam per paragogen adiiciunt & literam ρ vel retinent vel negligunt. Hinc compoſita, ποτίβαλε pro πρόσβαλε.
    - Aeoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ dicunt, ζὰ pro διὰ, πρὶς pro πρός.
- **CONIVNCTIONES** ſunt
  - Augent: Poetæ πάρος à πρὸ faciunt, pro quo etiam dicunt, πάροιθεν, προπάροιθεν.
  - Minuunt: Poetæ περ dicunt pro καίπερ, ἂρ pro ἄρα.
  - Mutant:
    - Iones ὦν pro οὖν dicunt, γῶν pro γοῦν.
    - Dores αἰ dicunt pro εἰ, αἴπερ pro εἴπερ, αἴκεν pro εἴκεν, αἴκα pro εἰκαν, γὰ pro γε, κάνις pro καὶ ἄνδ. Nonnulli ipſis etiam tribuunt ὦν pro οὖν.

Ex. Oſtenſura

DIALECTORVM OMNIVM

Et, Oſtenſum hactenus quomodo Dialectorum varietas ſeſe habeat in vna tantum dictione. Iam etiam, quomodo ſi duæ vel plures coniungantur. Quæ coniunctio reſpicit vel

- Ortographiam *ſolam quando aliquid in ſcriptione plurium committitur contra vulgatam aliorum conſuetudinem. Accidit ergo vt dictiones*
  - Diſiunguntur, *quæ coniuncta eſſe debebant ſiue iam*
    - Intercedat *aliquid, per tmeſin aut hyperbaton: quod Iones agunt & Poetæ: & alij quoque aliorum Græcorum quandoque.*
    - Nihil *interueniat. Sic Attici dicunt* οὐδ᾽ ἓν *pro* οὐδέν. *Iones* πέλοπος νῆσος *pro* Πελοπόννησος.
  - *Coniunguntur: quod fit vel*
    - Simplici *coniunctione. Sic Attici dicunt* κατὰκάρα, *pro* κατὰ κάρα. *Aeoles,* ὄσος *pro* ὁ σός.
    - Contractione: *quæ varia eſt. Coniunguntur enim vel*
      - V *ocales tantùm.*
        - Αα in α. *Atticè.* τἀρχαῖα, *pro* τὰ ἀρχαῖα. Dor. ἀναγορὰν *pro* ἀνὰ ἀγοράν.
        - Αε *in* α. *Att.* τἀπὶ *pro* τὰ ἐπί.
        - Αο *in* ω. *Att.* τὤργια *pro* τὰ ὄργια. *Ion.* θὤπλα *pro* τὰ ὅπλα. *Dor.* τὠνείρατα *pro* τὰ ὀνείρατα.
        - Αι *in* αι. *Att.* θαἰμάτια *pro* τὰ ἱμάτια.
        - Ηε *in* η. *Att.* μῆνδικα *pro* μὴ ἔνδικα. *Dor.* μῆτι *pro* μὴ ἔτι.
        - Οα *in*
          - α. *Att.* τἀργύρειον *pro* τὸ ἀργύρειον.
          - ω. *Att.* ὡνήρ *pro* ὁ ἀνήρ. *Ion.* τὤγαλμα *pro* τὸ ἄγαλμα. *Dor.* ὤδωνις *pro* ὁ Ἄδωνις. *Aeol.* ὤλλος *pro* ὁ ἄλλος.
          - ω. *Att.* ὡμός *pro* ὁ ἐμός. *Aeol.* τὤλλο *pro* τὸ ἄλλο.
        - Οε *in*
          - α. *Att.* ἅτερος *pro* ὁ ἕτερος. *Ion. item.*
          - ου. *Att.* οὑμός *pro* ὁ ἐμός.
          - ω. *Dor.* ὡξ αἰτίας *pro* ὁ ἐξ αἰτίας.
        - Οι *in* οι. *Att.* θοἰμάτιον *pro* τὸ ἱμάτιον.
        - Οο *in* ου. *Att.* οὑλύμπιος *pro* ὁ Ὀλύμπιος.
        - Οη *in* ω. *Att.* θὤμισυ *pro* τὸ ἥμισυ.
        - Ωα *in* ω. *Ion.* ὦναξ *pro* ὦ ἄναξ.
        - Ωε *in* ω. *Dor.* ὠτᾶν *pro* ὦ ἐτᾶν.
      - Diphthongi.
        - Αιε *in*
          - α. *Att.* κᾆτα *pro* καὶ εἶτα.
          - η. *Dor.* κῆπα *pro* καὶ εἶπα.
        - Αιευ *in* ευ *Dor.* κεὖ *pro* καὶ εὖ.
        - Αιοι *in* ῳ. *Att.* κῷνον *pro* καὶ οἶνον.
        - Αιυ *in* υ. *Att.* κὐα *pro* καὶ ὑα.
        - Οιαι *in* ῳ. *Dor.* ᾡπόλοι *pro* οἱ αἰπόλοι.
      - Mixtè *vocales & diphthongi ſimul. Ita ergo inuicem miſcentur, vt vel præcedant*
        - Vocales.
          - Ηευ *in* ευ. Dor. & *Att.* μεὔρω *pro* μὴ εὔρω.
          - Οαυ *in* ωυ. *Ion.* ὡυτός *pro* ὁ αὐτός.
          - Οει *in* ου. *Att.* οὑκοστὸς *pro* ὁ εἰκοστός.
          - Ωοι *in* ῳ. *Att.* ἐγᾦδα *pro* ἐγὼ οἶδα.
        - Diphthongi
          - Αια *in* α. *Att.* κᾆδικα *pro* καὶ ἄδικα. Dor. κἄνδρες *pro* καὶ ἄνδρες.
          - Αιε *in*
            - α. *Att.* κἀγὼ *pro* καὶ ἐγώ. *Dor.* θάτεραις *pro* ταῖς ἑτέραις.
            - η. *Att.* κἠν *pro* καὶ ἐν. Dor. κἠκ τῶ αὐτῶ *pro* καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ.
          - Αιο *in* ω. *Att.* χὠ κύων *pro* καὶ ὁ κύων.
          - Ηι *in* η. *Att.* τῇλεφαντίνῃ *pro* τῇ ἐλεφαντίνῃ.
          - Ηη *in* η. *Att.* θἠμέρᾳ *pro* τῇ ἡμέρᾳ.
          - Οια *in* α. *Att.* ἅλλοι *pro* οἱ ἄλλοι. *Ion.* ὤνθρωποι *pro* οἱ ἄνθρωποι.
          - Οιε *in*
            - α. *Att.* ἅτεροι *pro* οἱ ἕτεροι. *Ion. quoque.*
            - ου. *Att.* οὑμοὶ *pro* οἱ ἐμοί.
          - Ουα *in*
            - α. *Att.* τἀνδρὸς *pro* τοῦ ἀνδρός.
            - ω. *Att.* τὠπόλλωνος *pro* τοῦ Ἀπόλλωνος. *Ion.* τὤλγεος *pro* τοῦ ἄλγεος.
            - ωυ. Dor. τὠυτῶ *pro* τοῦ αὐτοῦ.
          - Ουε *in* α. *Att.* & *Ion.* θατέρου *pro* τοῦ ἑτέρου.
          - Ουη *in* η. *Att.* θἠμετέρου *pro* τοῦ ἡμετέρου.
          - Ωα *in* ω. *Att.* τὠπόλλωνι *pro* τῷ Ἀπόλλωνι. *Dor.* τὠγάλματι *pro* τῷ ἀγάλματι.
          - Ωε *in* α. *Ion.* & *Att.* θατέρῳ *pro* τῷ ἑτέρῳ.
          - Ωι *in* ῳ. *Att.* πανεῷον *pro* πανεῷιον.
- Syntaxin, *in qua etiam ſingularum* Dialectorum *proprietates obſeruandæ eſſent. Sed quando Atticorum longè plures ſunt quàm cæterorũ, ex priuatis tabulis quæ heic obſeruanda, imitandáue fuerint, quiſque commodius longè addiſcet, quàm ſi hac proportionis ſingularum imparitate in vnũ locum conſarcinarẽtur omnia. Nos ope viri optimi, H. Stephani æterna memoria digniſsimi quæ Atticorum elegantiæ fuit ſtudioſè conſignauimus. In reliquis taciturniores fuimus, quod tali via præmonſtratore careremus & ipſi aliorum negotiorum mũd pẽnũ in hac Grammaticali ſtatione, minus vigilantes eſſe cogeremur. Sed bene habet: ad aditum ſingularum diligens lector conſtitutus eſt. Si, quam monſtrauimus, in bonorum auctorum lectione regiam eam fuerit ingreſſus, tandem eò perueniet, vnde communis linguæ, & ſingularum nationum priuata diſcrimen facile negotio ſit deprehenſurus. Interea ne quis hac parte noſtrum iure officium deſiderare poſsit, ad fontem duntaxat ſyntacticæ varietatis digitum intendemus, Vide ſignum ſſ.*

SYNOPSIS.

δδ.
De ſyntactica orationis ſtructura ſecundum Idiomatum & Dialectorum varietatem dicturi, viam hactenus inter Grãmaticos viſitatã ſeruare poſſemus. Sed quando materia docendi ſeruiendum eſt, nos omnes diuerſitates ad quantitatem vel qualitatem Orationis compendio reducemus. Quantitatem vocamus, quum vna dictio vel plures abundarint, defecerintve: qualitatem, cùm accidentes aliquo mutatio interuenerit. In Orationis ergo ſtructura vel

- Integrum membrum: quando membra ſynonyma copulantur, Attico more. Vt apud Homerum, μή πρίν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν.
- Abundat. — Vnâ tantùm dictione numerum:
  - Articulus. Hic apud Atticos abundat, vel bis poſitus, vel Poſtpoſitiuus, Nomini, Verbo iunctus. Vt, τὰ ποῖα τὰ ταῦτα λέγεις, pro ποῖα ταῦτα λέγεις: τὰ τίνα λέγεις, pro τίνα λέγεις. Vide Atticorum tabulam, quæ de hoc & de aliis copioſè præcipit.
  - Nomen: Vt, ποῖός τις ἐστι, apud Atticos pro ποῖός ἐστι: πᾶς τις pro πᾶς: θανεῖν τε μέρος τοι λῆρον λῆρος &c. Vide ſuo loco.
  - Pronomen. Vt, quando Attici dicunt, ἡμῶν αὐτῶν pro ἡμῶν, ἡμῖν αὐτοῖς pro ἡμῖν.
  - Verbum: ſic apud Atticos abundat φάναι, εἶναι, & alia. Vt, τὸ σήμερον εἶναι pro τὸ σήμερον.
  - Participium. Inquiunt Attici χαρίζειν ὤν pro χαρίζειν: παίζεις ἔχων pro παίζεις. Sic ἄγων, ἰών & alia παρέλκει.
  - Aduerbium. Apud Atticos πλεονάζει τὸ, ὡς, πάνυ, μάλα, τι aduerbialiter poſitum. Vt, οὐ μᾶλλον ἄλλα pro ἄλλα μᾶλλον. Dicunt etiam λίαν πάνυ pro λίαν: imprimis duas vel tres Negationes, intendendæ ſignificationis ergò iungunt. Vt in ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν, μὴ abundat: ἐξῆν, ὡς ἂν ἐξαρνος γένοιτο, μὴ οὐκ ἡμᾶς εἶναι, μὴ οὐκ ſuperfluit.
  - Coniunctio. Attici frequenter otioſè adhibent particulas, ἀλλά, ἄν, γε, δή, ἀλλ', ὅτι, ὡς, τοί. Vt, τῶν παίδων λεγόντων, ὅτι ταῦτα ἐστι ἀληθῆ, apud Plutarc. Cætera vide ſuo loco. Apud Iones etiam ſæpius redundant particulæ, ἄρα, γε, ἄν, τε. Vt, ἐπεί τε ταῦτα ἐγένετο pro ἐπεὶ ταῦτα ἐγένετο.
  - Præpoſitio. Apud Atticos πρός & alia, in & extra compoſitionem ſuperfluum eſt. Vt, μετάγγελος pro ἄγγελος. Quandoque ἀμφί & περί ἐν ἀλλήλαις iunguntur. Vt ἀμφὶ περὶ κρήνην.
- Deficit
  - Articulus. Atticorum eſt, articulos ſupprimere. Vt apud Platonem, παρῆλθε ἢ αὐτοὺς λογογράφους pro τοὺς λογογράφους.
  - Nomen. Hunc facit, quod ait Corinthus, Defectus Atticorum ſunt. Vt, ἐν βραχεῖ ſcilicet χρόνῳ, δεῦρο ἄλλο ſcil. dicitur.
  - Verbum. Apud Atticos ſæpe deſideratur ἐστι & alia verba. Vide tabulam Atticorum.
  - Participium. Articulus breuitati ſeruiens ſæpius eſt indicium ſubauditi Participij apud Atticos. Vt, ὁ ἐν τοῖς ὠρανοῖς ſcil. ὤν.
  - Aduerbium:
    - Attici perſæpe omittunt aduerbia, ὦ exclamandi, ὡς, ἕνεκα, μᾶλλον, μόνον, ὥστε, ἄλλως, ὀλίγου & alia: negatiua item. Exempla, propria tabella exhibebit.
    - Dores οὐ γὰρ dicunt pro οὐ γὰρ ποῦ γάρ, apud Theocritum.
  - Præpoſitio. Deſunt ſæpius apud Atticos, διά, ἀπό, ἀντί, εἰς, ἐκ, ἐν, ἐπί, κατά, πρό, πρός, σύν, ὑπό, &c. καλὸς τὸ σῶμα pro κατὰ τὸ σῶμα: quæ ſynecdoche eſt Grammatica.
- Ordo:
  - Atticorum conſuetudo hac parte notanda eſt diligenter. Sæpiùs enim, dum membra copulant, quod prioris fuerat ſequenti tribuunt, & viceuerſa: nominum transpoſitorum caſibus vel mutatis vel ſeruatis integris. Exempla cùm ſint prolixiora, ex Atticorum tabella mutuari quiſque poteſt.
  - Ionibus etiam anaſtrophe frequenter in vſu eſt. Vt apud Herod. lib. 4. ὑπερβορέων ἢ περὶ Ἀρ... pro περὶ ὑπερβορέων ἢ Ἀρ... &c.
- Mutatur partium Orationis — Terminatio, in membris vel
  - Pluribus. Atticorum hac parte loquendi modum propria tabella exhibebit, quo pacto Genere, Numero, Caſu, Tempore, Modo, Perſona diſcordent inuicem duo vel plura orationis membra.
  - Vnoein quæ τῆς ἐναλλαγῆς dicitur, obſeruari poteſt in omnibus partibus Orationis:
    - Articulo. Attici homo & Genus mutant. Vt, τὰ τέχνα pro ταῖς τέχναις, τὰ ... pro αἱ ... cætera vide ſuo loco: & Numerum. Vt οἱ περὶ Πλάτωνα pro ὁ Πλάτων.
    - Nomine. Hoc in conſtructione variat.
      - Qualitatem. Subſtantiua vſurpant pro adiectiuis Attici & Dores. Vt, ἀνθρωπος ... pro ἀνθρώπινος.
      - Speciem. Attici Primitiua vſurpant pro Comparatiuis: Comparatiua pro Poſitiuis & Superlatiuis: Superlatiua pro Comparatiuis: Denominatiua pro Primitiuis. Exempla dabit priuata tabula.
      - Numerum. Attici vtuntur Singulari pro Plurali: Duali pro Plurali, vt & Dores: Plurali pro Duali & Singulari, quod poſtremum etiam inter Dores in vſu eſt.
      - Caſum. Attici Nominatiuum vſurpant loco Genitiui, vt & Iones: loco Vocatiui etiam: Genitiuum loco Nominatiui & Accuſatiui: Datiuum loco Genitiui, vt & Dores & Aeoles: Accuſatiuum vice Genitiui & Datiui: Vocatiuum loco Nominatiui, vt & Aeoles.
    - Pronomine. Apud Atticos quandoque Relatiuum ſequitur caſum verbi præcedentis. Reliqua vide ſuo loco.
    - Verbo quid variat
      - Genus. Attici Actiuis vtuntur pro paſſiuis, & viceuerſa. Hoc etiam Poëtis viſitatum.
      - Modum. Attici Indicatiuum vſurpant vice Optatiui: Imperatiuum vice Indicatiui & Subiunctiui. Optatiuum vice Indicatiui, Imperatiui & Subiunctiui. Infinitiuum vice Indicatiui & Imperatiui. Hoc poſtremum etiam Iones factitant. Dores Subiunctiuo pro Indicatiuo vtuntur.
      - Tempora. Attici vtuntur Præſenti tempore pro Imperfecto & Futuro: Imperfecto pro Præſenti, vt & Iones: Perfecto pro Præſenti, vnà cum Ionibus: Pluſquamperfecto pro Præſenti & imperfecto: Aoriſto pro Præſenti & Futuro. Futuro pro Præſenti & Aoriſto.
      - Numerum. Attici Neutro plurali adiungunt verbum ſingulare. Vt, τὰ ζῷα ἐστι πάντα.
    - Participio. Attici Præſens tempus loco futuri vſurpant: & Accuſatiuum caſum loco Genitiui. Vſurpant etiam Participium pro Nomine, Verbo & Aduerbio. Vt ſuo loco docetur. Aeoles ſimiliter Participio pro Verbo vtuntur. Poëtæ numerum dualem pro Plurali adhibent.
    - Aduerbio. Attici aduerbiis addunt articulos. Vt, τὰ πρῶτα pro πρῶτα.
    - Præpoſitione. Attici & Poëtæ Præpoſitionibus nonnunquam eos caſus adiungunt, quos vſus Græcorum communis reſpuere ſolet. Docebunt id peculiares tabulæ. Nos breuitati ſeruientes, digitum duntaxat ad fontem intendere voluimus.

Δόξα τῷ θεῷ.